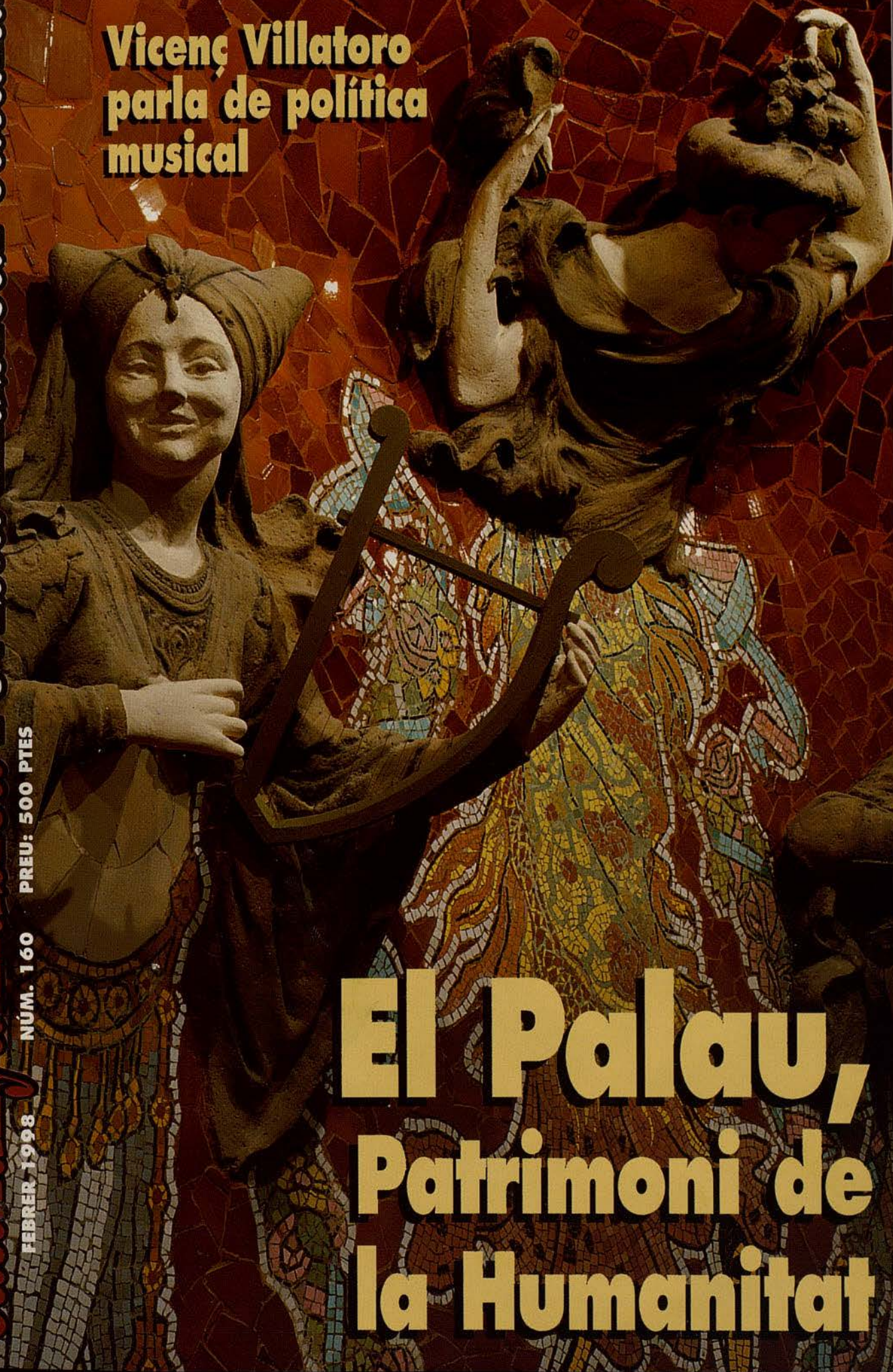

EN LA MORT DE STÉPHANE GRAPPELLI

**Vicenç Villatoro
parla de política
musical**

**El Palau,
Patrimoni de
la Humanitat**

Adagio, la vostra botiga de música

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00
Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardines
Tel. 435 89 64

MADRID-2

LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

160

catalunya música

3A ÈPOCA ANY XV
NÚM. 160, FEBRER 1998

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpresió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, **JORDI CASAS BAYER**,
XAVIER CASANOVAS-DANÈS, **CESC**,
JAUME COMELLAS, **MONTSERRAT**
COMELLAS, **RICARD GILI**, **DAVID MACKAY**,
JORDI MALUQUER, **LLUÍS MILLET**, **JAON**
MOLL I MARQUÈS, **XAVIER**
MONTSALVATGE, **MÒNICA PAGÈS**
SANTACANA, **MIQUEL PARDO**, **DOLORS**
PÉREZ VIVES, **DAVID PICÓ S.**,
MONTSERRAT PUIG, **ALBERT SUÑÉ**,
FRANCESC TAVERNA-BECH, **LLUÍS TRULLÉN**
I **JOAN VIVES BELLALTA**.

CATALUNYA MÚSICA REVISTA MUSICAL CATALANA

Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors.

"Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.

© de les reproduccions autoritzades,
VEGAP,
Barcelona 1998.

Foto de portada: **Ricard Pla/Pere Vivas**.

revista musical catalana

EDITORIAL

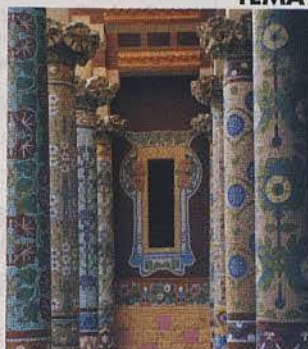
PANORAMA

Gaietà Renom

Stéphane Grappelli

TEMA

FOTO: RP/PV

MUSICALIA

SCHERZANDO

DISCOS

- 5 Vitalitat, o saturació?
- 6 L'estratègia de la confluència per David Picó S.
- 9 Memòria de Gaietà Renom per Ll. M.
- 10 100 anys de Casa Parramon per Mònica Pagès Santacana
- 12 Mikrokosmos: Floretes al Palau per Pere Artís
- 14 Tangents: Estiguem per orgues per Jordi Maluquer
- 15 Del seu affm.: Joan Guinjoan per Jaume Comellas
- 17 Grandesa i contradiccions de l'Auditori de Palma de Mallorca per Joan Moll i Marquès
- 20 Schumann i Casablanques, protagonistes per Miquel Pardo
- 21 Brahms vist pel duo Colom-Deleito per F. T.-B.
- 22 Modèlic King's Consort per X. C.-D.
- 29 L'ombra de Tete Montoliu és allargada per Albert Suñé
- 30 L'adéu de Stéphane Grappelli per Ricard Gili
- 32 Carles Surinach. Record d'un gran amic per Xavier Montsalvatge
- 33 El norantè aniversari del Palau
- 34 El Palau, emblema del procés de valoració del modernisme per David Mackay
- 35 Justificació, valor i responsabilitat d'un nomenament per Dolors Pérez Vives
- 38 Cinquanta dates de la història del Palau de la Música Catalana (1908-1998)
- 41 Actes de commemoració del 90è aniversari Vicenç Villatoro. El futur de les noves infraestructures, urgència de la política musical per Jaume Comellas
- 43 Ranki, Marriner, Hough, Trio Beaux Arts per Lluís Trullén
- 48 Penderecki, Montsalvatge i Henze a l'OBC per F. Taverna-Bech
- 50 Atractiva oferta en el cicle Els Diumenges al Palau per RRM
- 52 per Cesc
- 57

C I C L E D E C O N C E R T S
E L S D I U M E N G E S
A L P A L A U

**LOCALITATS
A LA VENDA**

VI Temporada 1998
Palau de la Música Catalana

Concert núm. 1 22 de febrer, 18 h.

London Chamber Players
Lorna Ruschton, soprano
Adrian Sunshine, director
Mozart: *Una broma musical*, K. 522
Mozart: *Exultate jubilate*, K. 158
Grieg: *Suite Holberg*
Montsalvatge: *Tres danses*

Concert núm. 2 8 de març, 18 h.

Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra
Chantal Mathieu, arpa • **Xavier Relats**, flauta
Gerard Claret, concertino-director
Mozart: *Adagio i fuga en Do menor*, K. 546
Mozart: *Concert per a flauta, arpa i orq.*, en Do major
Xostakòvitx: *Quartet núm. 8*, op. 110 (versió orq. de corda)

Concert núm. 3 29 de març, 18 h.

Orquestra IL Fondamento
Paul Dombrecht, director
Cor de Cambra del PMC
(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)
Marta Almajano, soprano • **Mireia Pintó**, contralt
Joan Cabero, tenor • **Pau Bordas**, baix
Jordi Casas Bayer, director
Haydn: *Simfonia núm. 49*, en Fa menor, «La Passió»
Haydn: *Missa Santa Cecília*

Concert núm. 4 19 d'abril, 18 h.

Coproduït amb la Fundació Teatre Lliure
Orquestra de Cambra Teatre Lliure
Cor de Cambra del PMC
(patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)
Anna Moreno-Lasalle, soprano • **Xavier Comorera**, baríton
Josep Pons, director
Rameau: *Les Boreades*
Fauré: *Cantique de Jean Racine*
Ravel: *Tres cançons per a cor*
Varèse: *Octandre*
Fauré: *Requiem*

Concert núm. 5 26 d'abril, 18 h.

Miquel Farré, piano
Bach/Liszt: *Fantasia i Fuga en Sol menor*
Beethoven: *Sonata*, op. 111
Brahms: *Klaviersstücke*, op. 119
Granados: *Valsos poètics*
Turina: *Danzas Fantásticas*

Concert núm. 6 10 de maig, 18 h.

Percussions de Barcelona
(XX Aniversari del grup)
Puértolas: *Drums & Woods*
Miki: *Marimba spirituals*
Mendoza: *Jungla Rainforest*
Guinjoan: *Homenatge a Carmen Amaya*
Concert homenatge a Xavier Joaquín

Concert núm. 7 24 de maig, 18 h.

Orquestra Barroca Catalana
Jordi Argelaga, flauta de bec
Albert Romaní, clavicèmbal
Sergi Casademunt
viola de gamba i director
Vivaldi: *Concerto grosso*, op. 3, núm. 11
Bach: *Concert en La major per a clavicèmbal i cordes*
Telemann: *Concert en La menor per a flauta, viola de gamba i orquestra de corda*
Händel: *Concerto grosso*, op. 6, núm. 4
Telemann: *Suite en La menor per a flauta de bec i cordes*

Concert núm. 8 14 de juny, 18 h.

Orquestra Simfònica del Vallès
Orfeo Català
(patrocinat per Fundació Caixa Penedès)
Ma. Lluïsa Muntada, soprano • **Montserrat Martorell**, contralt
Francesc Garrigosa, tenor • **Àngel Odena**, baríton
Edmon Colomer, director
Beethoven: *Simfonia núm. 4*, op. 60
Beethoven: *Missa en Do Major*, op. 86

Localitats: de 500 a 2.300 ptes.

Venda de localitats: a partir del 13 de febrer

Informació: Palau de la Música Catalana. Tel. 268 10 00

Patrocina i organitza

**FUNDACIÓ
ORFEO CATALÀ
PALAU DE LA
MÚSICA CATALANA**

i la col·laboració de

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Una mirada retrospectiva a la vida concertística de Barcelona i –en una proporció més modesta, però igualment certa– de tot Catalunya posa de manifest un important increment de l'oferta musical, motivada per l'aparició de nous cicles i la consolidació d'alguns ja existents –a la ciutat de Barcelona– i per la disponibilitat progressiva d'un conjunt d'auditoris i infraestructures, en alguns casos d'una vàlua arquitectònica i d'una funcionalitat remarcables –a altres poblacions del Principat. En termes generals, aquest fet ha comportat una millora qualitativa de la programació i un augment quantitatiu de l'audiència.

Centrant-nos en la ciutat de Barcelona, és ja ben llunyà el temps en què només existien una o dues temporades privades –Cultural i/o Pro Musica– al costat de les oficials –Liceu (a partir de l'etapa del Consorci) i Orquestra. Ara, una enumeració sumària ens portaria a esmentar –a part de les sèries de l'OBC i del Gran Teatre del Liceu (en règim de transició, en espera del teatre reconstruït)–, les d'Ibercamera i Euroconcert, els sis cicles de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música, destinades a públics específics (Palau100, Diumenges, Concert de tarda, El Primer Palau, Lied i Concerts Simfònics), a més dels de l'Associació Franz Schubert i Música XXI, el Festivals Piano bel canto i de Música

Antiga de la "Caixa", les manifestacions musicals estivals del Grec, etc., sense comptar tot un dens entramat d'audicions o sèries menors, les quals –tot i ser sovint injustament marginades en els mitjans de comunicació– contribueixen a definir el perfil i la vitalitat de la nostra vida musical.

L'increment del públic en xifres absolutes també és remarcable i es fa difícil de dir si el fenomen és conseqüència de la multiplicació de l'oferta o a l'inrevés. Versemblantment, hi concòrron diverses circumstàncies: una presència més gran (si bé encara desigual i balbucient) de la música en l'educació, el prestigi social comparativament superior del nostre art en relació a èpoques passades, el culte mitòman a les grans figures, l'existència de propostes musicals adreçades a sectors específics de melòmans potencials i molts altres factors...

Unes dades estadístiques –referides als 51 concerts organitzats per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música al llarg del curs 1996-97– ens parlen de 2.895 abonats i 73.100 espectadors (més la presència de 51.500 escolars en les 54 sessions pedagògiques agrupades a "Les Escoles al Palau"). Si les amplièssim, per analogia, a la totalitat de l'oferta musical de la ciutat, els resultats serien certament positius –i, fins i tot, espectaculars–, però irrisoris en comparació amb el poder de convocatòria d'un esdeveniment esportiu o d'un espectacle massiu de l'anomenada "música popular", en què concorren el factor mediàtic, el reclam comercial i certes afinitats generacionals específiques. I és que cal considerar el fet que la música clàssica ha estat, és i serà comparativament minoritària!

En qualsevol cas –i malgrat aquesta simptomatologia de reactivació– el present i el futur plantegen força mancances, paradoxes i incògnites. L'aparador més llampant de la nostra vida concertística –fonamentat en l'"star system"– projecta una imatge de ciutat europea cosmopolita, però el contrapès de les aportacions autòctones –tot i presentar contribucions solvents i meritòries– és encara insuficient per poder parlar de normalització. D'altra banda, atès que els espectacles musicals són essencialment deficitaris i, doncs, necessiten ser subvencionats o esponsoritzats, acusen una dependència massa gran de factors circumstancials o conjunturals. I, finalment, cal preguntar-se si aquests indicis de vitalitat actual no provocaran una saturació, amb la qual cosa –per una llei elemental de selecció natural– només sobreviuran, en un termini mitjà, les iniciatives que millor i amb més imaginació s'adiguin a les necessitats i les capacitats reals del nostre públic melòman.

Vitalitat, o saturació?

L'estratègia de la confluència

Quan s'entrevista un compositor o un director català de música contemporània, de fons sona sempre la mateixa música, una música antiga i queixosa: problemes, mancances, entrebancs, indiferència... Molts d'ells descriuen una situació llastimosa sense infraestructura ni voluntat política per desenvolupar i promocionar la música catalana contemporània. Fa temps que s'han alçat veus denunciant aquesta situació, però han estat majoritàriament denún-

cies esporàdiques, personals, sense continuïtat, ni unitat. Aquest panorama no és nou, al contrari, s'ha anat repetint any rere any fins al punt que les queixes aïl·lades dels compositors —les víctimes directes de la situació— han esdevingut una musiqueta de fons, previsible i sense transcendència que, lluny d'obrir escletxes o impulsar solucions, han acabat integrant-se i consolidant la situació denunciada.

per DAVID PICÓ S.

L'any passat cinc compositors catalans de renom i d'estètiques musicals molt variades van decidir unir esforços i experiències i reaccionar activament davant d'una situació qualificada d'insostenible. Els cinc compositors eren Xavier Benguerel, Carles Guinovart, Albert Llanas, David Padrós i Jesús Rodríguez Picó. *"Alguns de nosaltres —declara Rodríguez Picó— havíem exposat idees comunes, com la degradació de la situació de la música contemporània, però sempre en trobades bilaterals, casuals, pel carrer. I un dia vam pensar fer una trobada tots junts."* El simple fet d'unir-se per combatre una realitat que fa anys que dura ja era un pas insòlit, en un món, el dels compositors, que tendeix a la desunió. *"És una cosa inèdita —afirma Guinovart—, no té antecedents a casa nostra, i això li dona una nota d'originalitat i fins i tot de sorpresa."* Així va néixer Confluències, un grup on "conflueixen",

des d'opcions musicals diferents, problemàtiques i interessos que van més enllà del personalisme. *"El compositor català està desassistit i això fa que —malgrat les crítiques entre compositors— hi hagi interessos comuns"*, declara Guinovart. Des de l'inici, per tant, l'objectiu del grup era clar: *"Defensar junts uns interessos comuns en tots els compositors i també en els intèrprets, en comptes d'anar cadascú per la seva banda"*, declara Benguerel. Per això calia concretar les mancances, denunciar-les i proposar solucions. El primer pas havia de ser de caire reivindicatiu. *"Calia donar a conèixer el retraïment de les entitats que organitzen música, i les seves programacions plenes de tòpics"*, afirma Rodríguez Picó. Guinovart, en la mateixa línia, declara: *"Es va plantejar com un toc d'alerta. A l'espectador no se l'educa per a la música contemporània, i a les programacions els noms són sempre els mateixos, amb una estètica més afí al segle XIX que al XX, i això no ajuda. Cal entusiasme per part dels orga-*

nitzadors, si no n'hi ha, tot falla". I afegeix: *"Quan a casa teva tot és més difícil que a fora, és que alguna cosa no funciona".*

El manifest

El primer pas va ser molt concret: redactar un manifest com a mesura de xoc per difondre la problemàtica actual. Un manifest amb un encapçalament sintètic: "col·lectiu de compositors catalans per a una reflexió sobre la degradació creixent de la vida musical del nostre país, segons el que s'exposa en el següent manifest". El manifest constava de sis punts de denúncia que resumim a continuació: indiferència envers la música d'avui en els esdeveniments culturals, manca de professionalitat en la gestió, absència de la música actual en els circuits concertístics, atenció mínima per part de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, manca de mecanismes per a la creació i preservació del patrimoni musical contemporani, i manca de música catalana a les programa-

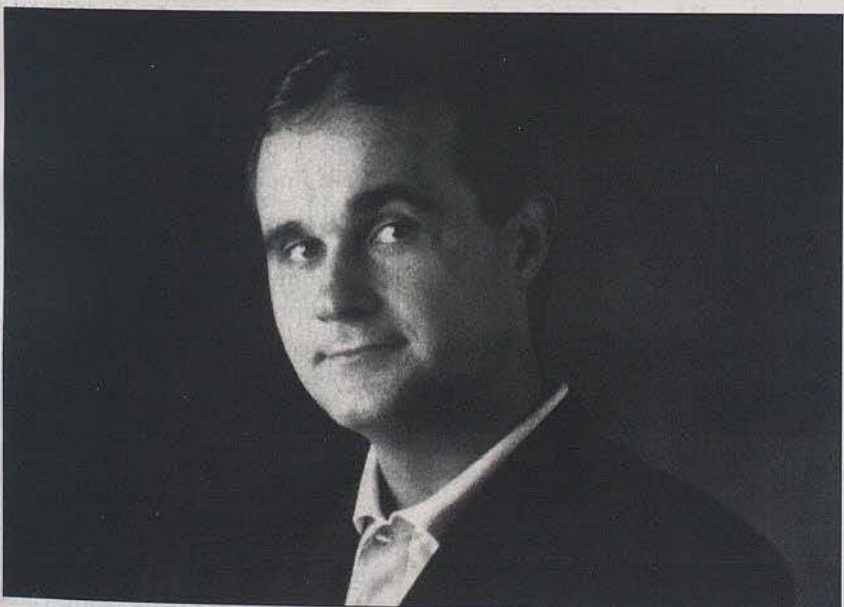

Xavier Benguerel

Carles Guinovart

Albert Llanas

FOTO: P. BARCELÓ

cions estables amb ajuts institucionals. El manifest, finalment, demanava canvis per solucionar aquesta situació, uns canvis concretats en cinc punts: un pla de política musical a mig i llarg termini, el compliment dels percentatges de música catalana actual en els cicles regulars, incentius a la música contemporània en els seus diversos vessants, més presència de música catalana actual en els cicles estables que tenen suport institucional i informació a la premsa de les estrenes de compositors catalans.

Tot i que el punt que va crear més polèmica va ser el referent a l'incompliment de la quota d'obres catalanes incloses en les temporades i els cicles amb subvencions, el manifest tenia un contingut reivindicatiu de més abast que va tenir el suport d'un ampli col·lectiu d'artistes i intel·lectuals, com el catedràtic Ernest Lluch, l'escultor Josep Maria Subirachs, el poeta Miquel Descot, el director i compositor Ernest Martínez-Izquierdo, i la presidenta de l'Associació d'Escoles de Música de Catalunya, Núria Sempere, entre molts d'altres. "El manifest va ser la primera estratègia, però ja és història", afirma Guinovart. La part reivindicativa donava sentit al naixement de Confluències, però després de néixer calia créixer. "No volem estar sempre a la contra", puntualitza Guinovart.

Buscar noves vies de projecció

El que caracteritza Confluències és la voluntat de continuïtat i la projecció en el futur buscant noves vies de difusió i revitalització de la música catalana contemporània, més enllà de la denúncia sistemàtica i reiterada. El projecte més immediat és el concert del dia 9 de febrer al Saló de Cent. "És un concert de presentació —declara Benguerel— en el qual seran presents BTV i Catalunya Música." El

Catalunya música

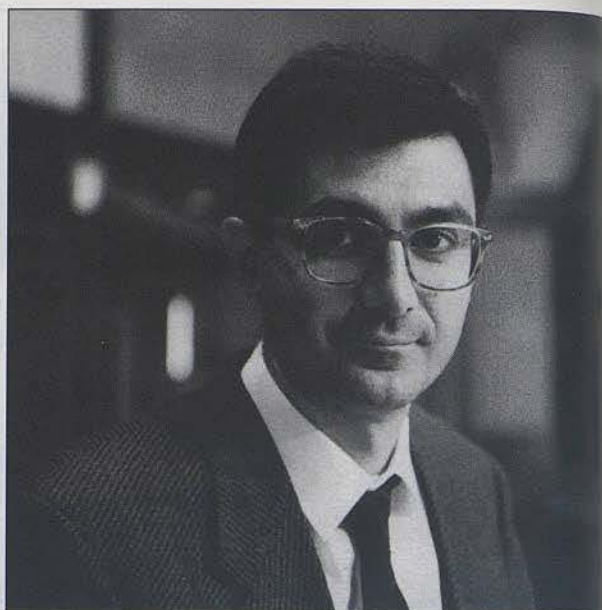
160

revista musical catalana

David Padrós

Jesús Rodríguez Picó

concert inclou obres dels cinc compositors de Confluències: *Faules de La Fontaine*, de Benguerel; *Plant de Nostra Dona Sancta Maria*, de Guinovart; *Spazio-Tempo*, de Llanas; *Cheops*, de David Padrós, i *Imatges d'Àlícia*, de Rodríguez Picó. El concert reflectirà la pluralitat estètica de Confluències oferint un programa no gens unitari —la diversitat defineix la contemporaneïtat artística— interpretat per membres de l'OBC. “A part dels concerts en viu —declara Rodríguez Picó—, també hi ha el projecte dels enregistraments amb *Vol ad Libitum*, i amb *Peter Bacchus* (flauta) i *Santiago Figueras* (guitarra)”. I afegeix: “Després de la presentació, el segon pas és posar-se en contacte amb institucions internacionals que programen músiques contemporànies per fer propostes concretes”. Rodríguez Picó especifica per què cal buscar aquests vincles: “Com que a partir de l'Administració competent, que és la Generalitat, no es poden establir, es fa de forma individual.” Confluències, per tant, esdevé una mena d'ONG singular de la música contemporània. Una ONG formada pels mateixos que pateixen la situació que s'ha de combatre, en què l'autoajuda és la primera

L'esperit dels mitjans de comunicació no reflecteix la preocupació dels compositors actuals

estratègia de canvi per transformar la situació.

“Amb aquests mesos ja tenim més força que abans. Sóc molt optimista.” Així de clar es manifesta Benguerel. Guinovart fa una reflexió: “Si no caïem simpàtics a algú, és perquè hem fet un pas endavant.” Preguntant sobre l'Associació Catalana de Compositors com a possible canal per al sorgiment d'una plataforma com Confluències, Guinovart respon: “Els cinc en som membres! És més, invitem més grups a fer coses semblants.” Benguerel opina: “Això no és res contra l'Associació!, al contrari, jo crec que l'enriqueix.” Un fet obvi és que aquesta formació ha donat a conèixer en alguns mitjans de comunicació una realitat que sovint passa desaparebuda. “Aparentment la música funciona —hi ha concerts, etc.—, però si ho analitzes a fons t'adones que no funciona”, declara Benguerel. Guinovart expressa la mateixa idea en relació

amb la premsa escrita: “L'esperit dels diaris no reflecteix mai la preocupació dels compositors actuals.” El primer concert del grup Confluències ha provocat aquest article, que reflecteix la preocupació dels compositors. Però el més important és el procés a l'inrevés: que la preocupació dels compositors provoqui iniciatives, concerts, projectes... Si existissin més grups amb ganes de respondre a la involució amb evolució, a la passivitat amb activitat, a la indiferència amb difusió, la situació canviaria per ella mateixa i potser aleshores les institucions privades i públiques hi mostrarien més interès. Actualment, tenir raó i protestar no és suficient; també cal tenir presència, mitjans, imatge, ressò. I per aconseguir-ho, cal força, iniciativa, unió.

Caldrà veure quina incidència té un grup com Confluències en el món de la música catalana contemporània. De moment serveix no només per denunciar els problemes dels compositors i els intèrprets catalans, sinó per anunciar un concert de música. Quan la musiqueta de fons, la de sempre, la dels problemes i les queixes, es transforma en música de veritat, aleshores és que alguna cosa comença a canviar.

Memòria de Gaietà Renom

per Ll. M.

El passat mes de desembre morí a Barcelona, als 84 anys, el tenor Gaietà Renom, que havia gaudit d'un merescut prestigi en els nostres medis musicals, per la seva sovintejada col·laboració amb diverses entitats corals i orquestrals –particularment amb l'Orfeó Català– en la interpretació de les parts solistes d'oratoris clàssics i, al mateix temps, havia assolit un càlid suport popular per la seva labor de difusió de la cançó catalana.

Per sobre de tot, però, cal destacar la seva gran qualitat humana, ben patent per a tots els qui l'havíem tractat, que es manifestava en un caràcter noble i sempre conciliador, la fidelitat als amics i als ideals i una generositat a tota prova.

La vocació musical de Renom es desvetllà, encara infant, a la Capella de Música de l'Escolania de Sant Felip Neri, de Gràcia, on mossèn Ricard Penina tingué cura de la seva formació musical i humana. Als divuit anys fou admès a la corda dels tenors primers de l'Orfeó Català –del qual formà part gairebé quaranta anys i a redós del qual acabà de forjar la seva sensibilitat musical–, on, més tard, compartí els seients de la sala d'assaig amb Emili Vendrell, amb qui coincidí, a l'Orfeó, durant els darrers anys de la seva vida. Com en el cas d'Emili Vendrell, era remarcable la claredat de la seva dicció, que feia excepcionalment intel·ligibles els textos catalans que cantava.

Ja després de la guerra, l'any 1949, cantà per primera vegada un oratori com a solista, *Elies de Mendelssohn*, al qual seguiren,

entre d'altres, sempre amb l'Orfeó i el mestre Lluís M. Millet: la *Missa en Si menor* de Bach, *Les estacions* de Haydn, el *Requiem* de Mozart, la *Novena* de Beethoven i, sobretot, la part d'Evangeliista de la *Passió segons sant Mateu* de Bach, en les audicions que commemoraven el cinquantenari del Palau de la Música Catalana, una versió d'aquest rol emblemàtic, cantat en català, que fou molt entusiàsticament estimada per Ernst Häfliger, el qual participà en aquestes audicions cantant les àries de tenor.

Les seves activitats musicals abastaren, però, molts altres aspectes de la vida musical catalana, ja que també col·laborà amb la Capella Clàssica Polifònica d'Enric Ribó, l'Orfeó Gracienc amb Antoni Pérez i Simó, l'Orfeó Laudate i Àngel Colomer, l'Agrupació Coral dels Lluïsos de Gràcia i J. López Esparbé, el Cor Madrigal i Manuel Cabero, etc.

Esment especial mereixen les seves exemplars col·laboracions amb el mestre Eduard Toldrà, una de les personalitats de les quals Renom més va aprendre, en la interpretació de l'òpera del fundador de l'Orquestra Municipal de Barcelona, amb text de Josep Carner, *El giravolt de maig*, a

Barcelona i, en versió castellana, a Madrid, i d'*El retablo de Maese Pedro* de Manuel de Falla, de la qual existeix una preciosa versió discogràfica (recentment reeditada en CD), on Renom encarna el personatge del Trujamán, compartint el repartiment amb Lola Rodríguez de Aragón i Manuel Ausensi, amb l'Orquestra Nacional francesa sota l'excel·lent direcció de Toldrà.

També havia pres part en diverses representacions d'òperes de cambra, entre les quals diverses de Haydn i de Mozart, a més d'altres de Menotti, Josep M. Roma, Carles Surinyac Wrokona i Ricard Lamote de Grignon.

En un altre terreny, són ben representatives d'una època i marquen un estil molt genuí i personal les seves actuacions com a liederista, principalment amb cançons de Lluís Millet, Morera, Lambert, Vives, Alió, Toldrà, Longàs, Apel·les Mestres, Joaquim Serra, Pujol, Lluís M. Millet, com també la seva participació en el Quartet Vocal Orpheus, des de l'any 1934, amb actuacions freqüents a Ràdio Associació de Catalunya i, després de la guerra, a Ràdio Barcelona, des d'on, també a nivell personal, adquirí una gran popularitat en gires per tot Catalunya que, en aquelles èpoques difícils, mantenien una flama innegable de catalanitat. Entre altres enregistraments, cal destacar un disc de cançons populars catalanes amb orquestra, arranjades i dirigides per un aleshores jove i jove Antoni Ros Marbà.

Gaietà Renom ha estat distingit amb el títol de Fill Predilecte de la Ciutat de Barcelona i amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. Que reposi en pau!

100 anys de Casa Parramon

per MÒNICA PAGÈS i SANTACANA

Al carrer del Carme, 8, en un entresol d'una casa antiga situada al costat de l'església de Betlem, a la desembocadura d'aquest carrer al punt neuràlgic de la Rambla que marca la Porta Ferrissa i el Palau de la Virreina, hi ha una botiga carregada d'història per al món musical de la ciutat. Es tracta de Casa Parramon, l'establiment emblemàtic de Barcelona pel que fa a tot el que està relacionat amb els instruments de corda, que enguany celebra els seus cent anys de vida. Un segle viscut dia a dia acompanyat de tots els noms, coneguts i anònims, que han passat pel món musical del nostre país.

Mentre la resta d'Europa gaudia d'establiments d'una tradició històrica de gran pes en el món de la construcció, la restauració i la venda d'instruments de corda, l'Espanya vuitcentista mantenia un buit en aquest sentit fàcilment explicable per la reduïda activitat musical que sempre l'ha caracteritzada. França esdevenia per a qualsevol músic de nivell la segona casa del seu instrument, tant per a l'obtenció de qualsevol accessori com per a qualsevol tipus de referència professional que necessités, fos compravenda o reparació. El buit era evident, sobretot per als músics amb menys capacitat econòmica.

Sensible a aquesta realitat, que ell mateix patia, Ramon Parramon, violoncel·lista, el 1897 va obrir a Barcelona un petit magatzem d'accessoris per a instruments de corda, l'embrió de l'actual Casa Parramon. La demanda va ser contundent i ben aviat va formar societat

Ramon Pinto (dreta) amb el seu nebot Jordi Pinto

amb Jacint Pinto, ebenista i *luthier* format a París i a Mirecourt, la Cremona francesa, el qual va ampliar el servei de la casa fent reparacions i oferint els instruments de manufactura pròpia. Amb el ressorgiment cultural que va constituir la Renaixença i tota l'etapa de la República, Casa Parramon va esdevenir ràpidament el ressort imprescindible per a tots els músics de la ciutat i es va afegir a aquella època daurada de les primeres dècades del segle XX amb la creació de la "Revista Musical Hermes" i la institució del Premi Parramon, promotors de la capacitat creativa que actualment ja han desaparegut.

Erigit com a establiment únic en el seu ram i amb una clara voluntat de servei i de professionalitat, el seu contacte amb els noms cabdals de la realitat mu-

sical de llavors el va convertir en un observador i protagonista privilegiat del món artístic de la ciutat. Eduard Toldrà, Gaspar Cassadó, Joan Manén, Joan Massià, Francesc Costa..., la llarguíssima llista de noms que han configurat el panorama artístic de corda d'aquest segle carreguen les parets d'aquesta botiga amb els seus retrats dedicats amb una estimació ben palesa, que la converteixen per a qualsevol client que la trepitgi en un museu exclusiu, gairebé en un viatge a través del temps i del record imprescindible de totes aquelles figures que han elevat la nostra cultura. Pau Casals no es deixava tocar el seu violoncel per ningú més que per Jacint Pinto i li feia fer tota una gamma de ponts de diferents mides per combatre els imprevistos desajustaments de l'instru-

ment que comporten els canvis meteorològics. Són cent anys plens d'anècdotes dignes de ser recollides en un llibre.

Tot i els profunds canvis que ha portat aquest segle, Casa Parramon ha sabut mantenir al llarg d'aquests cent anys l'esperit amb què es va fundar. En aquest temps, els germans Jacint i Àngel Pinto, aquest últim incorporat al taller poc temps després que ho fes el seu germà Jacint, han deixat al mercat més de 300 instruments construïts amb etiqueta Parramon i una trajectòria professional molt extensa en l'àmbit de la reparació i de la venda d'instruments i d'accessoris. Si bé actualment s'ha deixat enrere la construcció d'instruments en pro d'una especialització més profunda i eficaç en el mercat modern de l'instrument, la trajectòria que ha seguit l'establiment no s'ha desvinculat gaire de la que sempre s'ha volgut seguir. El fil familiar que des dels inicis va estar unit amb Casa Parramon encara perdura gràcies als fills d'Àngel Pinto, Ramon i Josep Maria, i del fill d'aquest, Jordi, que ja constitueix la tercera generació al capdavant d'aquest establiment històric.

El senyor Ramon Pinto, actual propietari, assenyala "l'esperit de servei" que sempre ha caracteritzat la casa com el factor fonamental per explicar la seva perdurabilitat i solidesa al llarg de tot aquest temps. "La

Josep Maria Pinto

fidelitat a una mateixa línia d'actuació, especialitzant-se molt en aquest sector i servint de porta al mercat mundial", són els trets més importants que destaca el senyor Pinto en el tarannà d'aquesta empresa.

El pas dels anys també ha implicat convertir Casa Parramon en la perfecta plataforma per a una major profundització en l'estudi de l'escola luthierística espanyola, tasca que ha anat duent a terme amb molta cura i rigor l'actual propietari, de la qual ha deixat bona constància amb la publicació del llibre *Els luthiers espanyols*, nombroses conferències i amb el seu paper clarament destacat en la promoció del luthier al nostre país. A banda de posseir la col·lecció més important d'instruments de corda construïts a Espanya, és

fundador i president de l'Asociación Española de Maestros Luthiers i únic membre espanyol de l'Associació Internacional de Mestres Luthiers i Arqueters, per mitjà de la qual ha elevat el paper del nostre país en l'àmbit internacional amb la seva experiència i amb l'organització d'esdeveniments, com la primera trobada d'aquesta associació a Barcelona el maig de 1996 o la seva participació en el jurat de l'última Triennale celebrada a Cremona durant el setembre de 1997.

La congratuació per aquest centenari per part de les cases més importants del món, com són la d'Etienne Vatelot de París o la de Charles Beare de Londres, deixen bona constància del que ha esdevingut Casa Parramon no solament a la nostra ciutat.

XIII. CONCURS DE PIANO

Premi Ciutat de Berga

en homenatge a Ireneu Segarra

Dies: 1, 2, 3, 9 i 10 de maig de 1998

Categories:

A. fins a 28 anys - B. fins a 19 anys - C. fins a 15 anys - D. fins a 11 anys

Organitza:

CENTRE D'ESTUDIS MUSICALS DEL BERGUEDÀ «L'ESPILL»

c/ Ciutat, 16, 1r. - 08600 BERGA - Tel. i Fax (93) 821 39 53

Patrocina:

fundació
caixaManresa

MIKROKOSMOS

"Floretes" al Palau

Fa tot just un parell de mesos el Palau de la Música Catalana fou declarat per la Unesco Patrimoni de la Humanitat. Un reconeixement universal, doncs, dels seus valors. I tanmateix... I tanmateix, fa només una seixantena d'anys —és a dir, abans-d'ahir— era denotat, qualificat com el "Palau de la Quincalleria Catalana" i objecte de tota mena de dicteris per part de pòmes rellevants.

La preparació d'un volum sobre el Palau m'ha fet conèixer la literalitat d'alguna d'aquelles valoracions crítiques, uns fragments de les quals reporto, com a exemple de la mutació valorativa operada:

El local és horrible, indescriptiblement desgraciat. Davant del frenètic panorama de guix i de majòlica m'és impossible concentrar-me... ¿Com és possible que el local d'una de les poques coses que podem presentar [l'Orfeó Català] sigui tan sinistre? (Josep Pla)

¿No creieu que el Palau de la Música —de qualsevol cosa en diuen un palau— entra en la categoria de monuments que demanen l'enderroc? Per moltes raons i, sobretot, perquè l'hem de sofrir. Mireu-se'l per fora i per dins. En diuen el Palau de la Quincalleria Catalana i s'ho mereix. ¿Es redimible tot aquest frenesí de pedra i rajoleta? Hem pensat alguna vegada si seria possible esporgar tota aquesta vegetació, si podria tallar-se el salze i si, obrint aquells finestrals modernistes, fugirien les walkíries i si l'aire podria matar la vegetació i endur-se'n aquell fum que surt uns quants pams més amunt de la testa de Beethoven... (Manuel Brunet)

Una altra nit la podeu destinar a sentir un concert al Palau de la Música Catalana. Només un bon programa us ajudarà a desfer la mala impressió que l'edifici produirà als vostres turistes. Tots els barcelonins són persuadits a hores d'ara que l'esmentat Palau és una desgràcia. No cal insistir. No insistiu; simplement feu constar que els heu dut a aquell temple pel culte que s'hi celebra, no pas per la bellesa de l'arquitectura. (Carles Soldevila)

Ara el Palau ha estat declarat Patrimoni de la Humanitat. I no és sinó amb un somriure indulgent als llavis que llegim les "floretes" que li foren dedicades fa uns decennis...

Pere Artís

Maricarmen Gómez Muntané,
primera càtedra de Música Antiga

La musicòloga i professora de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) Maricarmen Gómez Muntané ha obtingut recentment la primera càtedra de Música Antiga que s'atorga a l'Estat espanyol.

Les proves públiques de les oposicions a aquest títol de catedràtica van tenir lloc els passats dies 4 i 5 de desembre a la Sala de Graus de la Facultat de Lletres de la mateixa Universitat Autònoma de Barcelona i van ser presidides per un tribunal format pel catedràtic emèrit José López Calo (president, Universitat de Santiago), Dámaso García Fraile (Universitat de Salamanca), Maria Antònia Virgili (Universitat de Valladolid), Concepción Hernández (Universitat de Granada) i Francesc Bonastre (Universitat Autònoma de Barcelona).

La prova del dia 4 va constar de dues parts ben diferenciades: per una part, l'aleshores aspirant va haver de fer una defensa del seu propi currículum professional, i, en segon lloc, va haver d'exposar el seu projecte docent desenvolupat a la universitat.

Formada a la Georgia-Augusta-Universitat de Göttingen, Maricarmen Gómez és professora titular de la UAB des del 1985 i directora a l'arge de la Societat Internacional de Musicologia. Compta amb nombrosos treballs publicats, sigui en forma de llibre (entre els quals: *La música de la Casa Real Catalano-aragonesa durant els anys 1336-1432*, Barcelona, 1979; *La música medieval*, Barcelona, 1980; *El Llibre Vermell de Montserrat*, Barce-

lona, 1990; *Bartolomé Cárceles. Opera Omnia*, Barcelona, 1995), o en forma d'article, en les publicacions especialitzades més prestigioses del món. El seu inqüestionat renom ha fet que sigui una personalitat invitada als congressos de musicologia més importants del món i a famoses universitats nord-americanes.

En la segona part de la prova, Maricarmen Gómez va fer una síntesi de la memòria del projecte docent que du a la pràctica en l'assignatura d'Història de la Música Medieval a la Universitat (temari, objectius, mètode...) i el va contextualitzar en el marc de la carrera de Ciències Musicals posada en marxa a la UAB des d'aquest curs 1997-98 i en el context de la musicologia a l'Estat espanyol.

Pel que fa a la prova del dia 5 de desembre, va consistir en la presentació per part de Maricarmen Gómez d'una investigació musicològica pròpia. En aquest cas, va fer una magistral exposició tant dels resultats obtinguts a partir d'un estudi recent d'un *Cantoral* conservat al Convent de la Concepció de Palma de Mallorca datat de final del segle XV i que conté repertori sacre mensural, com d'interessants futures línies d'investigació que aquest estudi permet albirar.

En definitiva, va ser un acte que malgrat la indiscutible transcendència i no tenir el ressò i la solemnitat públiques que hom podia esperar, sí que va gaudir de la categoria intel·lectual de la seva màxima protagonista. ● Montserrat Comellas

Nou compacte
del Trio Gerhard

El Trio Gerhard, format pel pianista Albert Nieto, el violinista Víctor Parra i el violoncel·lista François Monciero, tots ells professors del Conservatori Superior de Música de Vitòria, és a punt de treure al mercat un disc compacte dedicat a la música de cambra de Xavier Montsalvatge, editat pel segell Discobi. També estan preparant un altre enregistrament amb música de cambra d'Enric Granados.

Recordem la bona acollida que va tenir l'anterior compacte d'aquest grup, amb el segell La Mà de Guido, amb interpretacions d'obres de Robert Gerhard.

D'altra banda, Albert Nieto, després de ser director del Conservatori de Vitòria, ha participat en la gravació de les Sonates per a

instrument i piano de Salvador Brotons, editat pel segell Edicions Moraleda. També, i juntament amb el pianista Antoni Besses, ha participat en la gravació d'un doble compacte per a piano sol de compositors gallecs que editarà pròximament Clave Records. ■

Ernest Martínez-Izquierdo, titular de l'Orquesta Pablo Sarasate

El director català Ernest Martínez-Izquierdo ha estat nomenat recentment nou director titular de l'Orquesta Pablo Sarasate de Pamplona durant els pròxims dos anys. Aquesta formació, que depèn de la Societat Santa Cecília de la capital navarresa i que és la més antiga de l'Estat, compta actualment amb un planter de 36 professors, cosa que en limita el repertori. Per això, Martínez-Izquierdo ha demanat augmentar el planter fins a 60 músics, per tal de poder ampliar-lo. De fet, la previsió de convertir la Societat en fundació permetrà aconseguir un augment del seu pressupost (actualment de 200 milions) i, per tant, aconseguir més professors.

De moment, durant aquesta primera temporada com a titular, el director català dirigirà dos concerts i una òpera (perquè quan se'l va contractar la temporada ja era tancada). La temporada vinent Martínez-Izquierdo serà el responsable de la programació de tota la temporada.

Entre els projectes del director català hi ha la projecció de l'orquestra a altres indrets de l'Estat gràcies a intercanvis i serveis a altres comunitats (com el País Basc i Cantàbria) en el terreny operístic. També va proposar oferir un macroconcert a l'aire lliure i amb focs artificials durant les festes de Sant Fermí, a l'estil del que va dirigir amb l'OBC a Montjuïc. ■

Arts Musicals, nova entitat dedicada a la música

El passat octubre es va instituir l'entitat Arts Musicals, fundació privada de la vall del Tenes, amb la principal finalitat de potenciar la vida musical, sobretot en el seu vessant concertístic, a la vall del Tenes, indret que formen les poblacions de Riells del Fai, Bigues, Santa Eulàlia de Ronçana, Lliçà d'Amunt i Lliçà de Vall. Aquesta subcomarca compta amb una llarga i arrelada tradició musical, també en l'aspecte pedagògic. Així, amb la creació d'Arts Musicals es

podran reunir esforços i iniciatives.

Els membres del patronat són M. Rosa Manent (presidenta), Jordi Casanova (secretari), Abel García (tresorer), Montserrat Bonet, Manel Casanova, Toni Cuesta, Francesc Garriga, Laura Espauella i Lluís Roger (vocals). Els objectius immediats són donar a conèixer la fundació a institucions i empreses i programar un cicle de concerts que a més d'oferir música de qualitat inclogui el vessant formatiu i pedagògic de l'audició. ■

Segona temporada de l'OBC a Lleida

Amb quatre concerts, dos el passat desembre i dos el passat gener, l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya ha dut a terme la seva segona temporada de concerts a l'Auditori Enric Granados de Lleida.

L'han conduït quatre batutes destacades. En el primer concert, el 4 de desembre, fou el mestre japonès Junichi Hirokami qui va dirigir les *Simfonies tercera i sisena* de Schubert i Txaikovski, respectivament. El dia 12 va ser el titular de la formació, Lawrence Foster, qui va dirigir les segones simfonies de Schubert i Brahms. Ja al gener, el dia 15, la música de cinema (tan de moda darrerament) va ser escoltada sota la batuta d'un especialista del gènere: Lalo Schifrin. I finalment, ha estat el gran compositor i director Krzysztof Penderecki, amb la violinista Chantal Juillet com a solista, qui va tancar aquesta temporada a Lleida amb obres de Panufnik, Penderecki i Mendelssohn. ■

XIII Premi de Música Ciutat de Manresa

Entre els dies 19 i 22 d'aquest febrer té lloc la tretzena edició del Premi de Música Ciutat de Manresa, que organitza el Conservatori Professional de Música d'aquesta ciutat catalana, dedicada a les modalitats de piano i música de cambra.

Hi poden participar tots els joves de nacionalitat espanyola, o que portin residint a l'Estat més d'un any, fins a 21 anys i 14 anys per a les dues categories de piano, i amb una mitjana d'edat de 28 anys per als components dels grups de cambra. S'atorguen premis que oscil·len entre les 300.000 i 40.000 pessetes a les dues categories de piano, i entre 400.000 i 100.000 pessetes en la modalitat de música de cambra. El jurat de la modalitat piano està integrat per Jacques Bodmer, Ramon Coll, Miquel Farré, Àngel Soler i Jordi Camell. En la modalitat de música de cambra formen el jurat: Jacques Bodmer, Marçal Cervera, Àngel Soler, Joan Cabero i Michel Giot. ■

TANGENTS

Estiguem per orgues

Una de les sèries que honoren la vida musical barcelonina és la d'orgue a la catedral de Barcelona. Aquesta temporada ha arribat a la vuitena edició. I el balanç no pot ser més positiu: hi han vingut d'arreu els organistes més importants i el públic omple els diversos espais catedralicis. Un èxit.

Doncs bé, un cicle tan important està en perill. A part de la col·laboració del Capítol de la catedral de Barcelona, havia rebut el patrocini d'una emissora de ràdio, d'una companyia elèctrica i del Departament de Cultura de la Generalitat. Enguany, per comprensibles limitacions presupostàries de l'emissora, ha perdut aquest ajut. Per al proper es presenta fosc el paper de la companyia elèctrica (que ha estat absorbida per una entitat més important) i cal veure si el nou patrocinador considerarà oportú de mantenir-hi la col·laboració. Persisteix l'ajut de la Generalitat amb el llast de la demora amb què es fan efectives les subvencions. La sèrie està en perill ja que es manté en bona part per la voluntat de l'organitzador, a qui no se li poden demanar sacrificis més enllà de les dificultats ja normals que comporta organitzar qualsevol cosa. Cal una reflexió conjunta sobre el fet, ja que no es pot permetre que Barcelona, quan a la fi la seva catedral té un bon orgue, perdi una sèrie prestigiosa que pot competir amb les d'altres capitals europees amb molta més tradició. El primer interessat a mantenir-la hauria de ser el bisbat que ha d'acollir els fidels i ciutadans que estimen l'art, compartint la música que es pot fer amb el seu orgue; el segon hauria de ser la ciutat: la cultura municipal no seria tal sense vetllar que la música d'orgue tingui la presència que mereix; i en tercer lloc la institució que no ha fallat, el govern del país, que ha de mantenir l'ajut i propiciar que entre els estaments indicats i patrocinis privats la continuïtat del cicle quedi assegurada.

Decididament, cal que estiguem per orgues.

Jordi Maluquer

Josep Prenafeta, guanyador del Premi SGAE de Sardanes

Josep Prenafeta i Gavalda va ser el guanyador de la darrera edició del Premi SGAE de Sardanes, dotat amb 400.000 ptes., amb la composició *Recordant Joaquim Serra*. També va ser atorgat un accèssit a Antoni Serra Oribe per la composició *Somnis de tardor*.

El jurat estava format pel director de Catalunya Música, Pere Burés; els músics i compositors Manuel Camp, Manuel Oltra i Jesús Ventura, i Josep Solà, conseller de la junta directiva de l'SGAE a Catalunya.

El concert de lliurament dels premis, que es va celebrar a Terrassa, va ser també un acte d'homenatge de l'SGAE i la Fundació Autor al compositor vallesà Ramon Serrat. La Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona va ser l'encarregada d'interpretar les peces guanyadores i diferents sardanes, que van configurar un acte entranyable. ■

Premis del 18è concurs de composició de Joventuts Musicals

En la 18a edició del *Concurs de Joves Compositors, organitzat per Joventuts Musicals de Barcelona*, ha resultat guanyadora amb el primer premi (*Premi Frederic Mompou 1997*) l'obra *Impressions pictòriques del barceloní Frederic Wort*, i amb el segon premi *Quatre evocacions d'Anna Cazorra*, també de Barcelona. Anna Cazorra ja va guanyar aquest mateix concurs (ex-aequo amb Manuel Río), amb l'obra *Petit poema per a quintet de metall*, l'any 1995. ■

Joan Grimalt dirigeix al Teatre de l'Òpera de Pforzheim

El director terrassenc Joan Grimalt, que ha estat contractat com a *Kapellmeister* durant dues temporades al Teatre de l'Òpera de Pforzheim (ciutat del sud d'Alemanya), ha dirigit recentment en aquest espai l'estrena del ballet *Coppélia* —amb música de Léo Delibes i coreografia i direcció escènica d'Anthony Sterago— i l'estrena de l'òpera de Smétana *La núvia venuda*, el passat 22 de gener.

Les funcions del ballet *Coppélia* s'aniran succeint fins a principi d'aquest estiu. ■

La Xarxa de Música Clàssica, camí dels 500 concerts

La Xarxa de Música Clàssica de Catalunya, que promou Joventuts Musicals de Catalunya, enguany arribarà al seu concert 500 fet que se celebrarà de forma adient encara que no especificada, atès que el fet es produirà a les acaalles d'aquest any. Aquesta iniciativa continua, doncs, ampliant el seu protagonisme a la vida musical de tot Catalunya i cada dia es mostra més consolidada.

Basada, encara que no de forma exloent, en la xarxa de delegacions de Joventuts Musicals, compta amb l'ajut del Departament de Cultura de la Generalitat i de diputacions catalanes, fet que permet potenciar les programacions musicals de les ciutats seu de les esmentades delegacions.

Periòdicament es produeix una reunió en què es posen en comú les experiències mútues i s'estableix la programació de cada quadrimestre en funció de les ofertes presentades de músics i conjunts i també del resultat d'aquests intercanvis d'experiències.

Per a enguany, hom ha previst la celebració de 225 concerts, cinquanta més que l'any passat, fet que demostra el procés ascendent de la Xarxa.

Dins d'aquesta dinàmica cal assenyalar que el compositor Frederic Wort ha estat designat Jove Compositor de l'Any, nomenament que és conseqüència d'haver aconseguit el Premi del Concurs de Joves Compositors Frederic Mompou que organitza cada any Joventuts Musicals de Barcelona. Aquesta designació suposa que l'obra guanyadora serà interpretada diverses vegades dins el cicle, fet insòlit com és prou sabut. Frederic Wort és un jove músic barceloní —va néixer el 1973—, deixeble de Josep Soler com a compositor, i com a pianista de Luiz de Moura Castro, Eulàlia Soler i Dmitri Bashkrirov. ■

Anna Ricci, presidenta de l'ACIMC

En l'assemblea de socis de l'Associació Catalana d'Intèrprets de Música Clàssica —ACIMC— celebrada el passat mes de desembre es va procedir a la renovació de la junta directiva. Anna Ricci va resultar elegida presidenta d'una junta de la qual és vicepresident Jordi Rosinyol; tresorer, Jordi Reguant, i vocals: Lluís Avendaño, Josep Borràs, Xavier Coll, Alex Garrobé, Jordi Masó i Josep Pazos.

L'ACIMC ha deixat l'antiga seu del carrer de Luis Antúnez, 6, 2a planta. ■

La Schubertiada de Vilabertran, admesa a l'IFSI

La darrera assemblea general de l'Institut Internacional Franz Schubert (IFSI), celebrada a Viena, van ser admeses en aquesta entitat (que agrupa els "schubertistes" de tot el món) la Schubertiada de Vilabertran i l'Associació Franz Schubert de Barcelona.

A les conclusions de l'esmentada assemblea es van assenyalar de manera destacada l'encert i la coherència de la programació de Vilabertran, com també el fet que diferents activitats pedagògiques i científiques s'intercalin en els concerts.

L'IFSI és presidit per Claudio Abbado i en formen part personalitats del prestigi d'Alfred Brendel, Dietrich Fischer-Dieskau, Maurizio Pollini i Elisabeth Schwarzkopf.

L'entitat agrupa institucions de gran solvència musicològica, com la Schubertiada de Feldkirch, el Schubert Institute del Regne Unit o l'American Schubert Institute de Boston, a més de schubertiades d'arreu. ■

CONVOCATÒRIES

FRINGE DEL XXI FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA. Organitzat per la Fundació "la Caixa" dins el marc de la 21a edició del Festival de Música Antiga de Barcelona, tindrà lloc entre els dies 3 i 24 de maig. El Fringe ofereix, paral·lelament al desenvolupament del Festival, un espai d'actuació a grups que practiquin qualsevol expressió musical que pertanyi a l'àmbit dels instruments originals o bé al de la interpretació vocal amb criteris històrics. Les sol·licituds han de presentar-se abans del dia 11 de febrer. Per a més informació i condicions de participació: Servei de Música de la Fundació "la Caixa", Passeig de Sant Joan, 108. 08037 Barcelona. Tel.: 458.89.07. Fax: 459.06.62.

III PREMI CLAU DE SOL. El Museu de la Música de Barcelona convoca per a aquest curs aquest premi (*Construeix els teus instruments*) adreçat als escolars. Hi poden participar els alumnes a partir del 3r cicle d'educació primària (o equivalent) fins a 2n de batxillerat i formació professional de grau mitjà (o equivalents) de centres públics i privats. Els instruments han de ser construïts per ells mateixos i han de tenir les característiques necessàries per ser utilitzats musicalment.

S'estableixen dues categories de premis, que consistiran en diversos instruments i lots de llibres. El termini de presentació acaba el 18 d'abril. Per a més informació i condicions de participació: Museu de la Música. Departament d'Educació. Tel.: 416.11.57.

TALLERS D'ARSEGUEL. Estades/tallers a l'Alt Urgell dedicats a la música, dansa i imatgeria populars i tradicionals organitzats i promoguts pel Centre Artesà Tradicionari (CAT), l'Associació Arseguel i els Acordionistes del Pirineu, amb la col·laboració del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Els diversos tallers que resten per completar aquest curs són: *El món del diable*, impartit per Ramon Altamira (6, 7 i 8 de febrer); *Construcció d'instruments de bufar, picar i rascar*, impartit per Sedó García (6, 7 i 8 de març); *La jota*, impartit per Ramon Cardona (24, 25 i 26 d'abril); *Gralla*, impartit per Eduard Casals (8, 9 i 10 de maig), i *Modelatge i construcció (capgrossos, bestiar...)*, impartit per Laura Rispa i Toni Barberan (30 d'abril i 1, 2 i 3 de maig). Per a més informació i inscripcions: CAT. Travessia de Sant Antoni, 6-8. 08012 Barcelona. Tel.: 218.44.85. Fax: 415.55.81.

Del seu affm.

Sr. Joan Guinjoan

II-lustre compositor català

Estimat amic:

Escriu aquesta carta dos dies abans de Nadal i uns quants després d'haver viscut l'acte de presentació del llibre i del vídeo que li ha dedicat l'Associació d'Enginyers Industrials de Catalunya. Ambdós són productes d'una enorme dignitat i a més tenen el valor de constituir-se en referència cabdal a l'hora de valorar la seva trajectòria creativa i també humana.

Elogiar la iniciativa de l'esmentada Associació em sembla un deure elemental no sols de cortesia, sinó també de justícia, ja que mostra un grau de sensibilitat notable i, de fet, constitueix una fita més en una línia d'actuació exemplar d'aquest ens col·legial.

I ara permeti que li agraeixi en la part en què és "culpable", d'haver-me permès gaudir d'un acte d'una envergadura humana tan excepcional. Tot es va produir en un context d'una elevada dignitat, elegància i sintonia amb la seva persona. L'esplèndid saló d'actes del Col·legi d'Enginyers estava farcit d'afecte, d'estima i de consideració autèntica envers vostè i envers la seva trajectòria creativa tan i tan substancial. Em consta que vostè se'n sent satisfet i no li manquen raons.

No sé per què aquest acte ha reviscolat en la meua memòria fragments escadussers, però significatius, de converses que voltaven a redós de la dificultat que té a casa nostra el creador per dedicar-se estric-

tament a la seva vocació. Dispensi si ara reprenc en bona mesura un fil argumental que ja vaig emprar en una anterior carta al seu col·lega Manuel Blancafort. Més d'una vegada li he sentit dir: "*Jaume, a mi les coses m'han costat molt.*" I naturalment no es referia al fet que a vostè compondre li resulti una tasca feixuga, sinó a haver-ho de fer en les condicions en què ho ha hagut de fer vostè... i tants i tants. A casa nostra i a fora. Vostè mateix m'ha referit més d'una vegada el cas del destacat compositor francès Dutilleux com a exemple alhora dolorós i consolador, ateses les circumstàncies.

No voldria fatigar-lo ni tampoc fatigar els lectors d'aquesta carta. Però coneixent l'envergadura qualitativa de la seva obra, la consciència d'aquesta realitat resulta especialment colpadora. Per això crec que el més oportú, per no repetir arguments, és tan sols desitjar-li amb tot l'afecte, que aprofiti aquest temps obert que desitjo molt dilatat en què l'ha situat una jubilació professional/manutencional desitjada i merescuda, per gaudir a cor ple de la seva vocació creativa; no sap com li ho agrairà la Música.

Del seu affm.
Jaume Comellas ●

Claudio Abbado

René Jacobs

Abbado, Brook, Boulez, Bausch i Jacobs, figures d'Ais de Provença

Claudio Abbado, Peter Brook, Pierre Boulez, Pina Bausch i René Jacobs són algunes de les figures més destacades de la cinquantesima edició del Festival Internacional d'Ais de Provença que es desenrotllarà en aquesta bella capital francesa durant el mes de juliol vinent.

Abbado serà el responsable musical i Brook el dramaturgic de la versió de *Don Giovanni* de Mozart, amb un repartiment en què, com és habitual en aquest festival, hom refusa els noms massa encimbellats, però en el qual trobem la soprano Catrin Wyn Davies, a qui recentment hem escoltat en el versió d'*El Messies* que es va oferir el passat mes de desembre al Palau.

Pierre Boulez serà el responsable musical d'*El castell de Barba Blava* de Béla Bartók, comptant amb la dramaturgia de la innovadora coreògrafa alemanya Pina Bausch. Els decorats són de Peter Pabst, un altre nom de gran prestigi, i en el repartiment figura una artista ben coneguda a Barcelona: Violetta Urmana. D'altra banda, René Jacobs dirigirà la versió d'*Orfeo* de Monteverdi, comptant amb un repartiment, igualment sense noms que figuren en el rànquings oficiosos de grans figures.

Aquest festival, dedicat específicament a la lírica, oferirà també *Dido and Aeneas* de Henry Purcell, amb

direcció musical de David Stern, i *Curlew River* de Benjamin Britten, amb direcció de David Stern.

Enguany dirigeix el festival Stéphane Lissner, nom ben conegut a l'Estat espanyol per la seva frustrada tasca al capdavant del Teatro Real. Sota la seva direcció a partir d'enguany hom crea el que s'anomena Acadèmia Europea de la Música, que és previst que es desenrotlli cada any durant els mesos de juny i juliol i que abastarà cant, orquestra i composició. Hi prendran part destacades figures de cada branca i el treball permetrà, en la seva primera edició, la formació d'una companyia itinerant per a la producció de *Dido and Aeneas* i *Curlew River* i un taller a redós de *La flauta màgica* de Mozart.

Un dels professors serà el barceloní Ernest Martínez-Izquierdo, que juntament amb David Stern i Pierre-André Valade dirigiran l'apartat d'orquestra, concretament ell el corresponent a repertori contemporani. Altres professors seran la famosa cantant lírica francesa Régine Crespin, el tenor Robert Tear i l'esmentat Claudio Abbado, així com també Philippe Manoury i Marc-André Dalbavie. El Festival compta amb un pressupost de 60 milions de francs, la meitat del qual és cobert amb la venda de localitats. ■

Estrena del nou clavicèmbal del CSIC i sengles distincions als musicòlegs Querol i Llorens

El passat 18 de desembre la intèrpret M. Lluïsa Cortada, juntament amb l'organista Montserrat Torrent, va inaugurar el nou clavicèmbal del Departament de Musicologia de la Institució Milà i Fontanals del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC), una rèplica d'un model flamenc de l'escola de Ruckers, exemplar molt habitual a Espanya en els segles XVII i XVIII. Aquest instrument es caracteritza per un so particularment cristal·lí. La còpia ha estat construïda al taller de Raúl Marín Sevillano, a Villanueva de Gállego, Saragossa. A Espanya no es conserva cap clavicèmbal anterior al segle XVII. Els més antics, una dotzena, són de l'esmentat segle i no estan en bon estat. De l'escola de Ruckers, només se'n conserva un a la catedral de Segòvia i està inutilitzat. Aquesta nova rèplica és una còpia d'un instrument del segle XVII però ampliat amb característiques del segle XVIII.

Aquest és el segon instrument històric destinat a l'estudi dels musicòlegs del CSIC. El primer va ser un orgue que reproduïa substancialment un orgue típic espanyol del segle XVI.

Al concert inaugural d'aquest clavicèmbal, les esmentades intèrprets van oferir obres d'Antonio Soler, Anselm Viola i Scarlatti.

D'altra banda, en el decurs del mateix concert van ser atorgades les Medalles de Plata del CSIC als destacades musicòlegs i professors d'aquesta entitat (actualment jubilats) Dr. Miquel Querol i Dr. Josep Maria Llorens. Ambdós han estat pioners en la investigació musicològica i en la seva projecció social a l'Estat espanyol. Van col·laborar amb Higiní Anglès i establiren la investigació sistemàtica de la música espanyola en els difícils anys quaranta. Van participar en la posada en marxa de projectes internacionals com el Répertoire International des Sources Musicales (RISM), la Societat Internacional de Musicologia i l'Associació Internacional de Biblioteques i Arxius Musicals. ■

Grandesa i contradiccions de l'Auditori de Palma de Mallorca

per JOAN MOLL I MARQUÉS

A Palma disposem d'una gran sala de concerts l'acústica de la qual ha estat reconeguda per molts de grans artistes com una de les millors del món. Tots sabem que aquesta característica és la més important i que moltes vegades ni els millors arquitectes no l'assoleixen. No tan sols els auditoris de Madrid i València, sinó també una de les sales més emblemàtiques de Nova York presenten deficiències en aquest sentit. Però no és únicament sala de concerts, sinó que fou construïda amb capacitat per a les més grans representacions operístiques: el seu escenari té 800 m², amb fossat per a l'orquestra, i la visibilitat és perfecta des de cada un dels 1.500 seients. A més d'aquesta Sala Magna, l'Auditori disposa de la Sala Mozart, amb acústica pensada per a l'activitat teatral i un aforament de 300 places, i 8 petites sales més per a conferències, reunions, etc. Al seu damunt té una terrassa de 800 m², destinada a teatre a l'aire lliure, encara que mai no ha estat inaugurat. Fou el primer auditori de l'Estat espanyol i és l'únic construït i mantingut per la iniciativa privada.

Què hi fa un complex com aquest en una ciutat com Palma? La resposta podria ser que fa el que pot, "lluïtant amb les ventades que atupen la ribera com un gegant guerrer", talment el mític Pi de Formentor. Palma disposa d'aquest privilegi, digne de les ciutats més cultes i populoses del món, gràcies a l'idealisme visionari i la immensa tossudesia d'un home, Don Marc Ferragut, ajudat pel seu fill Rafael. Fabricant de sabates a la ciutat d'Inca, al centre de Mallorca, era un entusias-

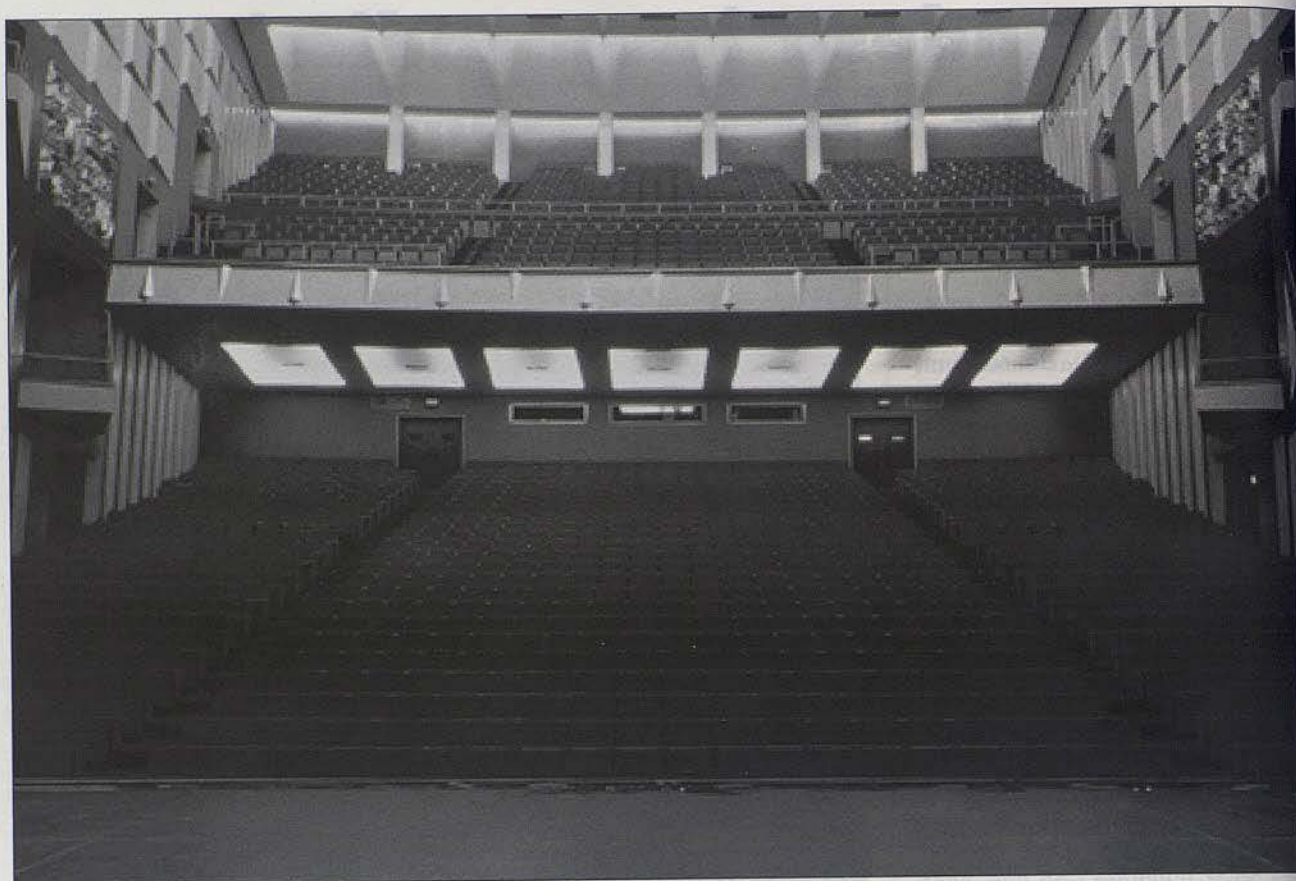
ta melòman que viatjava als principals centres musicals del món per escoltar música. Concebé la idea de convertir Palma en un altre centre musical, on el viatger vingués no sols a gaudir del sol i la platja, sinó també atret per l'activitat melòmana. Ell i el seu fill estudiaren els principals teatres d'òpera i concert del món a fi de construir la sala ideal, mentre intentaven sense èxit durant quinze anys involucrar en l'empresa les institucions balears i estatals. Finalment decidí de fer el camí sol, convençut que, en tenir l'obra acabada, l'esfera pública l'hauria d'ajudar. Vengué tot quan tenia i ho enterrà en l'Auditori, i acabà vivint a la part de l'edifici que estava prevista com a habitatge del conserge. En Rafael enriqueí la seva formació com a economista i es convertí en expert en temes d'acústica, tot lluitant amb els ar-

quitectes per fer-los aplicar els seus principis. No tan sols l'interior de la sala, sinó també l'aspecte exterior del gran edifici es bastiren en funció de l'acústica perfecta: la gran volada dels darrers pisos, que sobresurten de l'edifici i es penjen sobre el passeig Marítim, i que donen al complex la seva forma característica, respon a les necessitats acústiques. És apassionant parlar amb ell sobre aquest tema, i podria fer-ne conferències a les facultats d'arquitectura.

La inauguració de l'Auditori fou el 3 de setembre de 1969, amb un cicle de tres concerts de la Filharmònica de Berlín sota la direcció de Von Karajan. L'espectacular activitat concertística del primer any comptà amb la presència de la Filharmònica de Viena amb Böhm, l'English Chamber Orchestra amb Barenboim, l'Orquestra de Viena amb Boskowsky, la Simfònica de Zu-

Panoràmica de la sala principal des de l'escenari on han estat presents els intèrprets i les batutes més destacades

rich amb Meng, la de París amb Pretre i Baudo, la de Barcelona amb Ros Marbà, la de RTVE amb Alonso i García Asensio, 20 recitals de piano, amb Arrau, Magaloff, Rauch, Malkuzinsky, Limpány, Achúcarro, Rosa Sabater, Iturbi... Pierre Fournier i Maurice Gendron entre els violoncel·listes, els quartets Smetana, Pfeiffer i Dvorák, l'Escolania de Montserrat, Yepes, Montserrat Caballé, Tete Montoliu, Duke Ellington, Lluís Llach, Maria del Mar Bonet, i així fins a 60 concerts en un any.

La vida musical de Palma s'enriquí tan sobtadament com s'empobrí el senyor Ferragut. La seva decepció fou veure que tant les institucions com el públic no responien adequadament a la seva quixotesca empresa. La classe política i empresarial mallorquina no s'ha distingit mai per la seva cultura, i una ciutat de 300.000 habitants no podia absorbir aquella sobredosi d'oferta musical. Donc Marc hagué de reduir dràsticament la programació en quantitat i qualitat, i passà

moltes penúries per poder mantenir la titularitat de l'Auditori. La seva decepció queda expressada en dues frases: *"Jo era s'homo més feliç del món, viatjant per escoltar bona música, i me vaig haver de complicar sa vida d'aquesta manera!"* i *"Jo me pensava que els artistes músics eren àngels..."* Ell havia volgut que els mallorquins no haguessin de viatjar per escoltar bona música i es va trobar que no la volien escoltar ni tenguent-la a la porta de casa seva. La visió objectiva del seu fill economista l'ajudà a adaptar el seu somni a la crua realitat i anar capejant el temporal. Quan morí li dedicaren un monument a pocs metres del seu Auditori, el gran monument que ell dedicà als mallorquins.

En Rafel Ferragut manté el timó, llogant la sala per a concerts, congressos i funcions teatrals. Ell mateix ja fa temps que no organitza concerts, perquè diu que no pot lluitar contra la competència deslleial d'institucions i caixes d'estalvis (que ofereixen concerts gratuïts cada setmana i

han acostumat la gent a no pagar per escoltar música) i del Teatre Principal, de titularitat pública.

Les subvencions que rep són minses. Quin sentit té que, en uns anys durant els quals sortosament l'Estat ha dedicat desenes de milers de milions a imitar la idea d'en Ferragut construint auditoris arreu del país, i centenars de milions més cada any per mantenir-los en funcionament, hom li negui a ell l'ajuda generosa que es mereix amb l'excusa que és una empresa privada? Si el que ha fet ell és estalviar-li a l'Administració els milers de milions que hauria hagut de gastar per construir-lo! Esperem que, ara que parlem tant d'atreure un turisme més culte (...perquè suposem que portarà les butxaques més plenes que el turisme d'estiu), algú comprendrà el paper importantíssim que està destinat a jugar-hi la "Catedral de la Música", i posarà els mitjans necessaris perquè aquest gegant adormit es desperti i es faci realitat el somni de Marc Ferragut. Ens ho mereixem els mallorquins?

Helping the world make
a big impression

*Ajudem el món a crear
una gran impressió*

 **HEWLETT
PACKARD**

FOTO: G. POCH

L'autoritat de Rilling en Bach

Palau 100. Bach-Collegium Stuttgart. Gächinger Kantorei. Solistes: Donna Brown, Ingeborg Danz, James Taylor i Guido Jentjens. Director: Helmut Rilling. *Missa en Si menor BWV 232*, de J. S. Bach. Palau de la Música Catalana. 15 de desembre de 1997.

per X. CASANOVAS-DANÈS

Palau 100 ens convidava a una festa protagonitzada per Helmut Rilling i els seu tàndem particular, els Gächinger Kantorei i el Bach-Collegium, fundats al seu Stuttgart natal entre els anys 1964 i 1965. Una manera de fer música que, com la de Raymond Leppard que escoltàvem no fa gaires setmanes, pot no ser, ja, de la preferència de la majoria en estar superada per enfocaments més escrupolosament musicològics, però que s'escolta amb un respecte que diré, encara, creixent.

Rilling és un punt de referència en l'apartat de l'oratori i les grans obres simfonicocorals dels segles XVIII i XIX. Cal recordar, també, que és fundador i director titular de l'Orquestra Simfònica de Galícia amb seu a Santiago de Compostel·la, creada l'any 1996, i seria molt bo mesurar la tasca que hi fa en un repertori més ampli.

D'entrada, el seu Bach sembla —és!— rígid, com compacte i bastit sobre uns temps extremosos. Però, com sempre passa en versions presidides per la coherència per discutibles que siguin, s'acaba entrant-hi sense cap sensació incomodant de renúncia. L'orquestra és bona i el cor, millor, particularment les veus masculines. També els solistes, menys el tenor, el nord-americà James Taylor, que és un dels seus col·laboradors habituals i que, curiosament, va semblar el més desplaçat per la concertació. Al seu costat, Guido Jentjens perdia la línia amb facilitat, però la seva veu bonica de baix aportava interès a les seves intervencions.

Les solistes femenines, Donna Brown (substituint Lynne Dawson) i Ingeborg Danz, són ambdues pilars fixos en els repartiments de Rilling, com en els de Herreweghe, Harnoncourt o Gardiner. O sigui, d'entre el bo i millor que es pot reclutar ara mateix en aquest repertori.

Schubert i Casablanças, protagonistes

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Gil Shaham, violí. Direcció, Lawrence Foster. Schubert, Casablanças, Sibelius. Palau de la Música Catalana. 13 de desembre de 1997.

per MIQUEL PARDO

L'OBC amb L. Foster al capdavant va iniciar el programa amb una interpretació molt correcta i de gran rigor de la *Segona Simfonia* de F. Schubert. A cada nou moviment, la confiança i la qualitat de la interpretació varen anar augmentant. En aquest sentit, cal destacar la musicalitat demostrada en el "Menuetto": tempo ajustat, dinàmica acurada amb moments de gran delicadesa i un aconseguit equilibri orquestral, especialment en els vents i la percussió.

Benet Casablanças i Domingo demostra en el seu *Postludi* una indiscutible sensibilitat en els recursos expressius instrumentals. El *tutti* amb el qual comença l'obra ens sorprèn amb una esferèidra "violència interna" (els punyents metalls que semblen esquinçar l'espai; les cordes que emergeixen càlidament en un aconseguit contrast tímbric...). Remarcable és la flexibilitat mel·líflua de la melodia de cordes i fustes.

Aquesta "violència interna" no impedeix a Casablanças d'oferir-nos passatges d'una intensa sensualitat que ens fa recordar *Lulú* d'Alban Berg, així com d'una aclaparadora nostàlgia. Sovint el sentiment sembla ofegar-se en el propi plor... L'interès en aquesta obra no resta solament en l'aspecte tímbric.

L'autor deixa constància d'un bon ofici en l'elaboració motivicotemàtica, *fugati* i diverses concrecions de textura. Ara bé, el reconeixement d'aquestes virtuts paleses no ens eximeix de la crítica de determinades febleses en la forma i en l'organització del discurs musical. La primera cosa que destaca és l'inevitable desequilibri en el plantejament orquestral: el paper de la percussió és gairebé el d'un testimoni marginal dins dels esdeveniments sonors. Un ús convencional de la percussió

pot retrotraure el discurs musical cap a certs anacronismes d'estil que contrasten amb el llenguatge plenament expressionista de l'obra.

La repetició de determinats "tics", com ara la d'acabar l'articulació de les frases amb un *crescendo*, bé sigui del *tutti* o principalment dels metalls, és un recurs que ha sofert molt desgast i del qual no s'hauria d'abusar. Al llarg de l'obra, l'arribada als punts culminants parcials i al clímax ve seguida de canvis inesperats en el pla discursiu que desvirtuen la tensió acumulada, i frustra les lògiques expectatives. Aquest "no saber morir" es fa extensiu al *Postludi* com a unitat (certes "hipoteques a llarg termini" en els Presón inexcusables en els Post-). Entre el minut 16 al 17, a tot estirar, l'obra hauria d'haver expirat en l'anhelada consumació d'una simfonia en un moviment curulla d'urgències i vehemències. Foster ens ofereix una lectura molt estudiada i seriosa de la partitura.

El concert va tenir, però, en la seva darrera part el seu protagonista en el violinista Gil Shaham, el qual va fer tota una demostració de talent i de tècnica en el marc del *Concert per a violí* de J. Sibelius, obra escrita, sens dubte, per al lluitament del solista. Un primer moviment, "Allegro moderato", ple de passió i profunditat, amb passatges de gran dificultat tècnica que Shaham va saber dominar amb confiança. Tot seguit un "Adagio di molto" on el violí medita, reflexiona en el registre greu de l'instrument i on és de menester mantenir un delicat equilibri de l'orquestra. El darrer moviment, "Allegro, ma non tanto", de caràcter alegre i un xic oriental (cosa que fa recordar l'escriptura violinística de Rimski-Korsakov) l'interpretà amb una gràcia i una força comunicativa que va fer retre al seu art el cor del públic assistent.

FOTO: A. BOFILL

FOTO: A. BOFILL

Brahms vist pel duo Colom-Deleito

Palau 100. Josep Colom i Carmen Deleito, piano. *18 valsos amorosos*, *Variacions sobre un tema de Haydn* i *Sonata en Fa menor* de Johannes Brahms. Palau de la Música Catalana. 3 de desembre de 1997.

per F. TAVERNA-BECH

El públic melòman barceloní va poder escoltar un altre duo pianístic integrat per dos noms de prestigi, com són Carmen Deleito i Josep M. Colom, el qual precisament ha obtingut un èxit discogràfic amb l'enregistrament de la integral de l'obra per a piano a quatre mans i dos pianos de Johannes Brahms. Justament d'aquesta música brahmsiana van oferir un recital als habituals del cicle Palau 100.

En principi el programa del concert havia d'incloure les *Variacions sobre un tema de Schumann*, op. 23, però van ésser substituïdes pels *18 valsos amorosos*, pàgines que, per la seva diafanitat lírica i el seu caràcter dansant, alleugerien la densitat del concert, en el qual figuraven dues obres d'extraordinària complexitat, com són les impressionants i virtuosístiques *Variacions sobre un tema de Haydn* i la *Sonata en Fa menor*, composició minuciosament

elaborada, tant en la utilització dels recursos creatius com en la síntesi que hi aplica per assolir sense concessions la desitjada unitat formal de l'obra.

Certament, la interpretació del programa no oferia cap mena de facilitats i obligava els pianistes al control constant de l'expressió i de l'equilibri sonor per no incórrer en l'arravatament del factor virtuosístic o bé a dramatitzar excessivament el sentit del discurs. D'alguna manera, el duo Colom-Deleito va posar de manifest el seu coneixement de l'especial idiosincràsia de les creacions de Brahms, per una part apassionades en sentiments i per l'altra dominades per la introversió. Tanmateix, la lectura de les obres de Brahms va quedar-se en un to asèptic al qual mancava el toc d'emoció precís per captar l'atenció del públic. En altres paraules, ens hauria agradat poder escoltar una traducció més participativa, menys escolàstica i més identificada amb la poesia i la humanitat de Brahms.

Actuació memorable de Lluís Claret

Integral de les *Suites per a violoncel* de J. S. Bach. Sala Gran del TNC. 21 de desembre de 1997.

per F. T.-B.

Pau Casals va descobrir en una llibreria de vell les *Sis suites per a violoncel* de J. S. Bach. Pot dir-se que des d'aquell moment el genial músic del Vendrell va tenir-les constantment al seu costat com l'exemple i el model a seguir en la seva trajectòria vital.

L'andorrà Lluís Claret, deixeble seu i actualment un dels nostres millors violoncel·listes, sembla incidir en igual consideració, ja que de tant en tant acostuma a programar-les. Certament, en aquesta freqüentació, Claret ha anat depurant la seva visió musical sobre aquestes obres de Bach, les quals, malgrat haver estat escrites originalment per a la viola de gamba, avui són una veritable antologia de la música violoncel·lística.

Les lectures que li vam

escoltar de les *Suites* núm. II, III, i VI, van posseir considerable entitat musical, especialment en les peces de ritme pausat, en què la puresa i bellesa del so del violoncel·lista es manifestava en tota la seva plenitud per donar emoció i poesia, mentre que en els moviments de més dinamisme, la tendència a donar un caire virtuosístic a la música va produir alguns desequilibris que Claret, però, va superar sense problemes, en una actuació memorable que el públic va ovacionar amb veritable entusiasme.

Diguem també que la Sala Gran del Teatre Nacional de Catalunya, plena de gom a gom, va demostrar una bona qualitat acústica, aspecte que d'alguna manera compensa la dificultat per accedir a les localitats a causa de la disposició dels passadissos i de les inevitables i nombroses escales.

Modèlic King's Consort

Euroconcert. "Un Nadal a Venècia". The King's Consort. Dir.: Robert King. Gabrielli, Monteverdi, Schütz i altres. Palau de la Música Catalana. 12 de desembre de 1997.

per X.C.-D.

En una temporada pròdiga en música veneciana, Euroconcert ens proposava a final d'any una vetllada que, tot i començar amb la fastuosa música que es feia a la Sereníssima República als segles XVI i XVII, estava centrada per l'obra que omplia la segona part, la *Història del naixement de Nostre Senyor Jesucrist*. SWV 435 de Heinrich Schütz.

La precedien *canzone*, himnes i antífones de temàtica nadalenca de compositors relacionats amb la basílica de San Marco: Gioseffo Guami, el gran innovador Giovanni Gabrielli i el seu seguidor Cesario Gusago. Terreny ideal per a la filigrana i, per tant, per al King's Consort, que el seu director disposava amb els instruments històrics en dos blocs simètrics amb els cantants en situacions que variaven segons la polifonia de les peces. Els efectes estereofònics al servei dels fabulosos contrapunts i les arquitectures harmòniques eren perceptibles fins i tot en un sala tan gran com el Palau de la Música. Monteverdi apareixia amb una obra menor.

El Cor dels King's Consort, un conjunt coronat per les intervencions de la insigne contratenor James Browman, que compensa amb ardidesa juvenil el que ja li manca d'estrictes condicions vocals al final d'una dilatada carrera, els va interpretar amb exquisidesa i una precisió absoluta fins i tot en la pronunciació llatina (quelcom que no garanteixen tots els cors de l'Europa del Nord).

A continuació, es va interpretar el *súmmum* de

FOTO: P. BARCELÓ (ARXIU)

la música coral anterior a Bach que és l'*Oratori de Nadal* de Schütz (1585-1672), un compositor que, com deia el programa, constitueix el prototip de músic humanístic a l'època de la Guerra dels Trenta Anys. Va ser deixeble de Giovanni Gabrielli i es va relacionar amb Monteverdi. Per això el seu estil es va impregnar de la tècnica madrigalesca i polifònica que es practicava a Venècia.

Va compondre aquesta obra esplèndida quan ja tenia vuitanta anys i en la qual alterna premonitòriament la música coral amb el recitatiu a càrrec d'un evangelista narrador que glossa la Nativitat amb intervencions en forma d'*airosos* carregades d'expressivitat. La música retrata a la perfecció el caràcter de cada passatge: la pompositat dels reis mags, l'alegria dels pastors, la pretensiositat d'Herodes, la solemnitat dels escribes i sacerdots, la innocència dels àngels... Llàstima que aquesta obra encisadora, tan exemplarment eficaç i sintetitzadora i que tant fa recapacitar sobre les culminacions bachianes, a penes sobrepassi la mitja hora. L'execució, no cal dir-ho, va ser modèlica.

Feliç Alicia de Larrocha en música de cambra

Ibercamera. Alicia de Larrocha, piano, Keller Quartet. Brahms i Bartók. Palau de la Música Catalana. 1 de desembre de 1997.

per X.C.-D.

En l'únic concert d'Ibercamera celebrat durant el mes de desembre es presentava un dels quartets més en voga darrerament, el Keller, format l'any 1986 per joves músics de l'Escola Franz Liszt de Budapest. Després de guanyar dos concursos de prestigi, el d'Evian i el Borciani, participen en els festivals de Salzburg, Lucerna, Montreux i Edimburg. Més de pressa, impossible...

Els Keller —anomenats així pel primer violí, Andreas Keller— interpreten amb l'apassionament, l'equilibri i la justesa que es suposa en una formació que ha arribat al zenit de l'alta competició. El Bartók —compatriota seu— que van oferir, el *Quartet núm. 2*, resulta expressiu a partir del rebuig sistemàtic d'intensificacions expressionistes que són efectistes, però, alhora d'una

gran força, ben perfilades, comunicatives i tenses a partir d'una propensió a contrastar de forma molt evident temps, ritmes i textures. Van causar una òptima impressió.

Alicia de Larrocha va subjugar amb algunes peces curtes de Brahms a la primera part, extretes dels *op. 116 a 119*. Hi prevalia el cromatisme en un cert detriment de la quadratura formal i era clarament perceptible que la pianista procurava la creació de climes més que no l'establiment d'estructures. Com sempre, original, personíssima, convincent.

En el *Quintet en Fa menor op. 34* de Brahms, la comesa vertebradora del piano va semblar una mica fràgil en alguns passatges, com tributària de la intangibilitat aplicada a les peces anteriors. Però les cordes resolien amb el seu ímpetu aquesta sensació d'enyorament i la versió va anar quallant a mesura que progressava.

Ampli ventall de música catalana contemporània

IX Mostra Catalana de Música Contemporània. Georghe Motatu, violoncel, Assumpta Coma, piano. Joaquim Homs, Alejandro Civilotti, Frederic Wort i Josep M. Pladevall. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 15 de desembre de 1997.

Marta Fiol, soprano, Carles Puig, piano, Miquel Pardo, Mercè Torrents, Manuel García Morante, Albert Sardà, Benet Casablanca, Josep M. Mestres Quadreny i Miquel Roger. Auditori del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 19 de desembre de 1997.

per F. T.-B.

Com cada any des del 1983 l'Associació Catalana de Compositors organitza el cicle Mostra Catalana de Música Catalana. Les sis primeres edicions van tenir caràcter biennal, després van passar a ésser anuals i sembla que a partir d'ara tornarà al règim de biennalitat. El que sí és cert és que en les nou edicions celebrades, l'Associació ha intentat promoure la música dels seus associats, donar a conèixer algunes obres d'altres nacions i crear entre el públic barceloní un interès per les obres dels autors actuals. Certament, ha estat una tasca dura i no sempre reconeguda, en la qual els diferents equips rectoros no han estalviat esforços per mantenir un cert nivell.

La IX Mostra s'inicià amb un recital del violoncel·lista Georghe Motatu, que, acompanyat per la pianista Assumpta Coma, van interpretar un interioritzat *Impromptu* de Joaquim Homs; una excessivament llarga i elaboradíssima *Sonata* d'Alejandro Civilotti, no exempta de passatges escrits amb el propòsit de demostrar ofici i per impressionar la galeria; *Cinc moviments musicals* de Frederic Wort, exercici caòtic de formulismes de traça postromàntica llargament caducada, i finalment van estrenar la *So-*

nata per a violoncel i piano de Josep M. Pladevall.

Va ésser aquesta darra obra on es concentrà tot l'interès del recital. Certament, la lògica del seu procés constructiu, el gust per acolorir el discurs amb contrastos mai gratuïts, sinó sempre condicionats per un contingut expressiu, són algunes qualitats que vam copsar en la *Sonata* de Pladevall. Amb tot, cal remarcar la tasca excel·lent dels intèrprets per oferir una lectura interessant, puntual i comunicativa dels textos que, d'altra manera i a excepció dels signats per Pladevall i Homs, haurien estat difícils d'escoltar.

Circumstàncies alienes van impedir l'assistència al recital d'Anna Ricci i al concert dedicat a dones compositores, en canvi, vam poder aplaudir la soprano Marta Fiol, que entre obres de Morante, Casablanca, Mestres Quadreny, Honegger i Sardà, va oferir les genials *Histoires d'enfants* de Stravinsky; l'estrena de *Cançons i poemes per a nens* de Miquel Pardo, de suggestiva factura lírica i interessant suport harmònic; *Sis cants* (textos de S. Espriu), musicats de manera senzilla per Mercè Torrents, i un cicle de *Cinc cançons* sobre poesia de Brecht de Miquel Roger, del qual destacaríem la qualitat del desenvolupament del seu procés expressiu.

Una visió sobre la música d'avui i de demà

IV Festival de Músiques Contemporànies. Quartet de Corda i Guitarra Boccherini. Carlos Cruz de Castro, Rafael Díaz i Manuel Castillo. Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. 4 de desembre de 1997. Barcelona 216 i Companyia de Dansa Trànsit. Direcció: E. Martínez-Izquierdo (musical) i Maria Rovira (coreogràfica). *Rugged Lines* (Martin Matalon -música- i Maria Rovira -coreografia-). Idea original de David Albet. Convent dels Àngels. 11 de desembre de 1997.

per F. T.-B.

És cert que la idea de contemporaneïtat comporta una vocació de futur que a vegades deixa de banda la noció que l'avui i el demà tenen la seva raó d'ésser en el passat. Perseguim la novetat sense adonar-nos que a vegades allò que ens sembla nou és simplement una cosa vella que, arraconada, ha viscut en l'oblit. Per altra banda, la urgència de captar i fixar la novetat que es presenta entre l'instant de l'ahir i el del demà ens obliga a deixar de banda qüestions tan vitals com són assegurar la coherència del projecte, la seva viabilitat, l'eficàcia de la seva intel·ligibilitat, en definitiva, oblidem de donar al producte allò que li és necessari per gaudir de perspectives de perdurabilitat en el futur.

Aquestes mancances vam poder constatar-les especialment en el *Quinteto con guitarra* de Rafael Díaz, pàgina escrita amb tota la ciència musical pròpia dels avantguardistes i plena dels tics dels nous llenguatges sonors que avui s'utilitzen i es premien i que tanmateix no aporten si no és revelar profunda manca d'idees. Una cosa semblant, potser amb menys virulència, va posar de manifest la música del *Quinteto con guitarra* de Cruz de Castro, curulla de teoria i de vocació exploradora, però amb tot, òrfena de poder emotiu. El concert del Quartet Boccherini va finalitzar amb un altre *Quinteto con guitarra*, pàgina d'una certa

Martin Matalon

brillantor instrumental, encara que formalista, del sevillà Manuel Castillo.

D'alguna manera, aquests quintets exemplificaven les músiques de laboratori que es proposen a públics perduts o bé inexistents i es contraposaven a l'objectiu d'escriure per al públic actual que precisament es pretenia en *Rugged Lines*. L'espectacle estava inspirat en unes idees de David Albet que eren conseqüència d'unes reflexions sobre literatura i art en general exposades per Italo Calvino en *Sis propostes per al proper mil·lenni*. En resum: dansa i música utilitzant irremunciament i sense falsos prejudicis, gestos de totes les estètiques, essent conscients de totes les tècniques i essent amants de totes les músiques contemporànies, alhora en contacte amb les estètiques del carrer, intentant retrobar una nova generació de públic... El resultat: una coreografia i una música d'inconfusible vistositat i que tanmateix no ens va fer oblidar, per exemple, la munió d'idees, de suggeriments, d'emocions que vam viure escoltant fa pocs dies els *Quartets* de Bartók, escrits en el primer terç del nostre segle...

Brillant Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra

Ribermúsica. Concert de Nadal'97. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret. Cor Nacional de Petits Cantors d'Andorra. Dir.: Catherine Metayer. Basílica de Santa Maria del Mar. 20 de desembre de 1997.

per X.C.-D.

Ribermúsica i la Plataforma d'Entitats de la Ribera s'encarreguen d'omplir periòdicament de música assequible aquest barri de la Barcelona vella. Aquesta vegada ha estat un formidable concert a càrrec de l'Orquestra Nacional de Cambra i el Cor de Petits Cantors d'Andorra.

L'ONCA s'ha convertit en una de les millors formacions de cambra d'Europa gràcies a una tasca exigentíssima de preparació traduïda pel seu *concertino* director, Gerard Claret, en una qualitat sonora i un perfilament del so que són un autèntic model. No cal anar a cercar a l'estranger el que tenim a prop. Aquesta orquestra de format petit i gran ambició sol oferir concerts per tot Catalunya i cal seguir totes les seves convocatòries.

És cert que l'acústica i la immensitat de Santa Maria del Mar no té les condicions més convenients. Tot i així, la *Serenata en Do major* de Txaikovski i l'*Adagio op. 11* de Barber van sonar en versions absolutament satisfactòries.

A la segona part se'ls va

unir el Cor de Petits Cantors i la concentració general amb intervenció de l'orgue (Ignasi Ribas) la va agafar Catherine Meyer per escoltar un *Invitatori i Responsoris de Nadal* de Narcís Casanoves (1747-1799), que va ser organista i mestre de capella i de l'Escolania a Montserrat, que portà a un nivell excepcional. La seva música italianitzant combina les veus amb molta ciència i constitueix sempre un descobriment que evidencia com menys tenim el nostre patrimoni musical. Resulta brillant i, alhora, gens pretensiosa a diferència de la cantata *Puerite Concinite* de Johan R. Herbeck, oferta a continuació, menys polifònica i més teatral, centrada per les intervencions solistes.

El Cor de Petits Cantors, que també va cantar unes quantes cançons nadalenques, va causar una òptima impressió com a conjunt de veus blanques i joves i pel niyell individual dels solistes. Els cantors sostenen perfectament obres com les escoltades, en les quals la diferenciació de textures i l'arquitectura contrapuntística és un factor primordial que preval per damunt de la melodia.

Katia Ricciarelli, entre dubtes

Festival Piano i Bel Canto. Katia Ricciarelli, soprano. Vincenzo Scalera, piano. Paisiello, Händel, Rossini, Puccini i Tosti. Palau de la Música Catalana. 13 de desembre de 1997.

per X.C.-D.

Es veu que els recitals de Katia Ricciarelli a Barcelona, que és una ciutat on ha cantat poquíssim, no poden ser normals. El que va oferir l'any 1992 al Liceu va acabar amb un aldarull mutu entre ella i el públic per unes paraules poc encertades de la soprano després d'una pobra actuació. Aquest cop era la finta (o exageració) d'un refredat el que marcava la tònica de la vetllada tot proporcionant a la il·lustre artista l'ocasió de fer més teatre del que calia amb posats compungits, accessos reprimits de tos, invocacions al perdó, mocadrets enganxats al nas i un xal fredolament embolicat a les espatlles. Alguns no ens vam creure el contratemps, menys encara quan la veu sonava des de la primera nota al Palau millor que en el seu darrer enregistrament, l'òpera *Amica* de Mascagni, on sona força més estropejada.

Una veu que va perdre una bellesa excepcional en posar-se al servei de Karajan i d'un repertori que la va fer evolucionar de pressa i per mal. Encara ara Ricciarelli no cessa de referir-se a Maria Callas com a model quan era la Tebaldi de qui s'hauria d'haver considerat l'hereva. Un error monumental que li va malmetre la veu i que ara té com a conseqüència que afronti recitals sense poc compromís amb una ànsia que la porta a fingir indisposicions que predisposin el públic al seu favor.

Ella mateixa desmentia sobre la marxa la indisposició en comprovar que una gran part del públic

es creia el seu posat de fràgil Mimí oferint una segona part rematada amb propines diverses després d'haver fet anunciar per megafonia que potser es veuria obligada a cancel·lar en qualsevol moment. En resum: una veu amb un cansament que ve de lluny, que usa en usdefruit encara l'antiga opulència en el tram central, que sona sovint amb una emissió que sembla poc coberta.

Les agilitats requerides per Händel van sonar mecàniques i la gràcia a Rossini en la tessitura de mezzosoprano resulta poc convincent comparada amb l'estil de Berganza o Bartoli. Però, senyors, quina excel·lència en les cançons de Tosti! Quin instint per fer-les expressives i per donar a cadascuna una tensió diferent! Amb la col·laboració, és clar, d'un Vincenzo Scalera que semblava més distès i creatiu. I quina llàstima que una artista tan gran com ella —i com la majoria de cantants italians, d'altra banda— no hagi estat temptada per Schubert o Brahms a l'ho-ra del tramonto postoperístic. Tosti o Puccini només són subterfugis de saló.

Messies multitudinari i impactant

Fundació "la Caixa". Concert de Nadal. Orquestra i Cor The English Consort. Solistes vocals: Catryn Wyn Davies, Patricia Bardon, Rufus Müller i Michael George. Coral Cantiga (Dir.: Josep Prats); Lieder Camera (Dir.: Josep Vila); Cor Madrigal (Dir.: Mireia Barrera); Polifònica de Puig-reig (Dir.: Ramon Noguera) i participants individuals (preparats per Alfred Cañamero, Jordi Colomer i David Beavan). Director: Trevor Pinnock. *El Messies* de Händel. Palau de la Música Catalana. 17 i 18 de desembre de 1997.

per X.C.-D.

És obvi que la Fundació "la Caixa" organitza darrerament menys quantitat d'actes musicals. Però, renoi!, l'impacte de la seva oferta és enorme i només li caldria afegir un increment en la dispersió de les convocatòries per altres ciutats de Catalunya. Menys música, doncs, però entesa d'una manera que ultrapassa els límits del concert esporàdic i s'enriqueix amb finalitats pedagògiques i participatives. Cal destacar els serveis de documentació, els *stages* i les classes magistrals, l'incommensurable Festival de Música Antiga, les Passions, els selectíssims concerts i seminaris monogràfics a la seu de la Fundació i aquest Concert de Nadal que ja serà per sempre la programació d'*El Messies* de Händel convertit en una de les fites de la cartellera musical barcelonina.

Una vertadera festa musical d'una qualitat garantida per la contractació de l'English Concert de Trevor Pinnock i caracteritzada per la participació col·lectiva i desinteressada de cantaires no professionals d'arreu del país sotmesos a un duríssim pla de preparació (seixanta hores d'assaig requerides pel director més els desplaçaments i l'obligada adquisició de la partitura).

La idea d'un *Messies* obert i participatiu qua-

llava per primer cop ara fa dos anys en una magna vetllada i la reedició d'enguany ha tornat a demostrar que l'abast del projecte tornava a estar idealment planificat. La premsa diària va parlar a bastament de la satisfacció general i no cal, ara, insistir-hi si no és per animar tothom que pugui ser-hi comptat en properes edicions com a cantaire o com a públic. És una experiència de cultura i civilitat com n'hi ha poques.

Pinnock va jugar legítimament amb els efectes d'intensificació, estereofonia i texturació que se li oferien i va bastir una versió fortament rítmica en la direcció coral, sabent que la contribució de l'orquestra era secundària en molts passatges i que aquesta manca de correlació simfonicocoral no seria jutjada pejorativament per ningú.

Els solistes eren de primer ordre, especialment les dones: la soprano Catryn Wyn Davies, posseïdora d'una veu excepcionalment pura i una tècnica que li permet cantar amb un esclat i una comunicativitat extraordinaris, i la contralt Patricia Bardon, amb la profunditat vocal i el capteniment de les grans intèrprets de la seva corda en l'àrea anglosaxona.

Els cantaires ocasionals estaven repartits per la sala amb membres de les quatre corals professionals i van cantar amb una afinació i una conjunció tan grans com el seu entusiasme. Els grans corals posaven la pell de gallina, els ho asseguro.

Homenatge d'Antoni Besses a Blancafort

Antoni Besses, piano. *Chemins*, *Cinc Nocturns* i *Parc d'atraccions* de Manuel Blancafort. Auditori del CCCB. 9 de desembre de 1997.

per F. T.-B.

Enguany s'han commemorat el centenari del naixement i el desè aniversari de la mort de Manuel Blancafort, compositor que malgrat el seu ben guanyat prestigi i una obra important va passar entre nosaltres i en els darrers anys de la seva vida prou desapercebut.

Lamentablement, a excepció de l'audició de l'OBC dedicada al seu *Concert de piano* o bé la sessió celebrada a l'Ajuntament de la Garriga, ara aquesta circumstància prou estranya també ha fet acte de presència en alguns dels actes dedicats a la memòria de Manuel Blancafort...

Així ho vam comprovar els pocs que ens vam reunir a l'auditori del Centre de Cultura Contemporània per escoltar Antoni Besses en unes versions model·liques i de manifesta creativitat d'algunes de les millors pàgines pianístiques del catàleg de Blancafort. Amb una pulsació

flexible i capaç d'obtenir una gamma ben diversificada d'expressions sonores, Besses va suggestionar-nos, primer, amb una lectura de múltiples coloracions d'imaginativa línia melòdica de *Chemins* (Camins), després en els *Cinc nocturns* va posar de manifest l'emotiu clima poètic de la seva música, que oscil·la entre la insinuació d'una realitat que solament s'intueix i la fantasia del món oníric. Unes peces compostes el 1940 d'esperit marcadament clàssic van posar punt final al concert, en el qual Besses va estar especialment inspirat en la versió que va oferir del cicle *El parc d'atraccions*, pàgina personal on Blancafort revela la qualitat i riquesa del seu potencial creatiu, ja que d'alguna manera en les seves originals harmonies, la vitalitat del seu ritme i la nitidesa de la seva forma, hi trobem aquella manifestació màgica que solament són capaços d'expressar els veritables intèrprets creadors.

Una visió personal de la música pianística de Beethoven

Festival de Piano i Bel Canto. Eric Heidsieck, piano. *Sonata op. 10 núm. 2, Sonata op. 15, "Pastoral" i Sonata op. 110 per a piano* de Beethoven. Auditori Winterthur. 12 de desembre de 1997.

per F. T.-B.

Una de les activitats musicals que sobre el paper palesava innegable interès era l'audició de les 32 sonates que Beethoven va dedicar al piano, instrument que juntament amb el quartet de corda constitueixen els exponents més il·lustratius de l'estètica i genialitat creadora del compositor alemany.

No sovintegen les audicions integrals d'aquestes sonates, en les quals, si més no, s'hi reflecteix l'evolució que, partint del món clàssic, s'endinsa en el romanticisme i acaba augurant l'era moderna del piano.

Realment, l'empresa d'interpretar-les integralment exigeix una concentració espiritual que la vida d'un músic professional no sempre permet, i ja solament per aquest motiu qui afronta l'empresa d'aquesta integral beethoveniana mereix la nostra admiració i respecte. Fins a cert punt, la riquesa de continguts d'aquestes trenta-dues pàgines pianístiques suscita ja des d'un principi una multiplicat de lectures que van des d'una visió històrica —ni més ni menys el trànsit que va de la tonalitat temperada a la crisi d'aquesta com a motor de la forma musical— i que, a més d'altres, pot centrar-se en la traducció purament sentimental o bé admetre també una interpretació que contrasti qüestions estrictament estilístiques. I, naturalment, dins d'aquestes i altres exegesis possibles, cal no oblidar que en graus més o menys elevats és permisible que el pianista hi afegeixi el seu toc

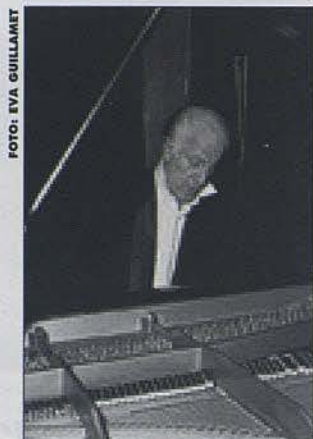

FOTO: EVA GUILLAMET

personal.

Veritablement, Heidsieck ha elaborat una concepció dels arguments de la qual, com també la seva validesa, no posem en dubte ni volem discutir; d'alguna manera el pianista sembla interpretar les sonates des d'una perspectiva final, és a dir, com si Beethoven, ja en el darrer tram de la seva vida, recreés amb les característiques del tercer estil les seves sonates del primer i les del segon, amb la qual cosa iguala la càrrega expressiva, certament diferenciada en intencionalitat i concepció, en cadascuna de les tres etapes.

Així —almenys aquesta és la impressió que ens va produir en el seu sisè concert—, en la *Sonata op. 10 núm. 2*, pertanyent al primer estil, ens va pertorbar l'excessiva duresa del so i el confusionisme del discurs, mentre que en la *Sonata op. 15, "Pastoral"*, hi va mancar la lluminositat colorista i un major vigor comunicatiu, mentre que tant en la *Sonata op. 54*, inscrita en el segon estil, i la *Sonata op. 110*, una de les millors del tercer estil, van sorprendre per la duresa i brusquedat del seu discurs.

FOTO: P. MARCEL·LÓ FARRUTJ

Un concert estimulant

Orquestra Catalana de Cambra. Carme Sánchez, soprano. Santi Molas, percussió. Milen Natchev, director. *La tramuntana* de Narcís Bonet, *Serenata op. 20* d'Edgar Elgar, *Adagio op. 11* de Samuel Barber i *Tres poemes per a soprano, percussió i orquestra* de Georgi Mintchev. Centre de Cultura Contemporània. 14 de desembre de 1997.

per F. T.-B.

Malgrat que era el darrer concert del cicle i que amb vista al proper any l'Orquestra Catalana de Cambra no sap quina serà la seva activitat, aquest futur incert no va incidir en l'ànim dels músics, que van oferir una actuació ben emotiva en donar resposta eficaç a qui els dirigia, el búlgar Milen Natchev.

D'aquesta manera, vam escoltar amb veritable interès unes versions brillants i comunicatives de *La tramuntana* de Narcís Bonet i de dues obres ben clàssiques dins del repertori cambrístic, com són la *Serenata*, op. 20 d'Elgar i l'*Adagio* de Barber. Amb tot, la sorpresa gratificant de la vetllada, la va constituir l'audició dels *Tres poemes per a soprano, percussió i orquestra* del compositor búlgar Georgi Mintchev. L'obra, basada en uns poemes de P. Slavyansky (dissortadament no se'n va subministrar la necessària traducció), va impressionar per

la durada ben proporcionada de les tres peces, en les quals es desplega un imaginatiu i contrastant joc de coloracions tímbriques; així mateix, el discurs líric flueix amb naturalitat i sense artificis, és a dir, la relació entre polifonia i harmonia està ben travada i elaborada sense efectismes.

Fins a cert punt, els *Poemes* de Mintchev van tenir una bona acollida, circumstància a la qual va contribuir decisivament la soprano Carme Sánchez amb la seva musicalitat i la qualitat de la seva veu de bella emissió i un registre ben equilibrat en tota la seva extensió. Va cantar amb seguretat i emotiva entonació. Igualment, el percussionista Santi Molas va interpretar la seva partícula amb ajustats matisos i puntuació precisa, mentre que l'orquestra va posar de manifest la seva plena identificació amb les sol·licituds del director Milen Natchev per assolir una lectura ben brillant i emocionada de la música de Mintchev.

Bon planter de joves instrumentistes

Juventuts Musicals de Barcelona. Cicle Joves & Clàssica. Quartet Tàlia. Joan Miquel Hernández, Elisabeth Caro i Alex Ramírez, piano. Casal del Metge. 5, 6, 11 i 20 de desembre de 1997.

per X.C.-D.

Amb aquestes vetllades acabava el cicle Joves & Clàssica organitzat per les JMB, sempre a la percaça de joves talents. Com era d'esperar per la tònica general, s'hi van escoltar artistes d'un alt grau de preparació, d'alguns dels quals es parlarà aviat. És un honor poder-ho fer en aquestes ratlles en els termes que es mereixen.

Primera sorpresa: el Quartet Tàlia, creat l'any 1994 i perfeccionat amb els Endellion. Van oferir un concert magistral i recomano retenir el seu nom. Toquen amb una vehemència que procura la màxima plenitud i només manca que la viola i el violoncel (Anna Mayné i Taïs Costa) forcin més sistemàticament la presència sonora dels seus instruments per assolir la màgia de la perfecció. Un detall no gens menyspreable és que els violinistes (Enric Riera i Eduard Herrero) s'alternen en el primer faristol. Cada línia és al seu lloc, la tensió expressiva és la correcta amb un protagonisme sempre just del violí. Cap indicatiu de rigidesa o exageració. Van interpretar quartets de Haydn (*op. 71 núm. 1*), Mozart (*La caça*) i Xavier Montsalvatge (*Quartet indiàno*), que era present a la sala i es mostrava encantat amb la versió.

Segon capítol: el pianista d'Arenys de Mar Joan Miquel Hernández en un programa amb Haydn, Mendelssohn, Bartók i Chopin. Resulta molt interessant la seva exploració dels límits de cada partitura, Scarlatti i Beethoven en el cas de Haydn, o Bach i Rachmaninov en el Mendelssohn de les *Variacions serioses*. Té una articulació molt poderosa, un sentit que sembla innat —en el sentit que no és gens forçat— de la forma i de la màxima dramàticitat possible en cada

moment. Estupendes la *Suite op. 14* de Bartók i la *Sonata op. 35* de Chopin, amb una "Marxa fúnebre" aclaparadora. És un pianista que sap dissimular la mecànica, tot i que se li endevina la propensió al lluïment, legítima a la seva edat, en els passatges més dificultosos.

Una pianista interessant és l'havanesa Elisabeth Caro, premiada al Concurs Maria Canals i diplomada al Conservatori Txaiovski de Moscou. Toca amb extremitat i el seu Haydn sonava excessivament romantitzat. En Rachmaninov era característica la densitat de la mà esquerra predominant per damunt de la cantabilitat de la dreta, creadora d'una línia massa crispada. Va estar magnífica en una diabòlica peça sobre superposició de ritmes de Schedrin i es va mostrar propensa a accelerar per mor de l'aparositat en la *Balada núm. 1* de Chopin. La culminació del recital va ser sense dubte la lisztiana *Vall d'Obermann*, imaginativa i amarada d'una veladura crepuscular perfectament copsada.

El punt final el posava el barceloní Àlex Ramírez, un pianista de dinou anys ple d'aplom i sensibilitat i amb un aprofitament modèlic de les resonàncies de pedal. Ha d'estabilitzar el *tempo*, particularment en Beethoven (de qui va tocar la magna *Sonata núm. 31* que concep schubertianament) i temperar la referència constant a la música galant en la *Sonata KV 330* de Mozart. Però va demostrar una excel·lent preparació tècnica, una bona adequació a un instrument desconegut i que peces traïdores com *El Puerto* i *El Albicín* d'Albéniz comencen a tenir en les seves mans una entitat que el temps revestirà d'autoritat (per exemple, el *zapateado* d'aquesta última peça encara no s'imposa amb contundència com a tal). Un excel·lent debut i un artista que cal seguir.

Pirates divertits al Teatre Victòria

Companyia Dagoll-Dagom: Carles Sabaté, Rosa Galindo, Carme Cuestas, Carles Gramaje, Oscar Mas, Elisenda Ribas, Manel Barceló. Direcció: Joan-Lluís Bozzo, *Els pirates*, de W. S. Gilbert i Arthur Seymour Sullivan. Teatre Victòria. 1997.

per J. COMELLAS

Li convenia a Dagoll-Dagom encertar de ple en la seva darrera proposta, després que les més recents anteriors no haguessin reeixit del tot en el que tothom esperava i tenia raons justificades per esperar d'aquesta cabdal —especialment dins del gènere musical— companyia teatral catalana. Felicitament, amb *Els pirates* hom s'ha retrobat a si mateix; s'ha recuperat el pols més genuí de la companyia i els resultats són molts satisfactoris. Per això ha calgut recórrer a material bàsic segur, en les figures d'un dels tandems més significats que ha bastit el musical: Gilbert i Sullivan; el mateix de qui es va servir aquesta companyia en aquella producció tan afortunada que va ser *El mikado*.

Un cop anomenats aquests dos grans artistes, el lector atent ja podrà aproximar-se sense gran esforç a alguns dels trets més característics de l'obra —o sigui el material bàsic sobre el qual ha treballat Dagoll-Dagom. Un llibret d'una gran precisió i teatralitat, un argument tan inversemblant com divertidíssim, un sentit de l'humor que al cap de més d'un segle d'existència de l'obra continua mantenint una notable frescor, una música plena de melodies de còmoda assimilació "a primer cop d'orella", i un enfilall de situacions d'una enorme gràcia, entenent aquest mot en un sentit molt ampli, que a més permeten el lluïment dels intèrprets.

A partir d'aquesta realitat, Dagoll-Dagom hi ha

FOTO: ROS RIBAS

posat la resta. I la resta són una sèrie de components que van des d'una versió catalana molt fidel i alhora creativa, obra de Xavier Bru de Sala, a una dramaturgia de Joan-Lluís Bozzo que enriqueix l'original amb una sèrie de gags i guipades d'ull personals i intel·ligents denotadors de l'agut ofici d'aquest home de teatre. També, és clar, un treball actoral globalment reeixit, perfectament identificat amb l'esperit de l'obra i amb la concepció imposada, i finalment uns recursos de producció brillants dins del que és un producte allunyat deliberadament de la concepció de *grand machine*. Tot plegat ofereix una imatge de rodonesa i de coherència entre objectius i resultats que converteix *Els pirates* en un espectacle absolutament gratificant, capaç de fornir un *continuum* de diversió intel·ligent i que conté un dels números més divertits que s'hagin vist en un espectacle musical a casa nostra en els darrers quinze anys. I que no denuncio per tal d'afavorir en el potencial espectador el sempre necessari factor sorpresa. Només apunto que se situa a la segona part de l'espectacle.

Músiques contemporànies i homogènies

IV Festival de Músiques Contemporànies de Barcelona. MACBA i CCCB. Del 9 d'octubre al 13 de desembre de 1997.

per DAVID PICÓ S.

La música contemporània no és un tipus de música, sinó molts tipus fluint simultàniament en el temps; aquest és el signe de la contemporaneïtat. S'han acabat les tendències que, sota un impuls revitalitzador, uniformaven la creació esteticomusical durant generacions o segles sencers. La dominació de les formes musicals s'ha anat escurçant amb el pas del temps i l'aparició continuada de noves formes ha provocat, a final del segle XX, un canvi de sentit, una nova perspectiva, un nou escenari: la successió ha donat pas a la simultaneïtat, l'homogeneïtzació a l'heterogeneïtat. Els fets musicals són punts interrelacionats, però en unirlos amb una línia no formen una recta, ni una figura, sinó una mena d'atles de la variació, de la multiplicitat. La transformació és radical. Òbviament, la simultaneïtat també és present en èpoques passades, però no com a força determinant. En la majoria dels casos, les noves formes musicals o s'han esdevingut per transformació evolutiva o han col·lisionat entre si i han provocat l'aparició d'una nova forma. Ambdós casos se subsumeixen sota el discurs evolutiu i successiu. La simultaneïtat era un accident, una realitat dèbil que o bé quedava assimilada per la línia de la successió o bé se situava al marge, aïllada, com una nota a peu de pàgina.

No ens enganyem. Aquesta visió evolutiva neix del discurs històric (no només de la música, sinó de la història en general). Un discurs narratiu gairebé psicoanalític,

on tot s'explica per reducció: la forma musical nova davant la "forma pare", davant la "forma llei", davant la forma dominant. Aquesta organització dels fets dibuixa una realitat unidireccional, que per acció o reacció va estirant la veta dels esdeveniments successius. Però aquesta visió és cega per a la nova realitat. Cal canviar la mirada. Tenir ulls a l'esquena per veure que les línies s'encreuen, que els punts (fets musicals) són com partícules en l'aire i que la complexitat i la diversitat determinen la música d'avui. Totes les tendències i contratendències són materials a l'abast del compositor. Neoclassicisme, impressionisme, dodecafonisme, serialisme, música tonal, atonal, aleatòria, lúdica, experimental, expressionista, minimalista, jazzística, electroacústica, basada en el folklore ètnic, en el *music-hall*, o en la superposició de blocs cromàtics aïllats (els *clusters* de Ligeti). Tot són variables. I també ho són les músiques del passat. El compositor actual disposa d'un estoc inesgotable: tota la música (no la història de la música, sinó la música en les seves múltiples formes). Això condiciona la manera d'actuar sobre aquest vast material. El compositor no afegeix res en nom d'un estatus superior o d'un perfeccionament estètic. No hi ha guia ni mestratge. L'especialització tossuda, les reencarnacions actuals de Debussy, Satie, Stravinsky, Schönberg, Webern o Xenakis, són fantasmes, figuretes en el tauler de la pluralitat que no es mouen de la seva casella. La pluralitat no és només un escenari, és acció i moviment continu.

Agustí Fernández

La pluralitat no hi és, es fa. El treball del compositor és minuciós, silenciós, gairebé artesanal. Una mica d'enginy, de mesura, d'intensitat, de sonoritat, d'intel·ligència... I personalitat. Personalitat per no caure en l'homogeneïtat, en la repetició mecànica i familiar d'elements heterogenis.

Un festival de músiques contemporànies ha de reflectir aquesta nova realitat si vol esdevenir significatiu. A més, és l'única manera d'establir un vincle real amb el públic. Un concepte obert de la música contemporània atrau la gent perquè és aquest el concepte que defineix la música del nostre temps. El públic té interès per conèixer i reconèixer aquesta diversitat: des dels clàssics del segle XX fins a les iniciatives més noves. I aquest va ser l'encert del IV Festival de Músiques Contemporànies de Barcelona: mostrar músiques sorgides de la diversitat. Quines músiques? Tretze exemples: el vessant ludi-coavantgardista d'un nòmada rocker com Frank Zappa; l'encreuament entre la tradició del flamenc i la innovació tecnològica musical; les noves músiques d'Eslovènia; el piano endollat i desendollat amb obres de compositors del país; la versatilitat interpretativa del pianista Herbert Henck; les fantasies sonores de Carles Santos amb la potència d'una banda; els sis *Quartets de corda* de Béla Bartók; l'orquestra vir-

tual via electrònica; compositors danesos i espanyols; el *free-jazz* més insòlit amb l'Agustí Fernández Quartet; pianos, participació i l'esperit de John Cage de la mà de Josep M. Balanyà; l'antiga formació de quartet de corda amb guitarra al servei de la contemporaneïtat; i la música eclèctica de Martin Matalon amb coreografia de Maria Rovira. A més de compositors, intèrprets i directors de prestigi que no podem esmentar sense convertir aquest article en una llista llarga, llarguíssima, de noms.

Una programació oberta (patums i noms desconeguts, obres actuals i clàssics de la modernitat, estrenes nacionals i internacionals, intèrprets de primera fila, etc.), un espai identificatiu (MACBA i CCCB) i un pressupost i una promoció amb cara i ulls van fer possible que el IV Festival de Músiques Contemporànies tingués èxit i connectés amb les expectatives del públic. El secret és la massa, com en les pizzes (els materials diversos de la música d'avui). Un secret desvelat de la massa: la essa final de la paraula "Músiques". No una música, moltes músiques defineixen la contemporaneïtat (el logo del Festival destaca amb un color diferent el plural de "Músiques Contemporànies"). Serpentejar i fer esses perquè les músiques sonin. Aquest és l'únic secret. "Caminante no hay camino"... Us sona?

L'ombra de Tete Montoliu és allargada

29è Festival Internacional de Jazz de Barcelona. Memorial Tete Montoliu. Palau de la Música Catalana i Luz de Gas. Del 28 d'octubre a l'11 de novembre de 1997.

per ALBERT SUÑÉ

La desaparició de Tete Montoliu el passat mes d'agost provocà que tots els concerts del 29è Festival de Jazz se celebrassin sota la seva ombra. Prou allargada, d'alta banda.

Un Festival, val a dir-ho, que recuperà en molt bona part l'esperit jazzístic que havia abandonat els darrers anys.

La sessió dedicada a Tete fou del millor. Hi va participar un quintet de luxe compost per Johnny Griffin (saxo tenor), Bobby Hutcherson (vibrafon), Cedar Walton (piano), Niels-Henning Orsted Pedersen (contrabaix) i Billy Higgins. Més l'aportació dels dos més fidels escuders de Tete en multitud de concerts: el contrabaix Horacio Fumero i el bateria Peer Wyboris.

El pes del concert el van dur quatre homes: Hutcherson, Walton, Pedersen i Higgins. Sense voler dir amb això que l'aportació de Griffin no fos també important. Tots cinc van estar esplèndids i enormement motivats. I cadascú demostrà les seves especials característiques. Amb esment especial per a un Walton entonadíssim. Que va fer oblidar aquell pianista de cotó fluix en què s'havia convertit les darreres vegades que vingué a casa nostra.

Per la seva banda, Hutcherson tornà a demostrar que és un músic cascada. La seva extraordinària tècnica continua incòlume. I amb ella pot fer el que vulgui. A desgrat de teixir passatges realment carregosos. Però en aquesta ocasió, Bobby s'amorosià força i estigué lleuger i saltador. Curull d'idees i fresc com una rosa.

I al darrere, dos músics de barretada. El contrabaix danès tot ho fa bé. La seva soltesa increïble fa pensar que amb prou feines s'hi esmerça. Però és a l'inrevés. Perquè tradueix com a fàcil el més difícil. Amb una exquisidesa enorme.

Pel que fa a Billy Higgins, cal dir que continua en estat de gràcia. Demostrà novament la seva classe indeformable per mitjà d'un tempo contagiós i efervescent al màxim. I ho diem en bona part perquè els dos enormes plats col·locats a la seva bateria no eren precisament uns instruments gaire acurats. De fet, Wyboris els va estranyar força. Però Billy, que acostuma a colpejar el plat sobre la seva pròpia ressonància, en tragué un suc formidable. O sigui, els convertí en uns plats no gens eixordadors i -valgui la redundància- no gens ressonants.

La prestació d'un Johnny Griffin en un gran moment de forma va ser una de les altres atraccions de la nit. El saxo tenor continua tresorejant un fraseig i un so modèlics, en què tot s'entén a la perfecció.

Horacio Fumero i Peer Wyboris van saber estar al seu lloc. També molt motivats, col·laboraren eficaçment perquè els estàndards, els blues i els temes amb arrel Bop que anaven apareixent durant el concert, arribessin clarament als espectadors.

Els altres concerts a què vam assistir foren els de Tony Bennett, The Duke Ellington Orchestra, David Mengual Monkiana, Barcelona Big Latin Band, Spaces Revisited, David Xirgu Quartet i McCoy Tyner Trio.

Tonny Bennett havia estat a Barcelona el maig de

Billy Higgins, un dels destacats del Festival

1996 i amb el mateix combo; al qual s'afegí ara el guitarrista Gary Sargent. Els altres eren Ralph Sharon (director musical i piano), Paul Langlosh (contrabaix) i Clayton Cameron (bateria). El concert fou un calc de l'anterior: estàndards molt curts, tempos canviants i exquisidesa d'allò més. Bennett té encara una veu amb molt de swing, que sap modular a consciència.

La Duke Ellington Orchestra és dirigida ara pel nét d'Edward Kennedy Ellington. És a dir, Paul Ellington.

És una banda molt bona. Els temes foren els de sempre, però passats pel sedàs de la innovació i la modernitat. Sense passar-se, això sí. Hi hagué excel·lents solistes i l'orquestra assolí moments realment impactants. De gran força uns i de gran sensibilitat d'altres.

El combo del contrabaix David Mengual es dedicà a homenatjar Thelonius Monk. Se'n sortí força bé gràcies a la qualitat del saxo tenor basc Gorka Benítez, un dels músics amb més prestigi dels que corren per Catalunya. Ho diem perquè el vam trobar, també, en el quartet de la bateria David Xirgu, que presentà el seu nou disc, *Ugrix*, i que es beneficià de la solvència i classe de Benítez a l'hora de teixir el seu jazz d'arrels innovadores.

Però no acabà aquí la ubiqüitat de Gorka. Perquè formà en la secció de saxos de la Barcelona Big Latin Band, que lidera el pianista Ramon Escalé. Aquesta és

una orquestra que encara ha de polir algunes coses. Per exemple, és una formació molt poc flexible, cridanera, que gairebé sempre sona igual. El fet que hi hagi tres percussionistes no ajuda a remuntar el vol.

Spaces Revisited és el nou grup del guitarrista Larry Coryell. A qui ara fan costat el guitarrista francès Bireli Lagrene, el baix Richard Bona i, això sí, el bateria del grup primitiu, Billy Cobham.

El concert fou un dels més impactants del Festival. Perquè hi hagué força per donar i per vendre. Però fou una força barrejada amb sensibilitat. Amb tocs realment genials. De fet, Coryell no ha estat mai un solista extraordinari. Però, a canvi, té una inventiva prodigiosa. I si al costat té un guitarrista cascada com Lagrene, amb un estil semblant al del llegendari Django Reinhardt, la cosa ha de funcionar com una locomotora.

Per contra, el concert de McCoy Tyner i la seva gent tingué força, sí. Però res més. Sempre he pensat per què un tipus com McCoy, que havia donat àmplies i llargues mostres de la seva saviesa i sensibilitat, empra des de fa una pila d'anys un estil que és com un cop de roc al clatell. A tot això, hi col·laboren un bateria eixordador, Aaron Scott, i un baix, Avery Sharpe, que, gràcies a Déu, va saber desmarcar-se de les pallisses del seu amo i demostrà a tot-hom, en els solos, que és un músic excel·lent.

L'adéu a Stéphane Grappelli

per RICARD GILI

Un altre jazzman llegendari ens ha deixat.

El violinista Stéphane Grappelli era, fins fa molt poc, un dels escassos músics de jazz en actiu dels que s'havien donat a conèixer abans de la guerra. Un dels darrers representants que ens quedaven d'aquella època gloriosa en què el jazz unia d'una manera, ara podem dir que miraculosa, la qualitat amb la popularitat.

La carrera jazzística de Stéphane Grappelli s'ha desenvolupat al llarg de setanta anys justos. Fou exactament el 1927 quan decidí dedicar-se a aquest gènere.

Havia nascut a París el 1908 i fou el seu pare qui el va conduir cap a la música. Li va regalar el seu primer violí i li va donar les primeres nocions d'aquest art. Després va estudiar al Conservatori. Inicià la seva carrera com a concertista clàssic, però per guanyar-se la vida havia de treballar en les orquestres de teatre i del cinema mut, en les quals, de vegades, també ocupava el lloc de pianista. Aquesta feina el portà a freqüentar ambients allunyats del món de la música clàssica i fou així com el 1927 entrà a l'orquestra Gregor et ses Grégoriens, el primer grup de jazz en què actuà.

Cap al 1934, la seva carrera, i de retruc la seva vida, donen un tomb excepcional. Coneix el genial guitarrista Django Reinhardt i de comú acord decideixen crear un grup integrat únicament per instruments de corda (violí, tres guitarres i contrabaix). Aquest grup serà el famós Quintette du Hot Club de France, que portava el nom de

l'entitat que l'apadrinava, fundada feia pocs anys.

Aquest quintet ha estat una de les formacions més originals, amb un so més personal i, alhora, amb una popularitat més gran en tota la història del jazz, no tan sols europeu, sinó també americà.

El so refinat, el fraseig pulcre, sensible, càlid, una mica "afrancesat" de Grappelli al costat de l'exuberància creativa amb perfum de música gitana de Django Reinhardt, produïren una química molt especial d'efectes sorprenents i impactants. La música del Quintette du Hot Club de France és única en el món del jazz i segurament és un dels poquíssims exemples de jazz totalment genuí que té al mateix temps un accent propi, diferent de l'americà.

El quintet fou aclamat per tot Europa i els seus discs foren molt ben rebuts a Amèrica. Encara avui els discs d'aquest conjunt enregistrats durant els anys trenta i quaranta són dels que més es venen arreu del món en l'apartat de música de jazz. I el nombre de grups que imiten el quintet és avui encara molt elevat.

A nivell personal, la relació entre Stéphane Grappelli i Django Reinhardt fou també molt cu-

riosa. Pertanyien a mons completament diferents. L'educació i les maneres suaus del violinista contrastaven amb les formes espontànies i l'humor voluble que caracteritzaven el guitarrista. La presència de Grappelli fou imprescindible per a l'estabilitat del quintet del Hot Club de France. Era ell qui vetllava contínuament perquè

Django complís els compromisos professionals i, molt sovint, l'havia d'anar a buscar pels bars, a la seva *roulotte*, o al costat d'un riu on el trobava pescant. L'havia de convèncer o dur-lo agafat per l'orella a la sala de concerts on esperaven la seva actuació.

La guerra separà aquests dos personatges. Grappelli es quedà el 1940 a Londres, on havia anat a actuar el Quintette, mentre que Django preferí tornar a França, on seguí treballant amb diversos grups durant l'ocupació.

Durant els anys trenta Grappelli va tenir l'oportunitat d'enregistrar també amb algun dels molts solistes nord-americans que en aquella època freqüentaven París, com Bill Coleman i Coleman Hawkins.

Capítol a part mereixen els duos enregistrats el 1937 amb l'indiscutible mestre del violí jazz d'aquella època, Eddie South, que l'influencià notablement. D'aquestes gravacions destacarem, per la seva curiositat i originalitat, la *Interpretation en Jazz* (1ª cara) i la *Improvisation* (2ª cara) que varen fer els dos violinistes, acompanyats per Django Reinhardt, del primer moviment del *Concert per a dos violins en Re menor* de Johann Sebastian Bach. És un dels pocs intents seriosos i forga-

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de febrer**

PROGRAMACIÓ DE CATALUNYA MÚSICA

DILLUNS, 2 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Danses hongareses, WoO 1. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (48m). **TELEMANN:** Trio sonata per a flauta de bec, oboè i b.c. en mi m. Camerata de Colònia. (9m). **CHAUSSON:** Poema de l'amor i del mar, op. 19. Victòria dels Àngels, soprano. Orquestra de l'Associació de Concerts Lamoureux. Dir.: Jean-Pierre Jacquillat. (28m). **HAYDN:** Concert per a clavicèmbal, Hob. XVIII:11. Ton Koopman, solista i director. Orquestra Barroca d'Amsterdam. (18m). **DVORAK:** Quartet de corda n. 9, op. 34. Quartet Melos. (32m). **MOMPOU:** Paisatges. Frederic Mompou, piano. (12m). **MARENZIO:** Quatre magrivals a 4 i 5 veus. Concerto Vocale. Dir. René Jacobs. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

L'OBRA ORQUESTRAL DE R. STRAUSS El burgès gentilhome, Suite op. 60. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Erich Leinsdorf. (35m). Suite de danses sobre peces de Couperin. Sinfonietta de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (26m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

KORNGOLD: Concert per a piano per a la mà esquerra, op. 17. Steven de Groote. Orquestra Filharmònica del Nordoest d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (34m). **LANGGAARD:** Flors de muntanya. Tre Musici. (7m). **WEBERN:** Passacaglia per a orquestra, Op. 1. Orquestra Filharmònica de

Berlin. Dir.: Herbert von Karajan. (12m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Missa n. 5, D 678. Luba Orgonasova. Birgit Remmert. Deon van der Walt. Anton Scharinger. Cor Arnold Schönberg. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (50m). **DEBUSSY:** El martiri de Sant Sebastià. Fragments simfònics. Orquestra Filharmònica de Rotterdam. Dir.: James Conlon. (24m). **CHOPIN:** Sonata per a piano n. 1, op. 4. Vladimir Ashkenazy. (24m). **FIORILLO:** Simfonia concertant per a dues flautes i orquestra, en Sol M. A. Utagawa i D. Hunziker. Orquestra de Cambra Paul Kuentz. Dir.: P. Kuentz. (19m). **FALLA:** Psyche i Sonet a Córdoba. Victòria dels Àngels, soprano. Annie Challan. arpa. Jean-Claude Gérars, flauta. Trio Francès de Corda. (7m). **MOZART:** Concert per a piano i orquestra n. 27, KV 595. Emil Guilels. Filharmònica de Viena. Dir.: Karl Böhm. (33m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

DUKAS: L'aprenent de bruixot. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Yan Pascal Tortelier. (12m). **SCHUBERT:** "Der Hirt auf dem Felsen" ("El pastor a la roca"), lied. M. Price, soprano. W. Sawallisch, piano. H. Schöneberger, clarinet. (11m). **MOZART:** Simfonia n. 31, KV 297 (300a) "París". The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (17m). **J. STRAUSS(II):** Diaris del matí, vals op. 279. Orquestra de l'Òpera de Viena. Dir.: Peter Falk. (10m). **FAURE:** Fantasia per a flauta i piano, op. 79. Irena Grafenauer. Michael Grandt. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 31 de gener de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. **PANUFNIK:** Old Polish Suite (corda). **PENDEREC-KI:** Concert per a violí i orquestra n. 2. **MENDELSSOHN:** Simfonia n. 4, op. 90 "Italiana". Chantal Juillet, violí. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Krzysztof Penderecki. (74m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 3 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RAMEAU: Anacréon, suite. Capella Savaria. Dir.: Mary Térey-Smith. (22m). **RIMSKY-KORSAKOV:** Quintet per a piano i instruments de vent. A. Nasedkine, piano. V. Vzev, flauta. V. Sokolov, clarinet. S. Krassavin, fagot. A. Demin, trompa. (36m). **PUCCINI:** "Che gelida manina". Ària de "La Bohème". Luciano Pavarotti, tenor. Orquestra del Teatre Municipal de Regio Emilia. Dir.: F. Molinari-Pradelli. (5m). **GERHARD:** Simfonia n. 3 "Collages". Orquestra Simfònica de Tenerife. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (21m). **MOZART:** Divertimento "Zweite Lodronische Nachtmusik", KV 287. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (38m). **MONTEVERDI:** Beatus vir (primo) a 6. (Salm de "Selva Morale e Spirituale"). Emma Kirkby, Rogers Covey-Crump, David Thomas. Taverner Consort i

Taverner Players. Dir.: Andrew Parrott. (9m). **CHOPIN:** Sonata n. 3, op. 58. Cecilie Ousset, piano. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS

L'OBRA ORQUESTRAL DE R. STRAUSS Parergon de la Simfonia domèstica, per a piano (mà esquerra) i orquestra, op. 73. Peter Rösel, piano. Capella de l'Estat de Dresden. Dir.: Rudolf Kempe. (22m). Música del film "El cavaller de la rosa". Orquestra del Teatre Tivoli de Londres. Dir.: Richard Strauss. (27m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

PORTER: Anything Goes, musical. (Selecció) Kim Criswell. Cris Groenedaal. Frederica von Stade. Jack Gilford. Ambrosian Chorus. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: John McGlinn. (14m). **TXAIKOVSKI:** Escena de la carta d'Eugene Onegin. Kiri Te Kanawa. Orquestra de l'Òpera Nacional Gal·lesa. Dir.: Charles Mackerras. (13m). **GUERRERO:** La Alaciana. Pilar Lorengar. Isabel Diaz. Manuel Ausensi. Carlos Munguia. Manuel Tiera. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Sinfònica. Dir.: Ataulfo Argenta. (28m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Concert per a piano i orquestra, n. 1 op. 92. Alexei Nasedkine. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Dir.: Algis Juraitis. (31m). **DE VISEE:** Suite per a tiorba, en Re M. Hopkinson Smith. (13m). **HAYDN:** Pleasing Pain, Despair i Sympathy, tres cançons. Mhairi Lawson, soprano. Olga Tverskaya, pianoforte. Rachel Podger, violí. Oleg Kogan, violoncel. (9m). **BRITTEN:** Simfonia de Rèquiem, op. 20. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickox. (22m). **DELALANDE:** Setena Suite (Simfonies pels sopars del Rei). Ensemble La Symphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (32m). **SCHUMANN:** Obertura Manfred, op. 115. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Rafael Kubelik. (12m). **RUBINSTEIN:** Quintet per a piano i vent, op. 55. Alexei Nasedkin. Valentin Zverev. Anatoly Demin. Vladimir Sokolov. Sergei Krassavin. (38m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS
ANNER BYLSMA HAYDN: Concert per a violoncel Hob. VIIb:1. Anner Bylsma. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (23m). **BACH:** Suite per a violoncel n. 6, BWV 1012. Anner Bylsma. (28m). **FRANCHOMME:** Nocturn op. 15 n. 3. Anner Bylsma, violoncel. Lambert Orkis, piano. (5m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
WAGNER: Lohengrin, preludi de l'acte primer. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (10m). **BEETHOVEN:** Concert per a violí, op. 61. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (44m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS
 Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. **JOSEP MARIA MESTRES QUADRENY**

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
 CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 16 d'agost de 1997 a la Parròquia de Sant Pere de Berga. **CICLE ELS ORGUES DE CATALUNYA.** **BRAHMS:** Preludi i fuga en sol m. **BRAHMS:** Quatre corals. **MENDELSSOHN:** Sonata VI en re m. **LISZT:** Variacions sobre "Weinen klagend, sorgen, zagen". Juan María Pedrero-Encabo, orgue. (59m).

23.30 NOCTURN
 Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 4 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA
 Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BACH: Missa en si m, BWV 232. (Credo, Sanctus, Osanna, Benedictus). Isabelle Poulenard. René Jacobs. John Elwes. Max van Egmond. Collegium Musicum. La Petite Bande. Dir.: Gustav Leonhardt. (50m). **POULENC:** Sinfonietta. Orquestra de París. Dir.: G. Prêtre. (28m). **SCHUMANN:** Sonata per a violí i piano, op. 105. Fabio Biondi. Luigi Di Ilio. (17m). **GERHARD:** Cançoners de Pedrell. Josep Benet, tenor. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (17m). **VIVALDI:** Concert per a flauta de bec, corda i continu, op. 10 n. 6, RV 101. Frans Brüggen, solista i director. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. (9m). **MOZART:** Quintet de corda, KV 515. Ensemble 415. (33m). **VERDI:** Alzira, obertura. Orquestra Filharmònica della Scala. Dir.: Riccardo Muti. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS L'OBRA ORQUESTRAL DE R. STRAUSS "Panathenäenzug", estudis simfònics en forma de pasacaglia per a piano (mà esquerra) i orquestra, op. 74. Peter Rösel, piano. Capella de l'Estat de Dresden. Dir.: Rudolf Kempe. (28m). Suite del ballet "Schlagobers" (Nata batuda), op. 70. Capella de l'Estat de Dresden. Dir.: Rudolf Kempe. (7m). Quatre interludis simfònics de l'òpera "Intermezzo". Orquestra Simfònica de Seattle. Dir.: Gerard Schwarz. (25m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN
 Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
TXAIKOVSKI: Simfonia n. 5, op. 64. Philharmonia Orchestra. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (46m). **MONTSALVATGE:** Self-parafraza, per a clarinet i piano. Duo Reinecke. (3m). **REBEL:** Els elements. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (24m).

DELIUS: 3 cançons per a soprano. Felicity Lott, soprano. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Eric Fenby. (10m). **HUMMEL:** Concert en Sol M per a mandolina i orquestra. Edith Bauer-Slais. Orquestra Pro-Musica de Viena. Dir.: Vinzenz Hladky. (20m). **BAGUER:** Simfonia en Mi b M. Orquestra de Cambra Reina Sofia. Dir.: Gonçal Comellas. (20m). **S. WAGNER:** Obertura de l'òpera "El ferrer de Marienburg". Orquestra Filharmònica Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (14m). **PIAZZOLLA:** Cinc peces per a guitarra. Roberto Aussel. (20m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS
SOR: Sonata, op. 22. **BROWER:** Sonata (dos moviments). Enregistrat per Catalunya Música. Gonzalo Martín-Merino, guitarra. (14m). **VIVANCOS:** Lo jardín de la mort. Núria Rial, soprano. Bernat Vivancos, piano. (6m). **BEETHOVEN:** Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58 (fragments). Jordi Masó. Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (25m). **HANDEL:** Música aquàtica, segona suite (fragments). Orquestra Joves Maestros. Dir.: Víctor Ambroa. (6m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
BOCCHERINI: Simfonia op. 37 n. 3, G 517. Orquestra Barroca Academia Montis Regalis. Dir.: Luigi Mangiocavallo. (18m). **DEBUSSY:** Suite Bergamasque. T. Paraskivesco, piano. (19m). **MOZART:** Concert per a flauta n. 2, KV 314. Emmanuel Pahud. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (19m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 RAKHMANINOV: 125 ANYS
 Primavera, cantata per a baríton, cor i orquestra, op. 20. Jorma Hynninen. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Dmitri Kitaenko. (17m). Sonata per a piano n. 2, op. 36 (versió original). Zoltan Kocsis. (23m). Simfonia n. 1, op. 13. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (44m). La roca, fantasia op. 7. Orquestra Nacional Russa. Dir.: Mikhail Pletnev. (13m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 de maig de 1997 al Teatre Jardí de Figueres. Xè Aniversari de la "Jove Orquestra de Figueres". **GOUNOD:** Petita Simfonia. **ELGAR:** Serenata per a cordes en mi m, op. 20. **LLANAS:** Ànthropos captiu. **AYLING:** Música de l'espai exterior. Tramuntana. Ficarís. Indika. Juncària. Jove Orquestra de Figueres. Dir.: Enric Roca. Cándid Rodríguez. (76m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 5 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
HANDEL: O come, let us sing unto the Lord, Anthem Chandos n. 8. Patrizia Kwella, soprano. James Bowman, contralt. Ian Partridge, tenor. Cori Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (30m). **ELGAR:** Quintet per a piano, op. 84. Bernard Roberts, piano. Chilingirian String Quartet. (37m). **VILLA-LOBOS:** Suite popular brasilera. Julian Bream, guitarra. (18m). **MOZART:** 6 danses alemanyes, KV 509. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (12m). **BARTOK:** Música per a corda, percussió i celesta. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir.: Adam Fischer. (32m). **SCHUMANN:** Liederkreis, op. 39. Margaret Price, soprano. Graham Johnson, piano. (25m). **GEMI-**

NIANI: Concerto grosso, op. 3 n. 4. I Musici. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS
L'OBRA ORQUESTRAL DE R. STRAUSS Música de festa japonesa, op. 84. Orquestra de l'Estat de Baviera. Dir.: Richard Strauss. (14m). Divertimento, op. 86. Orquestra Simfònica del Metropolitan de Tòquio. Dir.: Hiroshi Wakasugi. (34m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
ROSENMÜLLER: Beatus vir. Cantus Köln. Dir.: Konrad Junghänel. (13m). MANUSCRIT DEL REI: Cançons de "troubadors" i trobadors. Ensemble Perceval. (23m). FANTINI: Sonates per a trompeta i orgue n. 5, 6, 7 i 8. Gabriele Cassone. Antonio Frigé. (7m). DANSES ANTIGUES D'HONGRIA I DE TRANSILVÀNIA. Clemencie Consort. Dir.: René Clemencic. (10m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
DVORAK: Simfonia n. 9, op. 95 "Del Nou Món". Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (41m). QUANTZ: Concert per a flauta en La M. Collegium Musicum 90. Dir.: Simon Standage. (12m). KUHLEAU: Quartet de corda op. 122. Quartet de corda eSBé. (32m). CHABRIER: A la Música, cor per a veus de dones i solista. (Per inaugurar la casa d'un amic). Barbara Hendricks. Cor de dones de Tolosa-Midi-Pirineus. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plaschon. (9m). DONIZETTI: Música de ballet de La Favorita. Philharmonia Orchestra. Dir.: Antonio de Almeida. (18m). NAUDOT: Concert en Sol M per a flauta de bec, dos violins i baix continu, op. 17 n. 5. Frans Brüggen, flauta de bec. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt i Frans Brüggen. (11m). BARTOK: Rapsòdia per a piano i orquestra, op. 1. Zoltán Kocsis. Orquestra del Festival de Budapest. Dir.: Ivan Fischer. (24m). FAURE: Mirages, op. 113. Gérard Souzay. Dalton Baldwin. (12m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RIMSKI-KORSAKOV: Scheherazade. Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (47m). SCHUBERT: Ave Maria, D 839. Plácido Domingo. Petits Cantors de Viena. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Helmut Froschauer. (5m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolores Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 10 d'agost de 1996 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. XVI FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. TURINA: Poema en forma de cançons. NOBRE: Desafio XXXII. NIN: Canciones populares. FALLA: Cuatro danzas. Tus ojos negros. Siete canciones populares. Young-Hee Kim, soprano. Conjunto Ibérico de Violonchelos. Elias Arizcuren. (79m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 6 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
HAYDN: Les set últimes paraules de Crist a la Creu, versió vocal. Inga Nielsen. Margareta Hintermeier. Anthony Rolfe-Johnson. Robert Holl. Cor Arnold Schönberg. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (63m).

TURINA: Circulo... op. 91 (Fantasia per a piano, violí i violoncel). Joaquín Soriano. Pedro Leon. Pedro Corostola. (11m). TXAI-KOVSKI: El trencanous, suite op. 71 a. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Hans Knappertsbusch. (23m). MENDELSSOHN: Quintet de corda, op. 87. Salvatore Accardo. Margaret Batjer. Toby Hoffman. Sylvie Gazeau. Gary Hoffman. (31m). POULENC: Concert per a orgue, orquestra de corda i timbales. Simon Preston. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (24m). MOZART: "Voi avete un cor fedele", ària de concert KV 217. María Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (8m).

13.00 GRANS INTEGRALS
L'OBRA ORQUESTRAL DE R. STRAUSS Concert per a trompa i orquestra n. 2. Bruno Schneider. Orquestra de Cambra de Lausanne. Dir.: Matthias Aeschbacher. (19m). Sonatina per a 16 instruments de vent n. 1 "Del taller d'un invàlid". London Winds. Dir.: Michael Collins. (35m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

BLANCAFORT: El parc d'atraccions. Antoni Besses, piano. (25m). SURINACH: Ritmo Jondo (flamenc). Bronx Arts Ensemble. (6m). TOLDRA: Quartet en do m "Per l'art" (arranjament de Gerard Claret). Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret. (21m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 29 de juliol de 1995 a l'Església Parroquial de Sant Genís. XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE TORROELLA. Àries de DONIZETTI, PUCCINI, CILEA, HALÉVY, PUCCINI, VERDI i GOUNOD. Mireia Casas, soprano. Montserrat Obeso, soprano. Jaume Aragall, tenor. Vicenç Sardinero, baríton. Mª Amparo García Cruells, piano. (76m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 7 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CARBÓ: A les dues Maries Rosés, sardana. Cobla Vila d'Olesa. Dir.: Jaume Puig i Llongueras. (4m). CRISTAU: La ventafocs, ballet per a dues còbles i percussió. Bernat Sellents. Cobles La Principal de La Bisbal i Selvatana. Dir.: Jaume Cristau. (13m). BERNAT: "L'últim adéu", "Vallarnau", "Mediterrània", sardanes. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (16m). SERRA: Impressions camperoles, suite simfònica per a cobla. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Jesús Ventura. (15m). VILAREM: Chaloupée, polka. La Cobla de Jòglars. Dir.: Carles Mas. (4m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

ALFVEN: El Rei de la Muntanya, ballet pantomima en tres actes. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Evgeni Svetlanov. (79m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 8 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

DELALANDE: Confitebor Tibi Domine, S 56. Solistes vocals. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (26m). GORECKI: Miserere, op. 44. Cor de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Jesper Grove Jorgensen. (34m). VIVALDI: Stabat Mater, RV 621. Nathalie Stutzmann, contralt. Virtuosi de Moscou. Dir.: Vladimir Spivakov. (20m). MOZART: Missa longa, KV 262. Mechthild Bach. Claudia Schubert. Christoph Prégardien. Franz-Josef Selig. Kölner Kammerchor. Collegium Cartusianum. Dir.: Peter Neumann. (30m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

DELIBES: Lakmé, òpera en tres actes. Alessandra Ruffini. Giuseppe Morino. Bruno Praticò. Serena Lazzarini. Cor de Cambra de Bratislava. Orquestra Internacional d'Itàlia. Dir.: Carlos Piantini. (152m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 9 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

VAUGHAN WILLIAMS: Simfonia Pastoral. Margaret Price. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Adrian Boult. (34m). BEETHOVEN: Quartet de corda op. 131. Quartet de Cleveland. (39m). TELEMANN: Suite (Obertura) en la m, TWV 55:a2. Marion Verbruggen, flauta de bec. Orchestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Monica Huggett. (29m). WALDTEUFEL: Mon rêve, vals op. 151. Orquestra Filharmònica Eslovaca de Kosice. Dir.: Alfred Walter. (10m). LISZT: Elegia sobre temes del Príncep Louis Ferdinand de Prússia, S

168. Leslie Howard, piano. (8m). MOLIQUE: Concert per a flauta i orquestra en re m. Alain Marion. Orquestra Filharmònica de la Ciutat de Niça. Dir. Maximiano Valdés. (21m). BACH: "Christ lag in Todesbanden" (Jesucrist jaia en els lligams de la mort), cantata BWV 4. Emily Van Evera. Caroline Trevor. Charles Daniels. David Thomas. Taverner Consort and Players. Dir.: Andrew Parrott. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS

L'OBRA ORQUESTRAL DE R. STRAUSS Música de festa de la ciutat de Viena. The London Brass Virtuosi. Dir.: David Honeyball. (12m). Sonatina (Simfonia) per a 16 instruments de vent n. 2 "El taller fel·lig". London Winds. Dir.: Michael Collins. (37m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

SCHÖNBERG: Acompanyament per a una escena cinematogràfica, op. 34. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Robert Craft. (9m). CRUZ DE CASTRO: Concert per a guitarra i orquestra de corda Wolfgang Weigel. European Masters Orchestra. Dir.: Peter Schmelzer. (28m). JACOB: Cinc peces per a clarinet sol. Daniel Geeting. (10m). W.SCHUMAN: Newsreel. Orquestra Simfònica de Milwaukee. Dir.: Lukas Foss. (7m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BLOW: Oda al casament. Alfred Deller i Mark Deller, contra-tenors. Philipp Todd, tenor. Maurice Bevan, baríton. Orquestra de Cambra del Festival de Stour. Dir.: Alfred Deller. (14m). GRIEG: Sonata per a violí i piano, op. 45. Pierre Amoyal. Mikhail Rudy. (22m). MOZART: Divertimento per a 3 corni di bassetto, n. 1, KV 439b. Trio di Clarone (15m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 3. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (8m). PADEREWSKI: Album de maig. Escenes romàntiques, op. 10. Karol Radziwonowicz, piano. (13m). KRAUS: Obertura i ària de "Proserpin". Barbara Bonney, soprano. Orquestra del Teatre de la Cort de Drottningholm. Dir.: Thomas Schubaack. (13m). XOSTAKOVITX: Suite de ballet n. 2.

Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m). TARTINI: Concert a 5 per a flauta, corda i continu en Sol M. Severino Gazzelloni, flauta. I Musici. (12m). BIZET: Clovis et Clotilde, cantata a tres veus. Montserrat Caballé. Gérard Garino. Boris Martinovic. Orquestra Nacional de Lille. Dir.: Jean-Claude Casadesu. (36m). ELLINGTON: Stevie. Johan Coltrane: saxofon. Jimmy Garrison: baix. Aaron Bell: baix. Elvin Jones: bateria. Sam Woodyard: bateria. (4m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

TXAIKOVSKI: Serenata melangiosa per a violí i orquestra, op. 26. Jascha Heifetz. Orquestra de Cambra. (7m). DVORAK: Simfonia n. 8, Op. 88. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (37m). VERDI: "E Strano" de l'acte I de La Traviata. Maria Callas. Alfredo Kraus. Orquestra del Teatre San Carlos de Lisbonne. Dir.: Franco Ghione. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 de febrer de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BRAHMS: Variacions sobre un tema de Haydn. ELGAR: Concert per a violoncel i orquestra. PROKOFIEV: Romeo i Julieta, suite. David B. Runnion, violoncel. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Sergiu Comissiona.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 10 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Athalia, música d'escena op. 74. Danielle Borst, Brigitte Desnoues, Carolyn Watkinson, Jean-Marc Avocat, Souad Nattech, Cors de Lió. Orquestra Filharmonia de Lorraine. Dir.: Bernard Tetu. (61m). MOZART: Trio amb piano KV 502. The Mozarteum Players. (25m). TELEMANN: Obertura en Do M "Flux i reflux a Hamburg" (Música aquàtica). Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (21m). MACCUNN: "The Land of the Mountain and the Flood", concert obertura. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (9m). KNIPPER: Simfonia n. 4 en Re M, op. 41. Cor de Cambra de l'Acadèmia Russa. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Veronika Dudarova. (34m). MILHAUD: Scaramouche. Claude Delangle, saxofó. Odile Delangle, piano. (10m).

13.00 GRANS INTEGRALS

L'OBRA ORQUESTRAL DE R. STRAUSS Metamorfosis. Nova Orquestra de Cambra d'Estocolm. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (28m). Concert per a oboè en Re M. Heinz Holliger. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Heinz Holliger. (26m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

SERRANO: Alma de Dios, sarsuela. Carmen Sinova, Antonio Blancas, Antonio Martelo, Fernando Martínez, Juan Agudo. Cor Cantores de Madrid. Orquestra Filharmonia d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (20m). WOLF: Manuel Venegas, frag-

ments. Mitsuko Shirai, Josef Protschka, Cornelius Hauptmann, Christoph Späth, Oliver Widmer, Kor-Jan Dusseljee. Württembergischer Kammerchor Stuttgart. Harmut Höll, piano. (34m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GARCIA ABRIL: Concierto aguediano per a guitarra i orquestra, op. 99. Ernesto Bitetti. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique García Asensio. (31m). LOCKE: Descende caelo cincta sororibus, oda. Cor del New College, Oxford. The Parley of Instruments. Dir.: Edward Higginbottom. (10m). BIZET: Escenes bohemies. Orquestra Filharmonica del Loira. Dir.: Marc Soustrot. (12m). HUMMEL: Concert per a trompeta en Mi b M. Y Chamber Orchestra de Nova York. Solista i director: Gerard Schwarz. (18m). ANTONIOTTI: Sonata n. IX. Jörg Baumann, violoncel. Klaus Stoll, contrabaix. (10m). GARCIA MORANTE: Quatre cançons hebriques. Anna Ricci, mezzo-soprano. Bernat Castillejo, flauta. Jordi Russinyol, guitarra. Jaume Bragulat, percussió. (8m). WALDTEUFEL: Pluja de diamants, vals op. 160. Orquestra Filharmonica Eslovaca de Kosice. Dir.: Alfred Walter. (10m). J.V.STAMITZ: Simfonia en Sol. Orquestra de Cambra Janacek d'Ostrava. Dir.: Zdenek Dejmek. (7m). LECOCQ: Mam'zelle Angot, ballet. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonyng. (39m). MELANI: "All'armi, pensieri". Cantata per a soprano, trompeta i baix continu. Judith Nelson, soprano. Dennis Ferry, trompeta natural. Gordon Murray, Jonathan Rubin i Kähi Gohl, baix continu. (12m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

ANNER BYLSMA FRAN-CHOMME / CHOPIN: Gran Duo concertant per a piano i violoncel sobre temes de "Robert le Diable" Anner Bylsma, violoncel. Lambert Orkis, piano. (13m). TELEMANN: Sonata Metòdica en mi m, op. 13. Frans Brüggén, flauta. Anner Bylsma, violoncel. Gustav Leonhard, clavicèmbal. (9m). A.KRAFT: Concert per a violoncel op. 4. Anner Bylsma. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (20m). HAN-

DEL: Sonata per a flauta de bec i continu en re m. Frans Brüggén, Bob van Asperen, Hansjürg Lange, Anner Bylsma. (11m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RESPIGHI: La boutique fantasque, ballet sobre temes de Rossini. Academy of St. Martin-in-the-fields. Dir.: Neville Marriner. (20m). GLINKA: Gran Sextet per a piano, quartet de corda i contrabaix. Capricorn. (25m). SUPPE: Cavalleria Lleugera. (Obertura). Orquestra Simfònica del Festival. Dir.: Louis Bertrand. (8m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 d'octubre de 1997 al palau de la Música Catalana de Barcelona. CICLE "EL PRIMER PALAU". BRAHMS: Trio per a clarinet, violoncel i piano, op. 114. BALSACH: Gran copa especial per a piano a 4 mans. OLAF-SABATER: Cinc sorpreses. MILHAUD: Scaramouche. Trio Kronos. Carles Pertegaz, clarinet. José Mor, violoncel. Jordi Torrent, piano. Eulàlia i Esther Vela, duo de pianos. (56m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 11 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques apare-

gudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BERLIOZ: Te Deum, op. 22. Francisco Araiza, tenor. Martin Haselböck, orgue. Cor Simfònic de Londres. Cor Filharmonie de Londres. Woodburn Singers. St. Alban's School Choir. Jove Orquestra de la Comunitat Europea. Dir.: Claudio Abbado. (48m). BONCINI: Sonata per a violoncel i continu. Il Seminario musicale. (9m). DITTERSDORF: Simfonia en La M. "La transformació dels pagesos Licians en granotes". (Simfonies a partir de les Metamorfosis d'Ovidi). Wiener Sinfonietta. Dir.: Kurt Rapf. (18m). GRUP DELS SIS: Les Mariés de la Tour Eiffel. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (21m). TARREGA: Sueño. Marieta. Preludio en Mi. Claudio Marco Tulli, guitarra. (6m). BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 3, op. 58. Salvatore Accardo. Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (38m). SCHUBERT: Missa Alemana, D 872 (versió per a cor mixt, instruments de vent, timbales, contrabaix i orgue). Petits cantors de Viena. Chorus Viennensis. Orquestra of the Age of Enlightenment. Dir.: Bruno Weil. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS

L'OBRA ORQUESTRAL DE R. STRAUSS El cavaller de la rosa, valsos op. 59. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Nee-me Järvi. (20m). Duet- Concertino per a clarinet i fagot, amb orquestra de corda i arpa. Paul Meyer, Knut Söns-tevold. Nova Orquestra de Cambra d'Estocolm. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (18m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CLEMENTI: Concert per a piano en Do M. Ivan Drenikov. Orquestra de Cambra de Sofia. Dir.: Vasil Kazandjiev. (22m). RIMSKI-KORSAKOV: La ciutat invisible de Kitej, suite. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: N. Järvi. (25m).

HOLST: Els planetes. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: H. von Karajan. (50m). **MOZART:** Adagio per a violí i orquestra, KV 261. Henryk Szeryng. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Alexander Gibson. (7m). **FUX:** Quatre sonates, K 344, K 366, K 375 i K 377. Capella Agostino Steffani. Dir.: Lajos Rovatkay. (19m). **FRANCK:** Segon Duo a quatre mans sobre "Lucile" de Grétry, op. 17. Daniel Blumenthal i Jacob Bogart. (9m). **LECCE:** Concert per a mandolina, corda i clavecí en Sol M. Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (12m). **GUASTAVINO:** 6 cançons. Margot Pares-Reyna, soprano. Georges Rabol, piano. (13m).

18.00 NOUS INTERPRETS
LOBO: Missa Maria Magdalena. Musica Reservata de Barcelona. Dir.: Jean-Marc Andrieu. (24m). **SCHUMANN:** Tres romances. **LUTOSLAWSKI:** Preludis de dansa. Enregistrament fet per Catalunya Música. Laura Ruiz, clarinet. Nicoleta-Cristina Tomescu, piano. (22m). **BACH/MOZART:** Preludi i fuga KV 404 a. Trio Florestan. (8m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
SAINT-SAËNS: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 17. Pascal Rogé. Philharmonia Orchestra. Dir.: Charles Dutoit. (30m). **HAYDN:** Quartet de corda op. 64 n. 5 "L'Allosa". The Lindsays. (18m). **CHERUBINI:** Marxa religiosa. Orquestra Philharmonia. Dir.: Riccardo Muti. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 RAKHMANINOV: 125 ANYS
El Príncep Rostislav, poema simfònic. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (16m). Quatre romances russes. Dmitri Hvorostovsky, baríton. Oleg Boshniakov, piano. (11m). Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 40 (versió 1927). William Black, piano. Orquestra Simfònica d'Islàndia. Dir.: Igor Buketoff. (31m). Danses d'Aleko. The Philharmonia. Dir.: Neeme Järvi. (9m). Trio n. 1, per a piano, violí i violoncel. Trio Beaux Arts. (15m). Tres cants russos per a cors i orquestra simfònica, op. 41. Cors russos Yurlov. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Ev-

gueni Svetlanov. (14m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 23 de maig de 1996 a la Plana de l'Om de Manresa. **CONCERTS DE PRIMAVERA: EL POSTROMANTICISME.** **SCHUBERT:** Quartettsatz n. 12, D 703. **XOSTAKOVITX:** Quartet n. 8, op. 110. **RAVEL:** Quartet de corda en Fa M. Quartet de corda de Barcelona. (65m). BDK00150

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 12 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BEETHOVEN: Simfonia n. 8, op. 93. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (26m). **MOMPOU:** Els impropis. Peter Christoph Runge, baríton. Cor i Orquestra Simfònica de la RTV Espanyola. Dir.: Igor Markevitch. (27m). **GRIEG:** Escenes de la vida popular, op. 19. Gerhard Oppitz, piano. (9m). **CHARPENTIER:** Música de teatre d'Andròmeda, H. 504. London Baroque. Dir.: Charles Medlam. (13m). **VAUGHAN WILLIAMS:** Romance. Tommy Reilly, harmònica. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (7m). **GOMES:** Sonata per a instruments de corda en Re M. Quartet Bessler-Reis. (22m). **ARNE:** Concert per a orgue i orquestra n. 3. Roger Bevan Williams.

Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (18m). **G.CACCINI:** Amarilli, mia bella. Sfogava con le stelle. Fortunato Augellino. Maurizia Barazzoni, soprano. Sandro Volta, llaut. (9m). **ARRIAGA:** Simfonia en re m. Orquestra de Cadaqués. Dir.: Neville Marriner. (24m).

13.00 GRANS INTEGRALS L'OBRA ORQUESTRAL DE R. STRAUSS La llegenda de Joseph, ballet op. 63. Orquestra Simfònica del Metropolitan de Tòquio. Dir.: Hiroshi Wakasugi. (67m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
FLAUTES DE BEC DEL RENAISSANCE. René Clemencic i les seves flautes. (13m). **PERGOLESI:** Salve Regina. Véronique Dietschy. Ensemble Stradivaria. Dir.: Paul Colleaux. (13m). **PRAETORIUS:** Tres danses. Accademia del Ricerchare. Dir.: Pietro Busca. (6m). **CANÇONS HONGARESES DEL SEGLE XVII:** Cançons d'amor. Mária Zádori, soprano. Conjunt vocal Ars Renata. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
IPPOLITOV-IVANOV: Escenes caucàsiques. Orquestra Nacional Filharmònica. Dir.: Charles Gerhardt. (25m). **PAGANINI:** Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 7 "La Campanella". Jean-Jacques Kantorow. Orquestra de Cambra Bernhard Thomas. Dir.: B. Thomas. (27m). **HANDEL:** In the Lord put I my trust, Anthem Chandos n. 2. Ian Partridge, tenor. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (22m). **SATIE:** "Vieux sequins et vieilles cuirasses" i "Les trois valse distinguées du précieux dégoûté". Werner Bärtschi, piano. 8m. **GRETRY:** Céphale et Procris, suite del ballet. Orquestra de Liège. Dir.: Paul Strauss. (12m). **ALLAGA:** Rapsòdia hongaresa per a cimbalom i quintet de corda. Viktória Herencsár. Solistes instrumentals. (12m). **MEDELSSOHN:** Simfonia n. 3, Op. 56. "Escecesa". Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (36m). **GERSHWIN:** Rhapsody in blue, versió original per a banda de jazz. Andrew Litton, piano. Royal Philharmonic Orchestra. (17m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

VIVALDI: Concert per a piccolo, corda i baix continu, RV 444. Dan Laurin. Bach Collegium Japan. (10m). **JANACEK:** Sinfonietta. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jílek. (22m). **SCHUMANN:** Waldszenen, op. 82. Daniel Levy, piano. (22m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."
Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de juliol de 1996 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. **XVI FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA.** Obres de **MARCELLO, VIVALDI, BELLINI, ROSSINI, PUCCINI, VERDI, DONIZETTI, MASSENET** i **GOUNOD**, entre d'altres. Jaume Aragall, tenor. Hye Jin Kim, soprano. Amparo García, piano. (99m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 13 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
STRAVINSKI: Escenes de ballet. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (19m). **HAYDN:** Quartet de corda op. 103, Hob.III:83. Quartet Festetics. (12m). **ERLEBACH:** Suite n. 3. L'Arpa Festante München. Dir.: Michi Gaigg. (19m). **ELGAR:** Sea Pictures, op. 37. Felicity Palmer. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Richard Hickok. (23m). **JOHNSON:** Yamekraw. Marcus Roberts, piano. Components de l'Orquestra de St. Luke's i de l'Orquestra de Jazz del Centre Lincoln. Dir.: Robert Sadin. (21m). **LLUCH:** Sonata per a flauta travessera. Ricardo Ramalho, flauta. Otilio Martins, fagot. Santiago Kastner, clavicèmbal. (13m). **PAISIELLO:** Concert per a mandolina, corda i clavecí en Do M. Ugo Orlandi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (14m). **CERVANTES:** Suite de danses i retrats. Georges Rabol, piano. (23m). **FIBICH:** Crepuscle, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Ràdio Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (16m).

13.00 GRANS INTEGRALS
MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Minuet en Lab M, Hess 33. Hagen Quartett. (1m). Trio de corda op. 3. Anne-Sophie Mutter. Bruno Giuranna. Mstislav Rostropovitch. (39m). Preludi i fuga en Fa M, Hess 30. Mendelssohn-Quartet. (7m). Preludi i fuga en Do M, Hess 31. Mendelssohn-Quartet. (5m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
MOMPOU: Escenes d'infants (orquestració de Tansman). Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (9m). **GERHARD:** The plague (la pesta). Michael Lindsay, narrador. Cor Simfònic BBC. Jove Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Edmon Colomer. (47m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
 Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 22 de juliol de 1995 a l'Auditori Pau casals d'El Vendrell. **XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. UNA VETLLADA AMB JOHANNES BRAHMS.** Carme Cusidó, soprano. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Josep Surinyach, piano. Dir.: Jordi Casas. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 14 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

LLUNELL: Bon dia amor. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Josep M. Bernat. (5m). **CAPELL:** Mollerusa ciutat gran, sardana. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. (5m). **MORALEDA:** Retaule Mallorquí, glosa per a cobla i timbals. Cobla Els Montgrins. (11m). **MARTÍNEZ COMÍN:** Fra Garí, poema simfònic per a dues cobles, arpa i timbales. Cobla Mediterrània. Cobla La Principal del Llobregat. Dir.: Jesús Ventura. (11m). **OLTRA:** La Bironadó, suite de cançons populars. Coral de Puig-Reig. Cobla Principal de La Bisbal. Dir.: Joan Casas. (10m). **HAMBURG:** El Golem. Cobla La Principal d'Amsterdam. (6m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música.

ca, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
 Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

MONTEVERDI: Orfeu. Audrey Michael. Carolyn Watkinson. Gino Quilico. Eric Tappy. Ensemble Vocal de la Chapelle Royale. Orquestra de l'òpera de Lió. Dir.: Michel Corboz. (99m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 15 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

DELALANDE: Te Deum, salm 97 S. 32. Mieke Van Der Shuis. Heidi Brunner. Gilles Ragon. Ian Honeyman. Bernard Deletre. Ensemble vocal de Nantes. La Grande Ecurie et la Chambre du Roy. Dir.: Paul Colleaux. (35m). **MENDELSSOHN - HENSEL:** Oratori sobre Històries de la Bíblia. Solistes vocals. Cor i Orquestra Kurrende de Colònia. Dir.: Elke Mascha Blankenburg. (39m). **GUBAIDULINA:** Al-leluia. Solistes del Cor de nois de Copenhagen. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Dmitri Kitaenko. (36m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MAYR: La rosa bianca e la rosa rossa, òpera en dos actes. Susanna Anselmi. Danilo Serraiocco. Anna Caterina Antonacci. Luca Canonici. Silvia Mazzoni. Enrico Facini. Cor Accademia de Milà. Orquestra de Bergamo. Dir.: Thomas Briccetti. (134m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Molló.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 16 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

KALINNIKOV: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (40m). **DVORAK:** Xiprers, B. 152. Quartet de corda de Praga. (39m). **VIVALDI:** Dixit Dominus, RV 594. Margaret Marshall, soprano. Ann Murray, mezzosoprano. Anne Collins, contralt. Anthony Rolfe Johnson, tenor. Robert

Holl, baix. John Alldis Choir. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Vittorio Negri. (30m). HUMMEL: Introducció, tema i variacions per a oboè i orquestra, op. 102. Lajos Lencses. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Neville Marriner. (14m). SCHUMANN: Kinderball, op. 130. Marina Rodríguez Brià i Joan Josep Gutiérrez, duet de piano. (14m). S.WAGNER: Concert per a violí i acompanyament d'orquestra. Ulf Hoelscher. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (24m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Duet per a viola i violoncel, WoO 32. Jürgen Kussmaul, viola. Anner Bylsma, violoncel. (14m). Serenata, op. 8. Trio de corda de Viena. (30m). Transcripció per a quartet de corda de la fuga de l'Obertura de "Salomó", de Händel, Hess 36. Hagen Quartett. (3m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX
MOODY: Suite en l'estil francès, per a harmònica i arpa (1979). Tommy Reilly. Skaila Kanga. (16m). PROKOFIEV: Cinc melodies, op. 23. Elena Vassilieva, soprano. Jacques Schab, piano. (25m). MILHAUD: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, op. 136. Mstislav Rostropovitch. Orquestra Simfònica de London. Dir.: Kent Nagano. (14m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
BRAHMS: Rinaldo, op. 50. René Kollo, tenor. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (38m). CAMBINI: Quartet de corda n. 1. Quartet Le Ricordanze. (26m). F.COUPERIN: Les Nations: La Francesa. Solistes Barrocs Europeus. (20m). BERNSTEIN: Danses simfòniques de "West Side Story". Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: S. Ozawa. (21m). SIBELIUS: Escenes històriques, Suite n. 1, op. 25. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Alexander Gibson. (19m). BACH / LISZT: Fantasia i fuga en sol m. Miquel Farré, piano. (13m). DONIZETTI: Il Diluvio Universale, obertura. Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brusel·les.

Dir.: Silvano Frontalini. (9m). MYSLIVECEK: Divertimento en Fa. Orquestra de Cambra Suk. Dir.: Josef Vlach. (12m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SCHUMANN: Concert per a piano i orquestra, op. 54. Martha Argerich. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (30m). GLUCK: Alceste. ("Divinités du Styx"). Janet Baker, mezzosoprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymon Leppard. (5m). VAUGHAN WILLIAMS: Fantasia sobre "Greensleeves". Simfonia de Londres. Dir.: John Barbirolli. (5m). ENESCO: Rapsòdia romanesa op. 11 n. 2. Orquestra Filharmònica BBC. Dir.: Genady Rozhdestvenski. (14m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 de febrer de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. MONTSALVATGE: Poema concertant per a violí i orquestra. MENDELSSOHN: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 25. STRAUSS: Capriccio sextet. Frau aohn Schatten op. 65 (frag. simf.). Dansa de Salomé, op. 54. Angel Jesús García, violí. Hae-Jung Kim, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Franz Paul Decker. (68m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 17 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GRIEG: Sigurd Jorsalfar, op. 22. Música incidental. Kjell Magnus Sandve, tenor. Gösta Ohlin's Vocal Ensemble. Pro Musica Chamber Choir. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (35m). BACH: Partita BWV 825. Sira Hernández, piano. (18m). CHOPIN: Les Sifides, suite de ballet (orquestració de Roy Douglas). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinz Fricke. (29m). HAYDN: Simfonia n. 60, "Il distratto". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (23m). DURÓN: El imposible mayor en amor le venze Amor, sarsuela barroca. Marta Almajano, soprano. Al Ayre Español. Dir.: Eduardo López Banzo. (9m). LAMOTE DE GRIGNON, R.: Monocromies. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (11m). RIMSKI-KORSAKOV: Concert per a trombó i orquestra de vent. Victor Batachev. Solistes de l'URSS. Orquestra del Ministeri de Defensa de l'URSS. (10m). PFITZNER: Elegia i dansa en cercle, op. 45. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Werner Andreas Albert. (14m). MARAIS: Peces de viola del Llibre quart. (1 a 4). Jordi Savall, baix de viola. Ton Koopman, clavecí. Hopkinson Smith, guitarra barroca. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Trio de corda op. 9 n. 1. Anne-Sophie Mutter. Bruno Giuranna. Mstislav Rostropovitch. (25m). Trio de corda op. 9 n. 2. Anne-Sophie Mutter. Bruno Giuranna. Mstislav Rostropovitch. (24m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

GLUCK: La Corona, acció teatral en un acte. Alicja Slawkiewicz. Halina Gorzyńska. Lidia Juranek. Barbara Nowicka. Cor de la Ràdio Bavaresa. Orquestra de l'Opera de Cambra de Varsòvia. Dir.: Tomasz Bugaj. (60m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

KHATXATURIAN: Gayane. Orquestra Simfònica de l'Estat de Sant Petersburg. Dir.: André Anichanov. (25m). VERDI: Stiffelio, obertura. Orquestra Filharmònica della Scala. Dir.: Riccardo Muti. (10m). C.Ph.E.BACH: Concert per a clavicèmbal i orquestra H 403 (Wq 1). Miklós Spányi. Concerto Armonico. Dir.: Péter Szuts. (18m). ASTORGA: Quartet en re m. Barcelona Consort. (16m). LULLY: George Dandin, comèdia-ballet (extractes). Solistes vocals. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (14m). INFANTE: Danses andaluses. Corre-Exerjean, duo de pianos. (16m). BREVAL: Simfonia concertant per a flauta, fagot i orquestra. Bernard Chapron. Gilbert Audin. Orquestra de Cambra Bernard Calmel. Dir.: Bernard Calmel. (21m). DELIUS: Appalachia, rapsòdia americana. Cor i Orquestra de l'Òpera Nacional Gal·lesa. Dir.: Charles Mackerras. (38m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

ANNER BYLSMA BACH: Suite per a violoncel n. 3, BWV 1009. Anner Bylsma. (18m). HAYDN: Concert per a violoncel Hob. VIIb:2, op. 101. Anner Bylsma. Orquestra Tafelmusik. Dir.: Jean Lamon. (23m). FRESCOBALDI: Tres cançons. Anner Bylsma i Lidewy Scheifes, violoncel. Bob van Asperen, baix continu. (8m). D.GABRIELI: Sonata en Sol M. Anner Bylsma, violoncel. Bob van Asperen, baix continu. (5m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

DONIZETTI: Escena i duet de "L'elisir d'amore" (Acte I, escena 2a.) Josep Carreras, tenor; Katia Ricciarelli, soprano; Orq. Simf. de la RAI. Dir.: Claudio Scimone. (9m). J.I.F.STRAUSS: Suite del ballet "El bell Danubi" (arranjament de Désormière). Natio-

nal Philharmonic Orchestra. Dir.: Richard Bonyng. (30m). BACH: Concert per a dos violins i corda, BWV 1043. Andrew Manze. Rachel Podger. The Academy of Ancient Music. Dir.: Andrew Manze. (14m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. JOSEP MARIA MESTRES QUADRENY

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat el dia 30 d'octubre de 1994 a la Sala Paper de Música de Capellades. Obres de TARTINI/KREISLER, GLUCK, PROKOFIEV, BACH/GOUNOD, MOZART, BARTOK, entre d'altres. Angela Socolova, piano. Lilia Solomei, soprano. Marian Gheras, flauta de pan. Les Violinistes de Moldàvia. Dir.: Boris Dubossarsky. (72m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 18 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

RODRIGO: Concierto Madrigal per a dues guitarres i orquestra. Pepe i Angel Romero. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (30m). MOZART: Dotze variacions per a

piano sobre un allegretto, KV 500. Walter Chodack. (10m). VEJVANOVSKY: Serenata. Miroslav Kejmar i Zdenek Sedivy, trompetes. Jan Hora, clavicèmbal. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Libor Pesek. (12m). BAX: Obertura per a una Comèdia Picaresca. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (11m). GALUPPI: Concert per a flauta i orquestra en Re M. James Galway. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (11m). BERNSTEIN: Simfonia n. 2 "L'edat de l'ansietat". Lukas Foss, piano. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (35m). HANDEL: Tres àries de Clori. Lorraine Hunt. Philharmonia Baroque Orchestra. Dir.: Nicholas McGegan. (18m). RUDOLPH D'ÀUSTRIA: Septet en mi m. onsortium Classicum. (33m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Trio de corda op. 9 n. 3. Anne-Sophie Mutter. Bruno Giuranna. Mstislav Rostropovitch. (24m). Quartet en Fa M. Hess 32 (1ª versió del quartet op. 18, n. 1). Hagen Quartett. (28m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

G.C. MONTEVERDI: "Omnes cives coelorum", "Dilectus meus", "Te diligam", "Surge Sancte Dei", "Domine Tu es", "O bone Jesu", "Domine exaudi", motets a una sola veu del llibre Affetti Musici. Ensemble Concerto. Dir.: Roberto Gini. (25m). HAYDN: Quartet de corda op. 76 n. 2 "De les quintes". Quartet Praga. (20m). XOSTAKOVITX: Música d'escena per a "La comèdia humana" de Balzac. Orquestra de Cambra de Leningrad. Dir.: Eduard Sevrov. (13m). STANFORD: Concert per a clarinet op. 80. Thea King. Philharmonic Orchestra. Dir.: Alun Francis. (22m). ARNE: Simfonia n. 1. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (9m). BRAHMS: Concert per a piano i orquestra n. 1, op. 15. Daniel Barenboim. Orquestra Fil-

harmònica de Munic. Dir.: Sergiu Celibidache. (51m). ARCAS: Colecció de Tangos. Carles Trepas, guitarra. (8m). BOITO: Dues àries de Mefistofele. Montserrat Caballé. Luciano Pavarotti. Cor de l'Òpera de Londres. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Oliviero de Fabritiis. (9m).

18.00 NOUS INTÈPRETS

GEMINIANI: La Follia. Orquestra de Cambra de Vila-Seca. Dir.: Evelio Tiele. (13m). MOZART: Simfonia concertant per a violí i viola, KV 364. Enregistrament fet per Catalunya Música al XVI Festival de Música de LLívia. Nicola Birkhan, violí. Sebastian Krunnies, viola. Orquestra Simfònica Juvenil Inter-Regional de Baden-Württemberg. Dir.: Gudni Emilsson. (30m). SCHUMANN: Tres romances per a clarinet i piano, op. 94. Duo Reinecke. (12m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

LISZT: Un sospir (Estudi de Concert), S 144. Kathryn Stott, piano. (7m). SCHUMANN: Simfonia n. 3, op. 97 "Renana". Orquestra Filharmònica Renana. Dir.: Kurt Redel. (33m). ALBINONI: Concert per a trompeta en Si b M. Jean-Luc Dassy. I Filarmònici de Bologna. (9m). HONEGGER: Pacific 231, moviment simfònic. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Ch. Dutoit. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 RAKHMANINOV: 125 ANYS

Vespres, op. 37. Olga Borodina, mezzo-soprano. Vladimir Mostowoy, tenor. Cor de Cambra de St. Petersburg. Dir.: Nikolai Korniev. (56m). Rapsòdia sobre un tema de Paganini, op. 43. Bella Davidovitch, piano. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Neeme Järvi. (24m). Peça en re m. Howard Shelley, piano. (1m). Simfonia de joventut, en do m. Orquestra Filharmònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitaenko. (14m). Rapsòdia sobre un tema rus, per a dos pianos. Brigitte Engerer. Oleg Maisenberg. (10m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 d'octubre de 1997 al Pavelló de la Draga, a Banyoles. FESTA DE LA MÚSICA PER A COBLA. Títol: Frauca, cantant. Santi Molas, Joan Torras, Enric Canadà, Xavi Rodríguez, percussió. Abigail Prat, arpa. Cobla Selvatana. Cobla La Principal de la Bisbal. Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona. (88m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 19 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Escenes de ballet, op. 52. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (28m). LOEILLET: Concert per a flauta i orquestra en Re M. Jean-Pierre Rampal. Orquestra Antiqua Musica. Dir.: Jacques Roussel. (9m). PLEYEL: "Rondo en Do M" i "Tema amb Variacions en Sol M". Jörg Baumann, violoncel. Klaus Stoll, contrabaix. (11m). CHABRIER: "La Sulamite", escena lírica per a mezzosoprano i cor de dones. Susan Mentzer. Cor de dones de Tolosa-Midi-Pirineus. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (17m). BAGUER: Simfonia n. 16, en Sol M. London Mozart Players. Dir.: Matthias Bamert. (14m). GENIN: Fantasia sobre "Il pleut, il pleut, Bergère", per a flauta piccolo i piano. Jean-Louis Beaumadier, piccolo. Jean Koerner, piano. (10m). RAMEAU: El Temple

de la Glòria, suite orquestral. Orquestra Barroca Philharmonia. Dir.: Nicholas McGegan. (34m). MENDELSSOHN-HENSEL: Gartenlieder, 6 cançons per a soprano, contralt, tenor i baix, op. 3. Cor Madrigal de Heidelberg. Dir.: Gerald Kegelmann. (15m). GOUVY: Sonata per a piano a quatre mans, op. 49. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (22m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet de corda n. 1, op. 18 n. 1. Quartet Talich. (26m). Quartet de corda n. 2, op. 18 n. 2. Quartet Talich. (24m).

14.00 MÚSICA ANTIGA MOLINARO: Tres peces. Jakob Lindberg, llaüt. (13m). WILLAERT: Tres Cançons de "Le Villanesche". Collegio Vocale e Strumentale Euterpe de Milà. Dir.: Antonio Eros Negri. (13m). LAWES: Consort Sett a 6 en do m. Fretwork. Paul Nicholson, orgue. (13m). JARZEBSKI: Quatre Concerti a tres veus. Cappella Arcis Varsoviensis. Dir.: Marek Sewen. (16m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA BERLIOZ: Herminia, escena lírica. Janet Baker. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (23m). C.P.H.E.BACH: Simfonia orquestral Wq 183, n. 1. Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir.: Hartmut Haenchen. (11m). BERNERS: Nicholas Nickleby, música incidental de la pel·lícula. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Barry Wordsworth. (9m). G.CABRIELI: 4 peces. Canadian Brass i Berlin Philharmonic Brass. (15m). CLEMEN-TI: Simfonia n. 3 "Gran Simfonia Nacional". Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (27m). ARENSKI: Concert per a violí i orquestra op. 54. Sergei Stadler. Orquestra Filharmònica de Leningrad. Dir.: Vladislav Tsernuixenco. (23m). SCHUBERT: Quartet per a flauta, guitarra, viola i violoncel. Clive Conway. Gerald Garcia. Paul Silverthorne. Charles Tunnell. (32m). GOLD-MARK: Prometeu, obertura op. 38. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: An-

dras Korodi. (17m).

18.00 PENTAGRAMA Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT FAURE: Pellées i Melisanda, suite op. 80. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (18m). J.V.STAMITZ: Simfonia en La M. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: B. Warchal. (14m). DVORAK: Serenata per a vent, op. 44. Philharmonia Orchestra. Dir.: C. Warren-Green. (25m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..." Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 3 de juny de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. EL COR I LA COBLA. Obres de GARRETA, GERHARD, VENTURA, SALÓ, DAMARÉ, PRENAFETA, PUJOL, MORERA i PÉREZ MOYA. Cor Jove de l'Orfeó Català. Cobla Sant Jordi. Dir.: Conxita Garcia i Jordi León. (72m).

23.30 NOCTURN Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 20 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS Presentació de les últimes novetats discogràfiques apare-

gudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA REGER: Concert per a piano op. 114. Love Derwinger. Orquestra Simfònica Norrköping. Dir.: Leif Segerstam. (44m). DE VISÉE: Suite per a tiorba, en re m. Hopkinson Smith. (16m). RESPIGHI: Belkis, Reina de Saba, suite d'orquestra. Philharmonia Orchestra. Dir.: Geoffrey Simon. (23m). BRAHMS: Variacions sobre un tema de Paganini, op. 35. Martin Jones, piano. (23m). DEBUSSY: Quartet de corda op. 10. Quartet Melos. (25m). J.(II).STRAUSS: Die Publicisten, vals op. 321. Orquestra Filharmònica Eslovaca (Kosice). Dir.: Alfred Walter. (9m). GRIEG: Cançons i balades, op. 9. Hakan Hagegard, bariton. Warren Jones. (17m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet en Re M, op. 18 n. 3. Quartet Talich. (24m). Quartet de corda n. 4, op. 18 n. 4. Quartet Talich. (24m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA E.SAINZ DE LA MAZA: Platero y yo. Àlex Garrobé, guitarra. (23m). CASANOVES: Paso en la menor. Josep M. Mas i Bonet, orgue. (5m). PLA: Trio Sonata n. 12. Barcelona Consort. (9m). GRANADOS: Cinc cançons amatòries. Carmen Bustamante, soprano. Manuel García Morante, piano. (18m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6d'agost de 1997 al Pati de la Delegació de Defensa de Tarragona. MÚSICA ALS PATIS 1997. GLINKA: Trio patètic en re m. BEETHOVEN: Trio en Si b M, op. 11. BRUCH: Tres peces per a clarinet, violoncel i piano, op. 83. BRAHMS: Trio en la m, op. 114. Trio Kronos. (74m).

23.30 NOCTURN Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 21 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA A.GUINOVART: Concert per a piano i cobla sobre temes de "Mar i cel". Albert Guinovart. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (23m). MORALEDA: Juguina, fantasia concertant per a cobla. Cobla Montgrins. (13m). CARBONELL: El silenci del bosc. Cobla Selvatana. Dir.: Joan Lluís Moraleda. (9m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

MAHLER: Simfonia n. 2. "Resurrecció". (enregistrament públic. Nova York 1987). Barbara Hendricks, soprano. Christa Ludwig, contralt. The Westminster Choir. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Leonard Bernstein. (93m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 22 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

TOMASEK: Missa solemnis, op. 81. Jana Jonášová, Marie Mrázová, Vladimír Dolezal, Richard Novák. Cor Mixt Kühn. Jan Hora, orgue. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Pavel Kühn. (47m). **HAYDN:** Te Deum per a l'Emperatriu Maria Teresa, Hob. XXIIIc:2. Jörg Hering, Harry van der Kamp. Cor de Neus de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (8m). **TAVERNER:** Missa Gloria Tibi Trinitas. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (35m). **FRANCK:** Les Benaïances. (Vuitena benaïança). Louise Lebrun, Jane Berbié, Nathalie Stutzmann, David Rendall, Marcel Vanaud, François Loup. Cor de Radio France. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Armin Jordan. (20m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'OBRA DE CATALUNYA MÚSICA

VERDI: Un ballo in Maschera. Plácido Domingo, Renato Bruson, Katia Ricciarelli, Elena Obraztsova, Edita Gruberova, Ruggero Raimondo. Cor i Orquestra del Teatro alla Scala. Dir.: Claudio Abbado. (127m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 23 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Simfonia n. 2, op. 73. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (40m). **BROUWER:** El Decamerón Negro. Philippe Lemaigre, guitarra. (14m). **MOZART:** Dos Lieder, KV 511 i 531. Guy de Mey, tenor. Johan Huys, pianoforte i clavicé. (11m). **ROUSSEL:** Andante del Trio de vent (inacabat). Hans Roerade, oboè. Frank van den Brink, clarinet. Jos de Lange, fagot. (3m). **CHARPENTIER:** Música de teatre de Circe, H. 496. London Baroque. Dir.: Charles Medlam. (19m). **DANZI:** Concert per a flauta i orquestra n. 1, op. 30. An-

drás Adorján. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (16m). **KRUMPHOLTZ:** Sonata per a arpa op. 14 n. 1 "Escena en l'estil patètic". Hana Müllerová. (14m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet de corda n. 5, op. 18 n. 5. Quartet Talich. (28m). Quartet de corda n. 6, op. 18 n. 6. Quartet Talich. (22m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

MARTINU: Mikes de les muntanyes. Milada Cejková, soprano. Vladimír Dolezal, tenor. Petr Messiereur i Jan Kvapil, violins. Jan Talich, viola. Stanislav Bogunia, piano. Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (22m). **TUBIN:** Concert per a balalaika i orquestra. Emanuel Sheynkman. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Neeme Järvi. (20m). **XOSTAKOVITX:** Trio amb piano n. 1, op. 8. Stockholm Arts Trio. (13m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

PURCELL: Dido i Enees, òpera en tres actes. Véronique Gens, Nathan Berg, Sophie Marin-Degor, Claire Brua. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (52m). **BOCCHERINI:** Sonata per a violoncel i continu G 2. Richard Lester, violoncel. Chi-Chi Nwanoku, contrabaix. (13m). **CRUSELL:** Concert per a clarinet n. 3, op. 11. Thea King. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Alun Francis. (25m). **CHOPIN:** 12 estudis per a piano op. 25. Vladimír Ashkenazy, piano. (33m). **SIBELIUS:** El cigne blanc, suite op. 54. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Yondani Butt. (24m). **CAPLET:** Les Prières. Hanna Schaer, mezzosoprano. Quartet Ravel. Fabrice Pierre, arpa. (9m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviure els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

FAURE: Tema i Variacions

per a piano, op. 73. Paul Crossley, piano. (17m). **BUSONI:** Quarta escena de ballet en forma de vals de concert, op. 33a. Geoffrey Douglas Madge, piano. (11m). **HAYDN:** Concert per a trompeta i orquestra en Mi b M, Hob. VIIc:1. Arturo Reyes. Orquestra Filharmònica de Mèxic. Dir.: Fernando Lozano. (16m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de febrer de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. **BIZET:** Simfonia n. 1. **FRANCK:** Variacions simfòniques per a piano i orquestra. **SATIE:** Gymnopédies n. 1 i 3. **POULENC:** Glòria. Caroline Haffner, piano. Jennifer Ringo, soprano. Coral Càrmina. Orquestra Simfònica de Barcelona i nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (79m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 24 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA **RUSSO:** Street Music, un

concert de blues. Corky Siegel, harmònica i piano. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). J.Ch.BACH: Quartet per dues flautes, viola i violoncel op. 19 n. 2. Bent Larsen. Ole Birger Pedersen. Henrik Olsen. Birthe Holst Christensen. (14m). GRETRY: Danses Villageoises. Orquestra de Liège. Dir.: Paul Strauss. (18m). INFANTE: Músiques d'Espanya. Corre-Exerjean, duet de pianos. (13m). ELGAR: Oda de la Coronació, op. 44. Solistes vocals. Societat Musical de la Universitat de Cambridge. Cor del King's College de Cambridge. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Philip Ledger. (34m). VIVALDI: Concert en Do M per a mandolina i orquestra d'instruments de plectre. Gertrud Tröster-Weyhofen. Orquestra d'instruments de plectre de Baviera. Dir.: Gerhard Vogt. (8m). JANACEK: La Petita Guineu astuta, Suite orquestral. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Charles Mackerras. (19m). KROMMER: Partita op. 45 n. 2. Conjunt Josef Triebensee. Dir.: Jeroen Weierink. (22m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quintet de corda, op. 29. Salvatore Accardo. Margaret Batjer. Toby Hoffman. Sylvie Gazeau. Gary Hoffman. (37m). Quartet de corda en Fa (sobre la Sonata op. 14 n. 1). Quartet de corda de Tokio. (13m).

14.00 MOMENTS LÍRICS DONIZETTI: L'Olimpiada, escena i duet. Susanna Rigacci. Daniela Broganelli. Orquestra de cambra de l'Associació In Canto de Terni. Dir.: Fabio Maestri. (9m). CHUECA: La Gran Vía, sarsuela. Nati Mistral. Pura María Martínez. Antonio Blancas. Zori. Santos. Codeso. Antonio Martelo. José Peromingo. Cor Cantores de Madrid. Orquestra Filharmònica d'Espanya. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (27m). MILLÖCKER: Gasparone, opereta (extractes). Solistes vocals. Cor del Teatre de Gärtnerplatz, Munic. Orquestra Simfònica Graunke. Dir.: Carl Michalski. (19m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA BEETHOVEN: "El Rei Esteve", música d'escena, Op. 117. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Michel Tilson Thomas. (24m). TURINA: Sonata en Re. Michael Tröster, guitarra. (11m). ARENSKI: Fantasia sobre cants populars russos, op. 48. Stephen Coombs, piano. Orquestra Simfònica BBC Escocesa. Dir.: Jerzy Maksymiuk. (9m). STALDER: Concert per a flauta i corda en Si b M. William Bennet. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Howard Griffiths. (20m). J.STRAUSS(II): Künstlerleben (Vida d'artista) op. 316. Orquestra de l'Opera Popular de Viena. Dir.: Franz Bauer-Theussl. (9m). BACH: "Jesu, meine Freude", motet BWV 227. Solistes vocals. Cor de Cambra RIAS. Akademie für Alte Musik Berlin. Dir.: René Jacobs. (21m). DOPPLER: Record de Rigi, idill i per a flauta, trompa, glockenspiel i piano op. 34. Per Oien. Ingegärd Oien. Ib Lanzky-Otto. Geir Henning-Braaten. (7m). HAYDN: Simfonia n. 43, "Mercuri". Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (21m). DEBUSSY: Imatges per a orquestra. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (37m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS ANNER BYLSMA SCHUBERT: Trio amb piano op. 99, D 898. Jos van Immerseel, pianoforte. Vera Beths, violí. Anner Bylsma, violoncel (38m). D.GABRIELI: Ricercar. Anner Bylsma, violoncel. (9m). FRANCHOMME: Gran Vals, op. 34. Anner Bylsma, violoncel. L'Archibudelli & Smithsonian Chamber Players. (8m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RAVEL: Concert per a piano i orquestra en Sol M. Alicia de Larrocha. Orquestra Simfònica de Saint Louis. Dir.: Leonard Slatkin. (22m). MOZART: Simfonia concertant per a oboè, clarinet, trompa i fagot, KV 297b. Orquestra de Cambra de Lausana. Dir.: Armin Jordan. (32m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. JOSEP MARIA MESTRES QUADRENY

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 de març de 1997 al Palau de la Música Catalana. LA MÚSICA I EL CINEMA. Knox-Galesburg Symphony. Dir.: Bruce Polay. (71m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 25 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HENSELT: Concert per a piano i orquestra op. 16. Marc-André Hamelin. Orquestra Simfònica Escocesa de la BBC. Dir.: Martyn Brabbins. (30m). HANDEL: Concerto grosso op. 3 n. 4b. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (10m). BEETHOVEN: Zur Namensfeier, obertura op. 115. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (7m). PONCHIELLI: Escena campestre. Orquestra Filharmònica de Minsk. Dir.: Silvano Frontalini. (14m). MORERA: Quartet op. 11. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (8m). LULLY: Miserere, motet. Donna Brown, soprano. Guillemette Laurens, mezzo-soprano. Howard Crook, tenor. Hervé Lamy, tenor.

Peter Kooy, baix. Cors i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (23m). BRUCKNER: Lanzer-Quadrille. Wolfgang Brunner, piano. (11m). FALLA: Interludi i dansa de la Vida Breve. Orquestra de la Suisse Romande. Dir.: Ernest Ansermet. (7m). REGER: Quatre poemes simfònics inspirats en A. Böcklin, op. 128. Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Neeme Järvi. (25m). LINLEY (el jove): Música per a "La Tempesta" Julia Gooding. Paul Goodwin. Cor i Orquestra The Parley of Instruments. Dir.: Paul Nicholson. (24m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet de corda n. 7, op. 59 n. 1. Quartet Talich. (41m).

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

KORNGOLD: Molt soroll per no res, suite op. 11. Orquestra Filharmònica del Nord-est d'Alemanya. Dir.: Werner Andreas Albert. (17m). MOZART: Dues sonates d'església, KV 328, KV 336. Peter Hurford. Johan Kracht. Henk Rubingh. Wim Straesser. Brian Pollard. Margaret Urquhart. (10m). CHAUSON: Poema per a violí i orquestra, op. 25. Nigel Kennedy. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Okko Kamu. (17m). KABALEVSKI: Suite de Romeu i Julieta, op. 55. Orquestra Simfònica de Moscou. Dir.: Dmitri Kitarenko. (35m). ROSSINI: Vetllades musicals, primera part (4 cançons). Eva Mei, soprano. Fabio Bidini, piano. (17m). HOMER: Quintet de vent n. 1. Quintet de Vent Solistes de Barcelona. (12m). LAMARQUE-PONS: "Concertino de invierno" per a guitarra i orquestra. Eduardo Fernández. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Enrique García Asensio. (13m). CAMPRA: O dulcis amor, motet. Jacqueline Nicolas, soprano. Anne-Marie Lasla, baix de viola. William Christie, orgue. (10m). ABEL: Simfonia n. 4 en Fa M. Can-

tilena. Dir.: Adrian Shephard. (9m). SCHUBERT: Cinc minuetts i sis trios. Orquestra de Cambra de França. Dir.: Alain Boulfroy. (17m).

18.00 NOUS INTÈPRETS
MORALEDA: Tirant lo blanc, poema cavalleresc per a cobla. Enregistrament fet per Catalunya Música. Sergi Alpiste, violí. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Concepció Ramió. (17m). BEETHOVEN: Triple concert per a violí, violoncel, piano i orquestra, op. 56. Sara Bitlloch. Maria Bitlloch. Inés Reguero. Orquestra Simfònica Empordà-Llenguadoc-Rosselló. Dir.: Carles Coll. (38m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

TELEMANN: Concert per a trompeta, violí, corda i baix continu en Re M. Música Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (12m). PROKOFIEV: Suite de l'amor de les tres taronges. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: M.T. Thomas. (16m). LISZT: Sonata per a piano en Si m. Cécile Ousset, piano. (29m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 RAKHMANINOV: 125 ANYS

Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 18. Garrick Ohlsson. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (35m). Dotze cançons op. 14. Elisabeth Söderström, soprano. Vladimir Ashkenazy, piano. (24m). L'illa dels morts, poema simfònic Op. 29. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Evgueni Svetlanov. (20m). Suite per a dos pianos n. 2, op. 17. Martha Argerich. Nelson Freire. (21m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 d'octubre de 1996 al Palau de la Música Catalana. Centenari de l'estrena d'"El cant de la senyera". Obres de MENDELSSOHN, MANÉN, VALDÍ, NICOLAU i MILLET, entre d'altres. Mre Isabel Fuentealba. Maite Mer, sopranos. Josep Surinyach,

piano. Cor Jove de l'Orfeo Català. Orquestra de Cambra Fusió. Dir.: Jordi Casas i Conxita García. (70m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 26 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DELIUS: Suite Florida. English Northern Philharmonia. Dir.: David Lloyd-Jones. (37m). J.Ch.BACH: Concert per a arpa i orquestra de cambra en Re M. Suzana Klincharova. Solistes de Sofia. Dir.: Emil Tabakov. (16m). PURCELL: The Gordian Knot Unty'd. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (10m). D'INDY: Souvenirs, op. 62. Orquestra Filharmònica d'Estrasbourg. Dir.: Theodor Guschlbauer. (20m). MARTINI: Sonata en Do M per a dues flautes. Massimo Mercelli. Nicola Guidetti. (4m). STRAVINSKI: Elegia per a J.F. Kennedy, per a baríton i tres clarinets. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Herbert Gruber, Karl Theo Adler, i Kurt Berger, clarinets. (2m). SALULINI: Concert per a saltiri, corda i clavecí. K.H. Schickhaus, saltiri. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans Stadlmair. (14m). BUSONI: Dos estudis per a "Doktor Faust", op. 51. Orquestra Simfònica de Cincinnati. Dir.: Michael Gielen. (18m). BACH: Tilge, Höchster, meine Sündem, paràfrasi del Stabat Mater de Pergole-

si. Kathlenn Cassello. Gloria Banditelli. Orquestra Filharmònica Marchigiana. Dir.: Fabio Maestri. (39m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet de corda op. 59 n. 2 (Razumovsky). Quartet Alban Berg. (35m). Quartet de corda op. 59 n. 3. Quartet Talich. (32m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

CARISSIMI: Jonàs. Gabrieli Consort & Players. Dir.: Paul McCreech. (20m). VON BINGEN: 4 Himnes i seqüències. Gothic Voices. Dir.: Christopher Page. (23m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

PROKOFIEV: Le pas d'acier (El pas d'acer) Ballet op. 41. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de l'URSS. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (31m). GUERRIERI: Sonata malinconica a solo. Ensemble Aurora. (4m). AMARGÓS: Trio per a flauta, clarinet i corn anglès (1980). Jaume Cortadellas, flauta. Xavier Figuerola, clarinet. Philippe Vallet, corn anglès. (16m). PARRY: Elegia a Brahms. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (10m). TELEMANN: Concert per a dos chalumeaux, corda i baix continu en re m. Música Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (12m). BORODIN: Simfonia n. 3 (inacabada). Orquestra Simfònica de l'Acadèmia d'Estat de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (20m). BELLINI: Concert per a oboè i orquestra en Mi b M. Anthony Camden. City of London Sinfonia. Dir.: Nicholas Ward. (9m). LECLAIR: Segona recreació de música, op. 8. Conjunt Barroc de Limoges. Dir.: Jean-Michel Hasler. (29m). ASTORGA: Trio Sonata op. 3 n. 4. Barcelona Consort. (10m). MAHLER: Lieder eines fahrenden Gesellen. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Daniel Barenboim. (17m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

RODRIGO: Concert serenata per a arpa i orquestra. Catherine Michel, arpa. Orquestra Nacional de l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.: Antonio de Almeida. (24m). BIZET: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica del Loira. Dir.: Marc Soustrot. (28m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 de juliol de 1996 a l'Acadèmia de Música de Torroella de Montgrí. XVI FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. HOMENATGE A ROBERT GERHARD I JOAQUIM HOMS: MESTRE I DEIXEBLE. GERHARD: Quintet de vent. Sis cançons populars catalanes per a soprano i piano. CARNER-HOMS: Cinc cançons per a soprano i quintet de vent. HOMS: Quintet de vent n. 2 (dedicat a Gerhard). Olga Serra, soprano. Anton Serra, flauta. Emili Pascual, oboè. Joan Pere Gil, clarinet. Eugènia Sequeira, fagot. Enric Martínez, trompa. Guersim Voronkov, piano. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 27 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques apare-

gudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

REGER: Una suite de ballet, op. 130. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (19m). MOZART: Simfonia n. 15, KV 124. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (16m). LECUONA: Zambra gitana. Thomas Tiriño, piano. (3m). S.WAGNER: "Tota la culpa és de Hütchen", preludi, vals i escena del bosc. Orquestra Simfònica Rheinland-Pfalz. Dir.: Werner Andreas Albert. (28m). BACH: Concert per a tres clavecins i corda, BWV 1064. Kenneth Gilbert. Trevor Pinnock. Lars Ulrik Mortensen. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (16m). ROSSINI: Vetllades musicals, primera part (4 cançons). Eva Mei, soprano. Fabio Bidini, piano. (16m). CHAUSSON: Simfonia op. 20. Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (36m). M.HAYDN: Divertimento per a violí, viola, clarinet, trompa, fagot i contrabaix. Divertimento Salzburg. (25m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA DE BETHOVEN Quartet n. 10, op. 74 "Arpa". Quartet Alban Berg. (30m). Quartet de corda n. 11, op. 95. Quartet Talich. (20m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

NUIX: L'inizio, per a flauta i cinta. Jep Nuix, flauta. (16m). J.PLA: Concert per a flauta i orquestra en Si b M, V 3. Claudi Arimany. Orquestra de Cambra anglesa. Dir.: José Luis García. (18m). LAMOTE DE GRIGNON: Lent expressiu. Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. (6m). FARKAS: Antigues danses hongareses del segle XVII. Quintet de vent Harmonia. (9m). AGUADO: Fandango. Carles Trepapat, guitarra. (8m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 14 d'agost de 1997 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. XVII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. BRAHMS: Sonata en mi m, op. 38. Sonata en Re M, op. 78. Sonata en Fa M, op. 99. Duo de Salzburg. (88m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 28 DE FEBRER DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 d'octubre de 1992 al Cinema Mercantil de Banyoles. FESTA DE LA MÚSICA PER A COBLA (2ª part). Obres de SAMPABLO, PRENAFETA, BROTONS, MORERA i SALÓ. Cobla Selvatana. Cobla Montgrins. Cobla La Principal de La Bisbal. Dir.: Francesc Cassú. Josep Prenafeta. (49m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 GRANS OBRES

HAYDN: La creació, oratori Hob XXI:2. Sylvia McNair. Donna Brown. Michael Schade. Gerald Finley. Rodney Gilfry. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (101m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 1 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

DRAGHI: "From harmony, from heav'nly harmony", oda a Santa Cecília. Suzie Le Blanc. Joseph Cornwell. Michael Chance. Richard Wistreich. The Parley of Instruments. The Playford Consort. Dir.: Peter Holman i Richard Wistreich. (40m). 0 STRAVINSKI: Abraham i Isaac, balada sacra per a baríton i orquestra de cambra. Dietrich Fischer-Dieskau. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Gary Ber-

tini. (12m). SCHUMANN: Missa op. 147. Audrey Michael. Lilia Bizimeche-Eisinger. Elisabeth Silveira. Susanna Teiseira. Markus Schaeffer. Michael Brodard. Cor i Orquestra de la Fundació Gulbenkian de Lisboa. Dir.: Michel Corboz. (41m). PURCELL: My heart is inditing, Z 30. Solistes vocals. Cor del New College, Oxford. The King's Consort. Dir.: Robert King. (17m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE...."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

VIVALDI: Tito Manlio, òpera en tres actes. Giancarlo Luccardi. Rose Wagemann. Julia Hamari. Birgit Finnilä. Margaret Marshall. Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra de Cambra de Berlín. Dir.: Vittorio Negri. (238m).

21.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 FEBRER	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Chantal Juillet, violí. Dir.: Krzysztof Penderecki. Panufik, Penderecki, Mendelssohn.
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Laszlo Heltay. Strauss, obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
2 FEBRER	21 h	Palau	Trio Beaux Arts. Beethoven, Ravel, Mendelssohn. (Ibercamera).
3 FEBRER	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Laszlo Heltay. Strauss, obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
4 FEBRER	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Laszlo Heltay. Strauss, obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
5 FEBRER	20 h	Palau	<i>Die Walküre</i> , de Wagner (en versió de concert). Dir.: Pinchas Steinberg. (Gran Teatre del Liceu).
	20 h	Saló de Cent	Disa English, oboè. Jindrich Bardon, violí, Núria Calvo, violoncel. Magdalena Barrera, arpa. J.Ch. Bach, Couperin, Händel. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
6 FEBRER	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. David B. Runnion, violoncel. Dir.: Sergiu Comissiona. Brahms, Elgar, Prokofiev.
7 FEBRER	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
8 FEBRER	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Jordi Mora. Berlioz, von Weber, Arriaga, Dvorák.
	17 h	Palau	<i>Die Walküre</i> , de Wagner (en versió de concert). Dir.: Pinchas Steinberg. (Gran Teatre del Liceu).
9 FEBRER	21 h	Palau	90è Aniversari del Palau de la Música Catalana. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Maite Estrada, soprano. Òscar P. Boada, piano. Dir.: Jordi Casas Bayer. Millet, Vives, Nicolau, Morera, Casals, Mompou, Montsalvatge.
10 FEBRER	21 h	Palau	Hespèrion XX. Montserrat Figueras, soprano. Rolf Lislevand, guitarra i tiorba. Arianna Savall, arpa doppià. Michael Behringer, clavicèmbal. Jordi Savall, viola de gamba i direcció. Marais, Merula, Kapsberger, Ruiz de Ribayaz, Marín. (Euroconcert).
11 FEBRER	20 h	Palau	<i>Die Walküre</i> , de Wagner (en versió de concert). Dir.: Pinchas Steinberg. (Gran Teatre del Liceu).
12 FEBRER	20 h	Saló de Cent	Salvador Martínez, flauta. Dolors Chiralt, oboè. Josep Fuster, clarinet. Salvador Alberola, fagot. Dietrich Hemann, trompa. Danzi, Villa-Lobos, Brotons, Bizet. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Palau	Recital Maria Bayo. Bellini, Rossini, Gounod, Bizet. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	CCCB	Xavier Coll, guitarra. Joaquim, García Abril, Gasull, Brower, Benguerel, Ginastera. (ACC).
13 FEBRER	21 h	Palau	Orquestra de Cadaqués. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Isabel Monar, soprano. Maite Arruabarrena, mezzosoprano. Francesc Garrigosa, tenor. Josep Miquel Ramon, baríton. Dir.: Sir Neville Marriner. <i>Sinfonia núm. 35, K.385, «Haffner»</i> i <i>Rèquiem, K.626</i> , de Mozart. (Palaucent).
14 FEBRER	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Hae-Jung Kim, piano. Àngel Jesús García, violí. Dir.: Franz-Paul Decker. Montsalvatge, Mendelssohn, Strauss.
	19 h	Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Mussorgski, Korsakov, Txaikovski.
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Laszlo Heltay. Strauss, obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
15 FEBRER	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Mussorgski, Korsakov, Txaikovski.
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeo Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Laszlo Heltay. Strauss, obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
16 FEBRER	21 h	Palau	Dezső Ránki, piano. Haydn, Schubert, Debussy, Mompou, Bartók. (Ibercamera).
18 FEBRER	20 h	Catedral	Ricard Casañ, trompeta. Ignasi Ribas Taléns, orgue. Viviani, Telemann, Cabanilles, Händel, Heiller, Molter, Plog. (L'Orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
20 FEBRER	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Coral Càrmina (dir.: M. Ríos). Caroline Haffner, piano. Jennifer Ringo, soprano. Dir.: Lawrence Foster. Bizet, Franck, Satie, Poulenc.

21 FEBRER	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Laszlo Heltay. Strauss, obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
22 FEBRER	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Monti, França, Porter, John, Wonder, Moraleda, Barroso.
	18 h	Palau	London Chamber Players. Lorna Rushton, soprano. Dir.: Adrian Sunshine. Mozart, Grieg, Montsalvatge. (Els diumenges al Palau).
	22 h	Palau	Orquestra Simfònica del Vallès. Orfeó Català (patrocinat per Fundació Caixa Penedès). Dir.: Laszlo Heltay. Strauss, obertures i cors d'òpera. (Caprabo).
23 FEBRER	21 h	Palau	<i>La damnation de Faust</i> , de Berlioz (en versió de concert). Dir.: Marc Piollet. (Gran Teatre del Liceu).
24 FEBRER	21 h	Palau	Orquestra Tonhalle de Zuric. Dir.: Neeme Järvi. Bartók, Schumann. (Ibercamera).
26 FEBRER	19,30 h	Saló de Cent	Salvador Martínez, flauta. Dolors Chiralt, oboè. Josep Fuster, clarinet. Dietrich Hemann, trompa. Àngel Jesús García, violí. Ashan Pillai, viola. Jordi Masó, piano. Henze. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Palau	<i>La damnation de Faust</i> , de Berlioz (en versió de concert). Dir.: Marc Piollet. (Gran Teatre del Liceu).
27 FEBRER	20,30 h	Palau Güell	Collegium Tubicinum. Vejvanovsky.
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Stephen Hough, piano. Dir.: Lawrence Foster. Weber, Mozart, Henze.
28 FEBRER	12,30 h	Palau	Concerts familiars. (Fundació «la Caixa»).
	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona audició).
	19 h	Cotxeres de Sants	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Beethoven, J. Lamote, R. Lamote.
1 MARÇ	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Beethoven, J. Lamote, R. Lamote.
	17 h	Palau	<i>La damnation de Faust</i> , de Berlioz (en versió de concert). Dir.: Marc Piollet. (Gran Teatre del Liceu).
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Anna Moreno-Lasalle, soprano. Montserrat Margalef, clarinet. Àngels Vila, piano. Schubert, Spohr, Meyerbeer, Kreutzer, Bliss. (Associació Massià-Carbonell).

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

1 FEBRER	18 h	Centre Cultural	Companyia de dansa José Limón. (Fundació Caixa de Terrassa).
8 FEBRER	18,30 h	Centre Cultural	Trio Cervantes. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).
19 FEBRER	21 h	Centre Cultural	Eulàlia Solé, piano. Mozart, Schubert, Chopin. (Fundació Caixa de Terrassa).

TORROELLA DE MONTGRÍ (BAIX EMPORDÀ) - XARXA DE MÚSICA CLÀSSICA A CATALUNYA

1 FEBRER	19 h	Cine Petit	Iñaki Alberdi, acordió. Poutskarenko, Bach, Dupré, Messiaen, Albéniz.
8 FEBRER	19 h	Cine Petit	Antoni Besses, piano. <i>Variacions Goldberg</i> , BWV 988, de Bach.
15 FEBRER	19 h	Cine Petit	Membres d'Harmonia Quintet de Vent. Jordi Camell, piano. Stamiz, Mozart, Beethoven.
22 FEBRER	19 h	Cine Petit	Santiago Juan, violí. Manuel Martínez, violoncel. Jordi Masó, piano. Brahms, Dvorák.

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

6 FEBRER	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Salvador Brotons. <i>Clàssics de pel·lícula II</i> . Mussorgsky, Pachelbel, Vivaldi, Rossini, Silvestri, Custer (arranjaments), Williams, Bernstein.

SANTA COLOMA DE GRAMENET (BARCELONÈS)

6 FEBRER	21,45 h	Conservatori	Cèsar Puente, baríton. Ma. Rosa Vidal, soprano. Àngel Puig, piano.
13 FEBRER	21,45 h	Conservatori	Montserrat Gascón, flauta. Josep Fuster, clarinet. Carles Ma. Eroles, guitarra.
20 FEBRER	21,45 h	Conservatori	Grup Instrumental de Barcelona. Nuix, Gershwin, Hindemith.
27 FEBRER	21,45 h	Conservatori	Mainetti, Vidal, Fumero, Bardagí Quartet.

EL VENDRELL (BAIX PENEDE'S)

1 FEBRER	12 h	Auditori Pau Casals	Carme Carrillo, piano. Bach, Beethoven, Debussy, Chopin.
8 FEBRER	12 h	Auditori Pau Casals	Premis d'Honor del Conservatori de Vilaseca.
22 FEBRER	12 h	Auditori Pau Casals	Aula de piano del Conservatori del Liceu.

aconseguit d'interpretar en jazz la música del gran compositor barroc.

Després de la guerra els intents de refer el Quintette du Hot Club de France en la seva formació original no tingueren continuïtat. El clarinetista Hubert Rostaing fou l'encarregat de substituir Grappelli el 1947.

Malgrat deixar el famós quintet, el nom de Stéphane Grappelli era prou conegut per poder tirar endavant una carrera personal plena d'èxits. Al capdavant dels seus propis conjunts, generalment grups de corda, les actuacions de Grappelli es mul-

tiplicaren i arribà a actuar en els més famosos festivals i sales de concert del món (Newport 1969, Montreux 1973, al Carnegie Hall de Nova York 1974, etc.)

Durant tots aquests anys mantingué una constant activitat discogràfica. Enregistrà de nou amb Bill Coleman, amb Barney Kessel, Hank Jones, Clark Terry, Earl Hines i molts d'altres. També ho va fer amb un altre mestre del violí: Yehudi Menuhin.

En els darrers quinze anys havia actuat força sovint a casa nostra, tant en els festivals internacionals de Barcelona i Terrassa com en el de Torroella de

Montgrí i en el de la Costa Brava (Palafrugell). Però no hem d'oblidar que Grappelli havia trepitjat els escenaris catalans molts anys abans, exactament el 1936, quan amb el quintet actuà al Coliseum i al Palau de la Música Catalana a Barcelona. L'èxit popular i de crítica fou notable amb l'excepció del crític de "La Veu de Catalunya", que va mostrar les seves reticències envers la "nova" música.

La música de Stéphane Grappelli ha anat seduint al llarg de més de seixanta anys les orelles de diverses generacions d'afecionats. El seu so i el seu fraseig tenen una amabilitat, una frescor i una delicadesa que encanten. Sense posseir el *swing* dels grans mestres negres de l'instrument (Eddie South, Stuff Smith, Ray Nance, Claude Williams), té prou força rítmica per convèncer els afeccionats més exigents. El més impressionant de tot és que conservà aquestes qualitats intactes fins al darrer moment. El caràcter amable, càlid i afectuós de la seva música eren un fidel reflex de la seva personalitat humana.

El recordo quan va venir a actuar al Festival de Jazz de la Costa Brava. Era el juliol de 1993. Tenia aleshores més de vuitanta-cinc anys. Quan va arribar al lloc del concert, que era a l'aire lliure, feia un vent de garbí espantós. Feia una impressió de fragilitat una mica preocupant. Deia, entre contrariat i divertit: "Aquest vent se m'emportarà." Després de sopar va voler saber quanta estona faltava per començar el concert. En respondre-li que en tenia encara per una hora, va dir amb un gest d'avi fatigat: "Uf, m'adormiré!"

Quan va pujar a l'escenari es transformà. La seva música va fluir nítida, directa, polida, com sempre.

Ara, quan ja s'ha adormit definitivament, aquesta música ens acompanyarà durant moltes estones.

CARLES SURIÑACH

Record d'un gran amic

per XAVIER MONTSALVATGE

Sol, en un apartament, quasi un refugi en el qual feia temps s'havia instal·lat, ja malalt, a la ciutat costanera de New Haven de l'estat federal nord-americà de Connecticut, el passat 11 de novembre va morir Carles Suriñach Wrokona, músic polifacètic pràcticament oblidat a Barcelona, on havia nascut el 4 de març de 1915 i que va ésser la seva residència esporàdica, ja que va formar-se en els seus inicis de compositor, a Alemanya. En declarar-se la darrera gran guerra va tornar a la nostra ciutat, on exercí positiva tasca (era d'una activitat incansable) com a autor, director d'orquestra i promotor de múltiples iniciatives. El 1947 va considerar que era a París on podia portar a terme les seves ambicions, cosa que, relativament, aconseguí. Recordo que arribà a dirigir l'Orquestra Lamoureux, amb la qual actuà al Liceu.

No obstant això, aviat tingué la intuïció que era als Estats Units on trobaria les més àmplies perspectives per a la divulgació de la seva obra. Així va ésser. Va establir-se a Nova York l'any 1951, on va romandre fins pocs anys abans de la seva mort, després de retirar-se a New Haven. El 1959 obtingué la nacionalitat nord-americana.

Obtingué als EUA un ràpid reconeixement dels seus valors i una vertadera popularitat. La seva música, d'un considerable contingut específic, va orientar-la vers el colorisme popular d'Andalusia, tot imaginant que això ajudaria en la seva divulgació. De la dècada dels cinquanta són les seves partitures simfòniques més directament vinculades a l'al·ludida tendència: *Flamenquerías*, *Ritmo jondo*, *Tientos*, *Cuadros flamencos* o la *Sinfonía flamenca*. Això revela que va jugar fort la carta del popularisme espanyol més exportable, encara que aquesta orientació en les seves creacions no

Carles Suriñach (al centre) dedica aquesta foto a Xavier Montsalvatge

passa d'epidèrmica i el rerefons del seu contingut denota una essencial independència afirmada amb un domini total de la forma tant com de la instrumentació, comprobable, per exemple, en les versions simfòniques que va realitzar de diversos apartats d'*Iberia* d'Albéniz.

Suriñach va nodrir durant molt temps el repertori de les companyies de ballet més famoses dels Estats Units, entre les quals les emblemàtiques de Martha Graham, José Limon o John Butler.

Amb Suriñach em va unir una gran amistat i en la seva etapa barcelonina vàrem col·laborar repetidament. Va dirigir molta música meua, entre la qual figurava l'estrena al Liceu de l'òpera *El gato con botas*, representada juntament amb la seva que també va donar a conèixer, *El mozo que casó con mujer brava*, ambdues adaptacions de Perrault i Shakespeare realitzades per Nèstor Luján.

En el catàleg de la seva producció editada, hi figuren prop d'una cinquantena de partitures, que, en definitiva, no es poden considerar d'inclinació o especulació folklorista, com queda palès en part de la seva música, i també en

té de cambra, que sembla injustament exclosa dels concerts que es celebren aquí, amb molt poques excepcions. Només conec la d'Alicia de Larrocha, que sempre ha valorat i sovint ha divulgat el seu nombrós repertori pianístic.

Alicia veia sovint Suriñach a Nova York. Ell l'admirava i l'estimava molt i el seu afecte era amistosament correspost. Quan el compositor, ja molt malalt, va presentar que la seva fi era pròxima, va fer telefonar a Alicia perquè urgentment viatgés a New Haven, ja que —digué— necessitava parlar-li. Ella, en plena gira d'actuacions, va acudir-hi sense gaire retard, però malauradament arribà quan feia poc que el servei de la casa on estava l'havien trobat mort al bany de la seva habitació.

Va ser un final tristíssim i inquietant, ja que ell era una persona ordenada i extremament previsora i sembla com si hagués volgut confiar a la seva més qualificada intèrpret i amiga alguna disposició transcendent.

Carles Suriñach va morir sol i va deixar un penós record en el qual es barregen l'afecte, l'admiració i el dol juntament amb algunes incògnites inquietants que ja no tindran explicació.

El dia 9 de febrer de 1908 era inaugurat solemnement el nou estatge de l'Orfeó Català, el Palau de la Música Catalana. S'escau ara, doncs, el norantè aniversari d'aquell esdeveniment.

És fàcil de caure en el parany del miratge de les fites temporals, com si el simple pas del temps atorgués credibilitat a aquella institució, persona o entitat que fa anys (per dir-ho amb una expressió ben popular). I, certament aquesta disposició anímica és un error; perquè allò que dóna validesa a una fita temporal és la realitat de present de qui l'ha assolida, i la forma com afronta el futur.

Noranta anys enrere, era acomplert el desig d'una entitat dinàmica —l'Orfeó Català— en ordre a tenir un casal propi. I ho feia al cap —només!— de disset anys de vida, i de tres de neguits febrosos per culminar l'obra començada el 1905.

El compliment d'aquell desig, però, transcendí en molt els anhels legítims d'una corporació concreta i s'inserí en l'estadi de dimensió sociològica; perquè l'existència del Palau de la Música Catalana fou element cohesionador per a la consciència musical del país. I aquesta funció, especialment els darrers temps, ha estat acrescudada i potenciada.

Sintonia amb els neguits culturals i cívics del moment: aquesta podria ser la divisa de qualsevol executòria que aspiri a superar la immediatesa; perquè és la fonda creença en els valors vigents allò que fa que, aprofundint-los, superin les mutacions imposades pel temps.

En el cas del Palau, aquesta dimensió ha estat assumida radicalment en no pas poques ocasions. En els orígens, no sols amb la lúcida incardinació, arquitectònicament, en l'estètica del moment, el Modernisme, sinó amb el coratge de cercar i trobar el suport social. En els nostres dies, la felicitat realitat del Palau remodelat i ampliat, la dinàmica funcional de la Sala i les positives expectatives de futur són una versió actualitzada d'aquell capteniment pretèrit.

Més enllà de vel·leïtats estètiques, hi ha un fet inqüestionable: artísticament, el Palau de la Música Catalana, no solament ha vençut antigues reticències, sinó que és avui al zenit de la seva valoració, culminada amb la recent declaració de la Unesco de "Patrimoni de la Humanitat".

El Tema d'aquest mes, en la seva forçada limitació d'espai, pretén acostar el lector a algunes de les consideracions apuntades. Així —a

més de la relació dels actes commemoratius de l'efemèride— és expressada la transcendència de la història del Palau amb una selecció de tants esdeveniments com s'hi han celebrat, glossada l'evolució de la seva valoració estètica els darrers trenta anys, i comentada la designació de "Patrimoni de la Humanitat".

Tot, sota el disseny d'una realitat fora de tot dubte, amb l'acompliment del somni de Joan Maragall i les seves intuïcions profundes, expressades al moment de la construcció del Palau: «Serà una casa gloriosa... De pares a fills ens hi transmetrem la gran saviesa d'escoltar amb els cors palpitants...»

El norantè aniversari del Palau

El Palau, emblema del procés de valoració del Modernisme

per DAVID MACKAY

És significatiu que els primers a restituir el reconeixement del veritable valor arquitectònic del Palau de la Música fossin els membres del grup d'arquitectes Grup R durant els anys cinquanta. Sens dubte, els textos d'Alexandre Cirici, isolats en l'illa deserta dels cercles culturals catalans, ja havien llançat missatges estimuladors, però va ser la intensa activitat d'aquest grup d'arquitectes qui, en la seva lluita per restaurar els objectius de l'avantguarda europea a Catalunya, va abraçar els inicis del moviment modern continguts al modernisme català.

En lloc de considerar l'acceptació o el rebuig del valor arquitectònic del Palau com una qüestió relacionada amb el pèndol de la moda —primer modernisme, després noucentisme, més tard el diluït pseudoclaicisme mediterrani dels qui no divergien del règim franquista—, més aviat hauríem de contemplar la seva emergència en l'acceptació popular actual com una fase del procés d'assimilació del moviment modern en arquitectura com a part integral de la identitat catalana en el marc d'una cultura europea cada cop més moderna.

Però tot plegat podria tractar-se d'una simple il·lusió, ja que el desig emocional d'inferir una identitat catalana diferencial a un símbol és molt poderós, i pot ser que aleshores pesés més que el veritable valor arquitectònic del Palau.

Al final dels cinquanta el Palau havia arribat al límit de la negligència i del maltractament: els llums dels balcons havien estat arrencats; els seients provaven d'imitar els del Liceu; els viatalls de la banda esquerra quedaven blocats per les "tavernes" que s'havien construït al mig del pati; les cames de les donzelles de Bru, situades al fons de l'escenari, havien estat repintades per tal que no resultessin ofensives, etc. Per als pocs fidels procedents de l'Orfeó Català, i de fora, la degradació i la manca de reconeixement arribaven ja a unes proporcions tràgiques. Però malgrat tot, els primers llibres sobre modernisme de Cirici, i després els estudis metodològics d'Oriol Bohigas, seguits de l'àlbum fotogràfic de Leopold Pomés, amb text del mateix Bohigas, que aconseguí un enorme èxit popular (en el sentit restringit de la burgesia), van despertar una opinió pública creixent que demostrava que ja era hora de situar Antoni Gaudí al —i com a part del— ric patrimoni ar-

quitectònic del modernisme. Tot i que els crítics europeus de més renom, com per exemple Nikolaus Pevsner, de bon principi van ignorar el modernisme català, el primer trencament es va produir per mitjà dels ulls i de la ploma de George Collins, professor d'Història de l'Art a la Universitat de Columbia (Nova York). L'habilitat que demostrà a l'hora de navegar entre disputes familiars sobre l'ús i abús de les construccions de Gaudí, li van permetre reunir prou informació científica per tal de convèncer els historiadors d'arquitectura de tot el món dels valors del modernisme català. Els noms de Domènech i Muntaner, Puig i Cadafalch i, en un grau menor, Jujol, van començar a aparèixer a les publicacions sobre arquitectura de molts països, al costat del nom de Gaudí.

Les circumstàncies, i un cop de bona sort, van possibilitar que Òscar Tusquets i Lluís Clotet estudiessin la restauració, la interpretació i l'extensió del Palau l'any 1983. Sis anys més tard el Palau tornava a estar com nou gràcies a un grup de professionals que, amb tota precisió, van continuar la tasca iniciada per Lluís Domènech i Muntaner i el seu equip. Un edifici tan digne del principi com del final del segle XX.

Si Lluís Domènech encara fos viu, tal vegada hauria canviat d'opinió i després d'haver refusat d'assistir a la primera inauguració, sí que hauria comparegut a la segona. Avui tindria de part seva el suport d'una opinió pública molt més informada i entusiasta.

Totes les fotografies que apareixen en aquesta secció són de Ricard Pla i Pere Vivas.

Justificació, valor i responsabilitat d'un nomenament

per DOLORS PÉREZ VIVES

Cada any la UNESCO escull trenta punts del món que reben la consideració de Patrimoni de la Humanitat per la seva importància cultural o la seva bellesa natural, i que han de ser preservats pel seu valor universal. Enguany dos conjunts clau del modernisme català s'han incorporat a aquesta llista: el Palau de la Música Catalana i l'Hospital de Sant Pau, ambdós de l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner.

Aquest dos conjunts, juntament amb el Parc Güell, el Palau Güell i la Casa Milà (la Pedrera) d'Antoni Gaudí, que van ser inclosos a la llista l'any 1984, són els únics monuments representants del modernisme, corrent que va innovar les arts i l'arquitectura de final de segle XIX i començament del XX a tot Europa. Així, Barcelona és l'única ciutat del món que compta amb patrimoni modernista a la llista de la UNESCO.

Va ser a Nàpols el passat mes de desembre quan, per unanimitat de vots, la UNESCO en la seva reu-

nió anual de Comitè del Patrimoni Mundial, va decidir incloure el Palau de la Música en aquesta llista, la qual cosa comporta el reconeixement internacional pel seu interès excepcional i el compromís per part de les institucions catalanes i espanyoles de preservar-lo i mantenir-lo en bon estat de conservació.

Però arribar a aquest punt ha significat molts anys de treball i estudi, tant dels gestors i propietaris del Palau de la Música com de la Generalitat, el Ministeri de Cultura i la mateixa UNESCO.

Encara que anteriorment ja s'havia pensat en la idea de promoure aquest edifici com a Patrimoni de la Humanitat, la proposta oficial es va començar a gestar l'any 1991, quan Antoni Navarro, cap del Servei de Patrimoni Arquitectònic de la Generalitat, va ser designat pel Ministeri de Cultura espanyol com a membre del Patrimoni Nacional de Catalunya, i com a tal va representar Espanya en el comitè d'experts format per la UNESCO per escollir i fer una proposta de 10 edificis modernistes del món que mereixessin ser considerats Patrimoni de la Humanitat.

"Va ser llavors quan Antoni Navarro es va posar en contacte amb el Palau —explica Jordi Montull, director administratiu del Consorci del Palau de la Música— i vam elaborar un exhaustiu informe sobre la història de l'edifici, la seva activitat, les restauracions realitzades, etc."

L'any 1992, coincidint amb les Olimpíades, els tècnics de la UNESCO van acudir a Barcelona per participar en la VI Reunió Plenària de la UNESCO per a l'estudi i pla d'acció referent a la restauració del patrimoni cultural dins l'àmbit del modernisme, organitzat per la Direcció de Patrimoni Cultural de la Generalitat.

"Es van passejar per tot Catalunya —segueix el senyor Montull— per contemplar l'obra modernista que hi ha al nostre país. Entre el que van veure, van quedar colpits per dos edificis: el Palau i l'Hospital de Sant Pau, de Domènech i Montaner."

Dos anys més tard s'aconseguí la incorporació dels dos conjunts a la llista indicativa dels edificis modernistes candidats a ser declarats Patrimoni Mundial.

És pedra viva

"Una de les activitats que es van organitzar —prosegueix el director administratiu del Consorci del Palau de la Música— va ser un concert al Palau, i crec que va ser un dels punts més favorables a l'hora de la valoració. Van poder veure que el Palau no és pedra morta, sinó que és molt viva, que forma part activa de la vida de Catalunya, i que calia preservar-lo com a tal."

Un cop recorregut aquest camí, es va haver de proposar al Ministeri de Cultura que inclogués els dos edificis com a part de la candidatura oficial espanyola davant la UNESCO. La iniciativa va progressar també en aquest sentit i l'any 1996 la proposta va arribar a la UNESCO. *"Va ser al final d'aquell any quan vam rebre la visita del secretari de Patrimoni de la UNESCO, expert en modernisme, per tal de fer una anàlisi de l'edifici —recorda el senyor Montull—. Va quedar gratament sorprès, sobretot per la cura amb què s'havien realitzat les obres de restauració dels diversos elements, sent completament respectuosos amb l'obra original de Domènech i Montaner alhora que s'incorporen els elements necessaris per satisfer les exigències tècniques del nostre temps. Solament va haver-hi un punt negatiu en l'informe: l'entorn del Palau, bastant degradat i sense perspectives. Per pal·liar aquest defecte, la Generalitat va elaborar amb urgència un pla de modificació i protecció de l'entorn, que va ser adjuntat al dossier enviat a la UNESCO."*

Un títol amb prestigi

I ara què?, en què es tradueix aquest títol? *"Doncs en principi suposa un reconeixement mundial a la importància de l'edifici i la seva presència en la vida ciutadana —respon el nostre interlocutor—. Encara que no se saben els termes concrets, el que sí podem dir és que significa també una responsabilitat i un compromís de totes les institucions competents en la conservació de l'obra i el seu entorn, la qual cosa és transcendental per poder continuar realitzant les tasques de restauració i rehabilitació que constantment requereix l'edifici per mantenir-lo en bon estat i adequar-lo a les exigències actuals."*

L'obra de Domènech i Montaner

El Palau de la Música es pot considerar l'obra mestra i més radicalment revolucionària de Domènech i Montaner. Hi ha tota l'expressió de l'esperit modernista: un manifest anti-clàssic i un pas de gegant en la recerca d'un estil original, nou i inconfornista.

El Palau va ser un encàrrec de l'Orfeó Català, que el 1908, any de la seva inauguració, va veure àmpliament superat el seu somni de tenir un edifici propi.

Malgrat la poca visibilitat causada pels carrers estrets de l'entorn, l'efecte de l'edifici és imponent,

amb les dues façanes d'obra vista i aplicacions de ceràmica vidriada i de mosaics amb grans pilars cilíndrics i arcs carpanells a la part baixa, amb una doble columnata de fustes revestida de mosaic, i balustre de ferro, ceràmica i vidre al balcó que dona a l'estret carrer d'Amadeu Vives.

"Si l'exterior és arravatador, l'interior del Palau és el punt culminant de la saviesa de l'arquitecte —explica Lourdes Figueras, directora de la Casa Museu Domènech i Montaner de Canet de Mar—. Generar al mateix temps la forma ambigua de l'escenari, foradar l'espai central amb el volum invertit del gran lluernari que culmina el sostre i recobrir els murs perimetrals amb vidrieres que enllacen els tres pisos i expandeixen la llum de l'exterior, és una síntesi de l'evolució de l'art i de la cultura representada per mitjà d'un llenguatge científic, romàntic, modern i artístic."

Però on es claven les mirades del públic és en l'hemicicle, amb les seves parets, meitat relleus, meitat mosaics que creen els cossos de figures femenines que dansen i toquen al ritme d'un estil imprecís. Aquest bustos van ser modelats per Eusebi Arnau. Altres artistes com Gargallo, Blay, Bru, Rigalt i Granell van contribuir a la grandesa del Palau.

Tant l'interior com la façana han sofert algunes reformes en el decurs dels anys, arran del deteriorament que comporta el pas del temps, però va ser el 1989 quan el Palau adquireix una nova imatge, amb la construcció d'un edifici adjacent destinat a ampliar les dependències administratives i de serveis de la institució. Els arquitectes Òscar Tusquets i Carles Díaz van ser els encarregats del projecte i realitzaren també importants obres de remodelació i restauració de l'edifici històric.

La UNESCO i el patrimoni de tothom

536 llocs del món, repartits entre 107 països, formen part de la llista que compon el Patrimoni de la Humanitat. Aquesta llista va ser establerta sota els termes de la Convenció per a la Protecció del Patrimoni Cultural i Natural del Món, celebrada el 1972 durant la 17a Assemblea General de la UNESCO. Aquesta convenció va establir que els estats propietaris de l'esmentat patrimoni tenen l'obligació de preservar-los i salvaguardar-los com a bé de la humanitat i que per això, la UNESCO, mitjançant la Fundació Patrimoni de la Humanitat, proporcionarà assistència i cooperació tècnica a aquells països els recursos dels quals siguin insuficients.

Vint-i-vuit llocs d'aquesta llista són espanyols, essent el país del món amb més nombre d'edificis i espais naturals considerats Patrimoni de la Humanitat. A Catalunya, a més dels esmentats, hi ha el Monestir de Santa Maria de Poblet.

L'obra de Domènech i Montaner

El Palau de la Música es pot considerar l'obra mestra i més radicalment revolucionària de Domènech i Montaner. Hi ha tota l'expressió de l'esperit modernista: un manifest anticlassic i un pas de gegant en la recerca d'un estil original, nou i inconformista.

El Palau va ser un encàrrec de l'Orfeó Català, que el 1908, any de la seva inauguració, va veure àmpliament superat el seu somni de tenir un edifici propi.

Malgrat la poca visibilitat causada pels carrers estrets de l'entorn, l'efecte de l'edifici és im-

ponent, amb les dues façanes d'obra vista i aplicacions de ceràmica vidriada i de mosaics amb grans pilars cilíndrics i arcs carpanells a la part baixa, amb una doble columnata de fustes revestida de mosaic, i balustre de ferro, ceràmica i vidre al balcó que dona a l'estret carrer d'Amadeu Vives.

"Si l'exterior és arravatador, l'interior del Palau és el punt culminant de la saviesa de l'arquitecte —explica Lourdes Figueras, directora de la Casa Museu Domènech i Montaner de Canet de Mar—. Generar al mateix temps la forma ambigua de l'escenari, foradar l'espai central amb el volum invertit del gran lluernari que culmina el sostre i recobrir els murs perimetrals amb vidrieres que enllacen els tres pisos i expandeixen la llum de l'exterior, és una síntesi de l'evolució de l'art i de la cultura representada per mitjà d'un llenguatge científic, romàntic, modern i artístic."

Però on es claven les mirades del públic és en l'hemicicle, amb les seves parets, meitat relleus, meitat mosaics que creen els cossos de figures femenines que dansen i toquen al ritme d'un estil imprecís. Aquest bustos van ser modelats per Eusebi Arnau. Altres artistes com Gargallo, Blay, Bru, Rigalt i Granell van contribuir a la grandesa del Palau.

Tant l'interior com la façana han sofert algunes reformes en el decurs dels anys, arran del deteriorament que comporta el pas del temps, però va ser el 1989 quan el Palau adquireix una nova imatge, amb la construcció d'un edifici adjacent destinat a ampliar les dependències administratives i de serveis de la institució. Els arquitectes Òscar Tusquets i Carles Díaz van ser els encarregats del projecte i realitzaren també importants obres de remodelació i restauració de l'edifici històric.

La UNESCO i el patrimoni de tothom

536 llocs del món, repartits entre 107 països, formen part de la llista que compon el Patrimoni de la Humanitat. Aquesta llista va ser establerta sota els termes de la Convenció per a la Protecció del Patrimoni Cultural i Natural del Món, celebrada el 1972 durant la 17a Assemblea General de la UNESCO. Aquesta convenció va establir que els estats propietaris de l'esmentat patrimoni tenen l'obligació de preservar-los i salvaguardar-los com a bé de la humanitat i que per això, la UNESCO, mitjançant la Fundació Patrimoni de la Humanitat, proporcionarà assistència i cooperació tècnica a aquells països els recursos dels quals siguin insuficients.

Vint-i-vuit llocs d'aquesta llista són espanyols, essent el país del món amb més nombre d'edificis i espais naturals considerats Patrimoni de la Humanitat. A Catalunya, a més dels esmentats, hi ha el Monestir de Santa Maria de Poblet.

Cinquanta dates de la història del Palau de la Música Catalana (1908-1998)

- 1908 (9 de febrer). Inauguració del Palau de la Música Catalana.

Al cap de 17 anys de la fundació, l'Orfeó Català disposa d'un estatge propi. I el país, d'un centre musical de primer ordre, obra de Lluís Domènech i Montaner: el Palau de la Música Catalana, monument cabdal del modernisme. Des d'aleshores el Palau vertebrava la vida musical de Catalunya.

- 1908 (15 de maig). Orquestra Filharmònica de Berlín, dir.: Richard Strauss.

Per solemnitzar adientment la inauguració del Palau es programa un cicle de concerts extraordinaris, centrats en unes audicions de la Filharmònica de Berlín, amb Richard Strauss. Ja de bon començament, el Palau s'obre a la universalitat.

- 1908 (10 d'octubre). Primer concert de Pau Casals al Palau.

Tot just inaugurat el Palau, hi actua Pau Casals, ja en plenitud de la seva gloriosa carrera. El recital que hi ofereix -amb el pianista Benvingut Socias- és l'inici d'una vinculació permanent.

- 1909 (13 de desembre). Wanda Landowska, clavicèmbal.

Una de les més eminents clavicèmbal-listes de tots els temps, Wanda Landowska, es presenta al Palau, com a signe de l'obertura estètica i estilística de la novella sala de concerts.

- 1911 (28 de novembre). *Missa en Si menor*, de Bach.

L'esdeveniment musical de l'any són els Festivals Bach, dintre dels quals l'Orfeó Català dona la primera audició a Espanya de la *Missa en Si menor*, amb Albert Schweitzer a l'orgue.

- 1913 (18 de maig-3 de juny). Festivals Wagner.

Sota l'impuls de l'Associació Wagneriana, el centenari del naixement de Wagner té a Barcelona un rellieu especial. L'Orfeó Català intervé decisivament en sis audicions, sota la direcció de Franz Beidler.

- 1916 (9 de desembre). Arthur Rubinstein, piano.

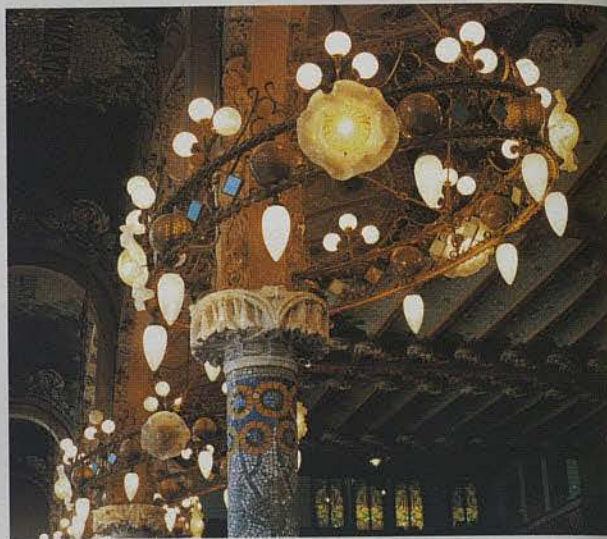
Una figura mítica, Arthur Rubinstein, actua al Palau, on revindrà una vegada i una altra al llarg de la seva dilatadíssima carrera.

- 1921 (27 de febrer). Primera audició a Espanya de la *Passió segons sant Mateu*, de Bach. A l'orgue: Albert Schweitzer.

Després d'una densa trajectòria divulgadora de les obres més qualificades del repertori simfonicocoral, l'Orfeó Català dona en primera audició a Espanya la *Passió segons sant Mateu*, de Bach. Un dels cims de tots els temps. Un dels cims, també, de la història de l'Orfeó.

- 1921 (29 de març). Wilhelm Backhaus, piano.

Concert d'un dels intèrprets més absoluts de l'obra pianística de Beethoven, segons la més autèntica tradició alemanya, el qual, per aquestes dates, als trenta-sis anys, ja ha assolit una maduresa indiscutible.

- 1922 (7 de juny). Trio Cortot-Thibaud-Casals.

Sense comptar l'excepcional presència de Pau Casals, és l'exemple més paradigmàtic de la col·legialitat artística de tres grans individualitats, procedents de l'àmbit llatí, per a les quals l'exercici de la música de cambra depassa qualsevol connotació rutinària, en formar part d'una vocació altament idealitzada.

- 1923 (17 de febrer). Sergei Prokofiev, piano.

Suposa un episodi de l'aventura occidental del genial compositor i pianista eslau, a la recerca d'una difícil síntesi entre dues concepcions de societat, per a la qual no havia arribat encara el moment històric.

- 1924 (18 de maig). Maurice Ravel, piano.

Per sobre de l'intèrpret ocasional, el públic de Barcelona capta la peculiar i penetrant personalitat humana del gran compositor francès, tan estretament lligada al perfum de "misteri" de la seva pròpia obra musical.

- 1925 (7 de febrer). Orquestra Bètica de Càmera, dir.: Manuel de Falla i Ernesto Halffter.

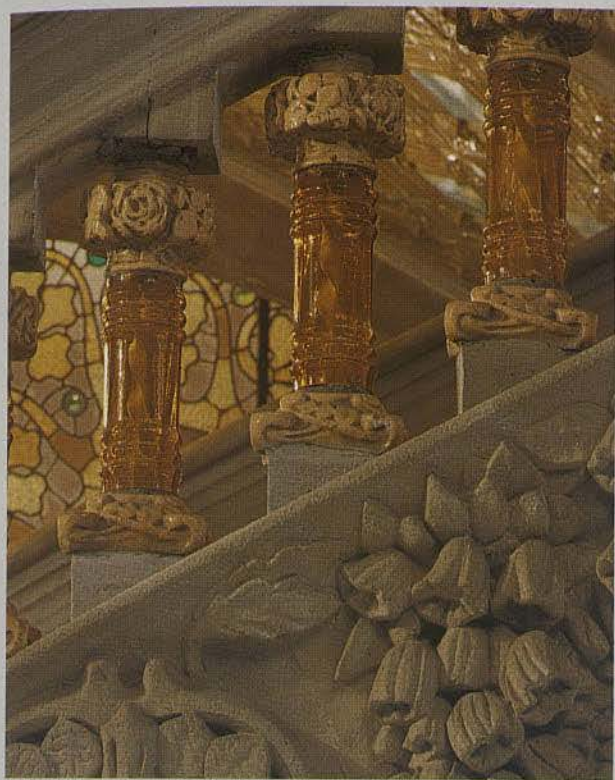
Dos aspectes del nacionalisme musical peninsular, encara vigent en aquestes dates. Paral·lelament, la constatació dels lligams personals de la gran figura de Manuel de Falla amb el món cultural català, tal com ho palesa la seva inconclusa obra pòstuma, *L'Atlàntida*, sobre el text de Verdàguer, precisament acabada pel seu deixeble Ernesto Halffter.

- 1925 (29 d'abril). Festival Arnold Schönberg, dir.: Arnold Schönberg.

El gran pontífex de la Segona Escola de Viena dirigeix l'Associació de Música "da Camera" amb l'aleshores fortament discutit *Pierrot lunaire*. L'audició acaba amb escàndol. Més tard, el gran compositor passarà un any a Barcelona (1931-1932), gràcies als bons oficis del seu deixeble, el compositor català Robert Gerhard. A la nostra ciutat acabarà la composició de la seva òpera *Moses und Aron*.

- 1925 (24 de juny-14 d'octubre). Clausura de l'Orfeó Català durant la dictadura de Primo de Rivera.

Recelosa dels èxits a Roma, Primo de Rivera pren peu d'un fútil pretext per clausurar l'Orfeó Català. L'esdeveniment commou el món musical europeu i atorga noves dimensions simbòliques a l'entitat vexada.

- 1927 (8 de juny). *Missa Solemnis*, de Beethoven.

El centenari de la mort de Beethoven és l'esdeveniment musical mundial de l'any. Barcelona destaca en aquest panorama universal gràcies a unes audicions insuperables de l'Orfeó Català de la *Missa Solemnis*.

- 1933 (16 de novembre). Festival Stravinsky, dir.: Igor Stravinsky.

Més que l'abast concret de les relatives facultats de direcció del gran compositor rus, hem de valorar el fet de la seva presència a Catalunya, amb el missatge de la seva producció més vigent, candent i, en aquest moment, actual.

- 1935 (15 d'abril). Sergei Rachmaninov, piano.

La seva presència és la d'un dels darrers pianistes compositors de tardana ascendència romàntica, que es correspon amb un moment particularment brillant i cosmopolita de la vida cultural de Barcelona.

- 1936 (abril). Festival de la Societat Internacional per a la Música Contemporània.

Aquesta important mostra internacional que se celebra a Barcelona és un signe eloqüent de la vitalitat cultural de la Catalunya autònoma republicana, abans del dramàtic trencament que representarà la guerra civil.

- 1937 (25 d'abril). Alicia de Larrocha, piano.

Infant encara, Alicia de Larrocha actua al Palau, on el seu magisteri s'exercirà dilatadament, temps a venir, amb actuacions modeliques.

- 1939 (30 de setembre). Última actuació del

mestre Lluís Millet al capdavant del Cor.

El mutisme imposat per la guerra és trencat per una anòmala audició (ja en la immediata postguerra), l'última dirigida per Lluís Millet. L'Orfeó Català no hi és esmentat pel seu nom, i el Palau ja hi és castellanitzat...

- 1941 (25 d'abril). Orquestra Filharmònica de Berlín, dir.: Karl Böhm.

És un veritable *coup de foudre* que contrasta amb la penúria de la vida simfònica local, en els anys foscos de la postguerra.

- 1944 (31 de març). Presentació de l'Orquestra Municipal de Barcelona, dir.: Eduard Toldrà.

Fita transcendent per a la normalitat de la vida simfònica estable de la ciutat de Barcelona, que representa, a més, la consolidació de la important carrera com a director d'Eduard Toldrà, en detriment, malauradament, de les seves activitats de compositor.

- 1946 (18 de maig). Represa d'activitats de l'Orfeó Català després del parèntesi de la guerra. *Rèquiem*, de Mozart.

Lluís M. Millet, fill del fundador, és el nou director en la represa de les activitats públiques del cor. L'audició del *Rèquiem* mozartianic inicia una nova etapa de l'entitat.

- 1958, 50è aniversari del Palau de la Música Catalana. *Passió segons sant Mateu*, de Bach (23 de febrer) i *Stabat Mater*, de Poulenc (8 de novembre).

La celebració del 50è aniversari del Palau de la Música Catalana és festejat amb una sèrie d'esdeveniments de primera magnitud, al cim dels quals han de ser posades les versions de la *Passió segons sant Mateu*, de Bach, i del *Stabat Mater*, de Poulenc.

- 1958 (21 de novembre). Concert inaugural del Patronat Pro-Música. Orquestra Filharmònica de Viena, dir.: Carl Schuricht.

Esdeveniment que representa una important mutació qualitativa en la vida concertística de Barcelona, les conseqüències del qual propicien, també, des de diversos punts de vista, una lectura plural i polifacètica. La qualitat i el solatge dels intèrprets -orquestra i director- estan a l'altura de l'ocasió.

- 1959 (13 de març). Orquestra Nacional de Espanya, dir.: Sergiu Celibidache.

Es tracta de la primera i fulgurant actuació a Barcelona del lúcid, vital i polèmic director romanès, que en el futur actuarà amb una certa freqüència a Barcelona, al capdavant de diverses agrupacions simfòniques, fins a arribar a l'excel·lent maduresa de les seves darreres actuacions amb la Filharmònica de Munic.

- 1960 (8 d'abril). *Cant espiritual*, de Xavier Montsalvatge.

Guardonat amb el Premi Lluís Millet del certamen convocat amb motiu del cinquantenari del Palau, Xavier Montsalvatge, amb el *Cant espiritual* dota la música catalana d'una de les partitures més reeixides i de signe actual. L'estrena de l'Orfeó Català mostra la receptivitat de l'entitat envers obres dels nostres compositors.

- 1960 (19 de maig). Fets del Palau.

L'homenatge a Maragall en el centenari del seu naixement té no solament ressonància musical, sinó també cívica, a causa dels aldarulls i les detencions produïts arran de la negació governativa d'interpretació

d'*El cant de la senyera*. El país s'obre a expectatives de futur i una generació idealista empeny amb força.

- 1963 (1 de febrer). Wilhelm Kempff, piano.

Presència d'una figura venerable i altament representativa d'una vella raça de pianistes, que esdevindrà familiar al públic de Barcelona.

- 1965 (2 de maig). Charles Aznavour.

Aquest és un signe rellevant de l'actitud d'obertura del Palau de la Música Catalana, materialitzat en un gènere peculiar, proper a la nostra sensibilitat i, en qualsevol cas, d'una qualitat inqüestionable.

- 1966 (25 de gener). Ella Fitzgerald i Duke Ellington.

Actuació de dues figures del món del jazz que associen, amb totes les inherents connotacions positives, la veritable categoria de "clàssics".

- 1968 (23 de maig). Orquestra Filharmònica de Berlín, dir.: Herbert von Karajan.

La presència del mític director austríac havia estat, fins al moment, una assignatura pendent per a la vida concertística de Barcelona.

- 1969 (27 de febrer). Sviatoslav Richter, piano.

La primària autenticitat de la sensibilitat eslava s'alia amb els transcendents recursos tècnics d'una de les figures més singulars del pianisme del nostre segle.

- 1970 (2 de desembre). Mstislav Rostropòvitx, violoncel.

Segurament, el més gran successor de l'aurèola mítica de Casals; en qualsevol cas, una personalitat desbordant que depassa l'estricta dimensió violoncel·lística.

- 1971 (19 de novembre). El Palau, declarat Monument Historicoartístic.

L'obra essencial de Domènech i Montaner rep el reconeixement explícit i oficial del seu valor intrínsec amb la declaració de Monument Historicoartístic. Lluny de velles polèmiques, el Palau de la Música Catalana és unànimement reconegut com una obra extraordinària i única.

- 1975 (3 d'octubre). Orquestra de Cleveland, dir.: Lorin Maazel.

És un dels exponents més típics de la inoïda precisió de la cultura orquestral nord-americana de la mà d'un dels grans directors americans actuals, que compta amb el solatge d'una copiosa experiència europea.

- 1983 (8 d'abril). Constitució del Consorci del Palau de la Música Catalana.

L'adequació operativa a les exigències i a la complexitat dels nostres dies és materialitzada en la constitució del Consorci del Palau de la Música Catalana. Sense abdicar en res de la seva essència, l'Orfeó Català veu acrescudes les seves expectatives presents i futures.

- 1983 (18 de maig). Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam, dir.: Antal Dorati.

És una de les històriques formacions del Vell Continent, que ha sabut actualitzar la seva tradició, tot mantenint una empremta sonora absolutament personal, regida, en aquesta avinentesa, per una important personalitat de la vella escola.

- 1984 (31 d'octubre). Orquestra Filharmònica de Viena, dir.: Leonard Bernstein.

Aquesta és una experiència estimulante en un món musical cada vegada més universal: la conjunció del refinament vienès i de l'irresistible poder de comunicació americà de Leonard Bernstein.

- 1986 (24 de maig). Josep Carreras, tenor.

La confirmació tangible del fenomen de les grans veus catalanes, mitjançant una figura que és un indiscutible pol d'atracció per al gran públic d'arreu del món.

- 1989 (2 d'octubre). Inauguració de les obres de remodelació.

La inauguració de les obres de remodelació i d'ampliació del Palau de la Música Catalana, efectuades per Òscar Tusquets, són l'inici d'una nova etapa corporativa. Des d'ara les possibilitats funcionals són equivalents a les de la més moderna sala de concerts.

- 1991 (1 de maig). Orquestra Filharmònica Txeca, dir.: Václav Neuman. Lluís Claret, violoncel.

Amb una de les orquestres centroeuropees de més solatge i tradició, Lluís Claret torna a acreditar la seva condició d'hereu indiscutible de la gran escola catalana de violoncel·listes inaugurada amb Pau Casals.

- 1991 (7 de novembre). Philharmonia Orchestra & Chorus, dir.: Carlo Maria Giulini.

Solemne inauguració del Cicle Lluís Millet de Palau 100, organitzat per la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, amb una obra monumental i emblemàtica, el *Rèquiem* de Verdi.

- 1992 (21 d'octubre). Ensemble InterContemporain, dir.: Pierre Boulez.

L'il·lustre compositor francès -i alhora singular i lúcida director d'orquestra- se suma a la llista d'altres grans creadors del nostre segle que han actuat a l'escenari del Palau.

- 1993 (7 de maig). Orquestra Ciutat de Barcelona, dir.: Yehudi Menuhin.

Gran músic i gran humanista, defensor dels valors més pregonos inherents a l'art dels sons, Yehudi Menuhin ja havia actuat al Palau en diverses ocasions com a violinista. Ara es pot valorar en la modalitat de director al capdavant de la nostra orquestra.

- 1994 (21 de febrer). Filharmònica d'Israel, dir.: Zubin Mehta.

Personalitat carismàtica, en les seves sovintejades cites amb el públic de Barcelona Zubin Mehta manté invariable el seu envejable poder d'atracció, en aquesta ocasió al capdavant de l'Orquestra Filharmònica d'Israel, de la qual és titular.

- 1997 (27 de gener). Le Concert des Nations, dir.: Jordi Savall.

Figura senyera de la interpretació de la música antiga amb criteris històrics i instruments originals. Jordi Savall és tan valorat arreu d'Europa com a la seva Catalunya nadiua.

- 1997 (4 de desembre). El Palau de la Música Catalana, declarat Patrimoni de la Humanitat.

Aquest títol atorgat per la UNESCO representa un reconeixement tant a la dimensió estètica i arquitectònica com a la representativitat històrica i al dinamisme operatiu actual de la nostra sala de concerts.

- 1998 (9 de febrer). Commemoració del 90 Aniversari del Palau de la Música Catalana.

Celebració de l'efemèride, com no podia ser d'altra manera, amb les veus de l'Orfeó Català, i el seu actual director, Jordi Casas Bayer, amb un programa íntegrament dedicat als compositors catalans, històrics i actuals, particularment relacionats amb l'entitat.

AVANTPROGRAMA

1. CONCERTS

- 9 de febrer de 1998. Concert commemoratiu, patrocinat per Caixa de Catalunya.

ORFEÓ CATALÀ

(patrocinat per Fundació Caixa Penedès)

MAITE ESTRADA, soprano

ÒSCAR P. BOADA, piano

JORDI CASAS BAYER, director

Obres de Ll. Millet, Ll. M. Millet, Vives, Nicolau, Morera, Casals, Mompou i Montsalvatge.

Una audició excepcional, centrada en l'obra coral d'alguns dels compositors més estretament vinculats a l'Orfeó Català.

- 26 de desembre de 1998. Concert de Sant Esteve, patrocinat per Televisió de Catalunya.

ORFEÓ CATALÀ

(patrocinat per Fundació Caixa Penedès)

COR JOVE DE L'ORFEÓ CATALÀ

(patrocinat per Fundació Coca-Cola España)

CORS INFANTILS DE L'ORFEÓ CATALÀ

CONJUNT INSTRUMENTAL

Solistes vocals. Recitadors.

JORDI CASAS BAYER, director

El poema de Nadal d'Enric Ribó, encàrrec de l'Orfeó Català, sobre l'obra homònima de Josep M. de Sagarra.

Un clàssic de la literatura nadalenca glossat musicalment per Enric Ribó, una de les darreres grans personalitats de la música coral catalana.

2. EXPOSICIONS

Patrocinada per Fundació "la Caixa", amb la col·laboració de Konic, Audiovisuals.

Del 4 de febrer fins a final de 1998.

Al Foyer del Palau de la Música Catalana.

Una visió succinta i significativa de les principals fites del Palau i el seu context sociocultural.

Realització: Konic, Audiovisuals.

Exposició itinerant per les comarques de Catalunya.

3. AUDIOVISUAL

Realitzat per Konic, Audiovisuals, és una producció de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i amb la col·laboració del Consorci del Palau de la Música Catalana.

Inauguració: 1 de març de 1998.

Les bel·leses insospitades de l'obra de Domènec i Montaner i d'Òscar Tusquets mostrades en detall mit-

jançant la més avançada tecnologia. Una eina essencial per conèixer el Palau, i una preparació idònia a les visites culturals.

4. EDICIONS

- *Pedres Vives. Palau de la Música Catalana, Patrimoni de la Humanitat*, de Pere Artís.

Editorial Barcino. Amb la col·laboració de la Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana.

Els noranta anys de vida del Palau, reflectits en un volum singular.

- *Orfeó Català. Quatre presidents (Renart, Millet i Maristany, Maragall, Millet i Tusell)* de Pere Artís, Antoni Batista, Francesc Fontbona i Albert Manent.

Enciclopèdia Catalana. Amb la col·laboració de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Glossa de la trajectòria humana, professional, cívica i cultural dels presidents de l'Orfeó Català dels darrers cinquanta anys.

5. DISCS D'OR DEL PALAU

Editats per Columna Música, amb la col·laboració de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

Dos CD amb la recuperació sonora d'alguns dels principals esdeveniments musicals al Palau.

6. INAUGURACIÓ DE LA BOTIGA "LES MUSESES DEL PALAU"

15 de febrer de 1998.

A la confluència de la pl. de Lluís Millet i el carrer de Sant Pere Més Alt, una botiga especialitzada -regentada per Aldeasa i amb la col·laboració de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana- posarà a l'abast dels afeccionats, i del públic en general, un extens assortiment d'elements relacionats amb el Palau i el Modernisme.

7. CONFERÈNCIES

Patrocinades per Fundació "la Caixa".

En dates i ponents per determinar, un breu cicle de conferències posarà en primer pla els valors artístics del Palau que l'han portat a ser designat, per la UNESCO, Patrimoni de la Humanitat.

8. "LES ESCOLES AL PALAU"

Emmarcades en la programació de Les Escoles al Palau, dues accions pedagògiques seran una valuosa participació dels escolars en la commemoració de l'aniversari.

- Concurs de dibuix, centrat temàticament en el Palau i estructurat per edats.

- Edició d'un CD, per Catalunya Ràdio, de *La volta al món amb 80 instruments de percussió*.

fundación TABACALERA

per

A

càrr
luny
línia
vista
pot
el ca
amb
nera
men
sa m
fet
cion
per
vileg
d'àn
fites
obvi
ció
Cam
d'un
cion
punt
finit
que
bona
des
parl
cord
tre
pel f
-A
s'ha
mús
parl
perq
real
sió
mús
nifes

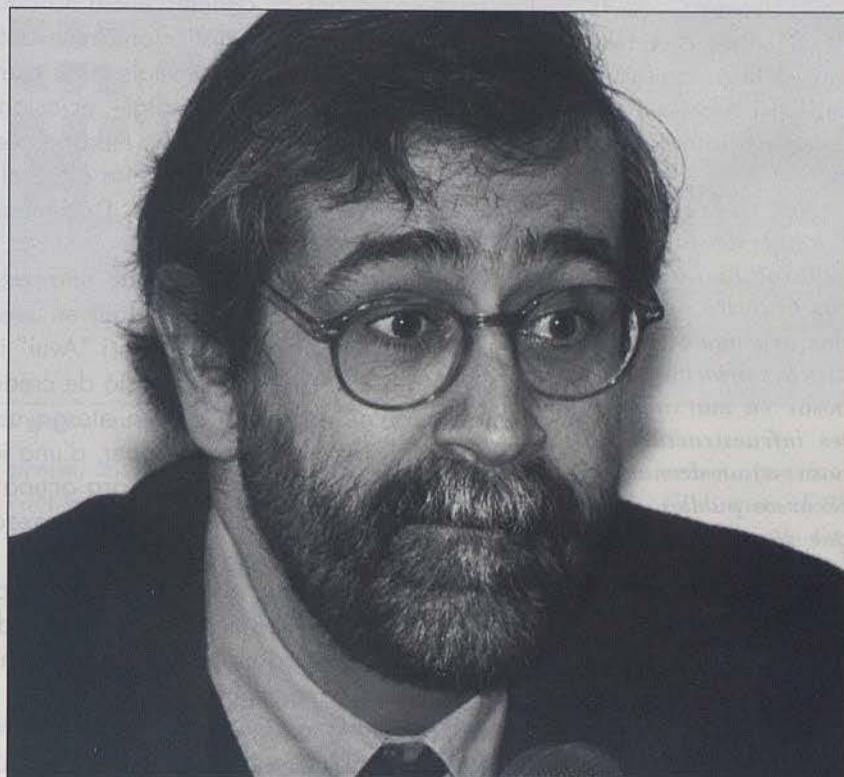
VICENÇ VILLATORO

El futur de les noves infraestructures, urgència de la política musical

per JAUME COMELLAS

És possible que més d'un lector habitual se sorprengui de llegir una entrevista a un alt càrrec polític del govern de Catalunya, atès que aquesta no és una línia habitual d'actuació de la Revista. Tanmateix, tota regla té o pot tenir una excepció. I aquest és el cas que m'ha portat a conversar amb Vicenç Villatoro, director general de Promoció Cultural de nomenament recent. Més d'una causa m'hi ha empès, començant pel fet que ambdós compartim vocacions comunicacionals, exercides per ell fins fa ben poc al nivell privilegiat de la direcció d'un diari d'àmbit nacional, entre d'altres fites destacades. Tot això sense obviar la seva reconeguda dedicació al camp de la literatura. Camp, aquest, el de la creació, d'una innegable base comunicacional, també. A la fi, però, el punt que ha decantat de forma definitiva la decisió ha estat el fet que després d'haver llegit una bona colla d'entrevistes publicades a diversos mitjans, en cap es parlava de música. Quan li ho recordo, ell mateix ho reconeix mentre expressa la seva incredulitat pel fet.

—És cert, el que diu. Enlloc no s'ha publicat res respecte de la música. I tanmateix jo sí que n'he parlat amb els seus col·legues, perquè sempre procuro situar la realitat cultural en el si d'una visió àmplia en la qual figura la música al costat de les altres manifestacions. Realment no sé per

què el tema no ha sortit mai a cap de les entrevistes.

El lector podrà comprovar més endavant que, efectivament, el senyor Villatoro sovint recorre a una visió àmplia del fet cultural i fàcilment interrelaciona temes. Per la nostra part procurarem no caure en el pecat dels nostres col·legues i no escapar l'abast conceptual del discurs del nostre interlocutor, perquè, a més, crec que aquest n'és un dels aspectes més suggestius. Conscients que el seu historial està bastit més damunt de les lletres que del pentagrama, d'entrada li preguntem com veu ara, al cap de dos mesos i mig d'haver pres possessió del càrrec —moment de l'entrevista—, la realitat musical.

—El que em sembla més bàsic de la realitat musical és que exigeix processos de formació més dilatats que altres manifestacions culturals. I això val tant pel que fa als professionals com al públic. La música demana un substrat de formació més gran i aquí és on tenim dèficits històrics. El conjunt de tot l'edifici no té les bases prou sòlides per la manca de sectors amplis de públic format. Això és específic de la música. Després tenim problemes que són semblants a altres camps, com és la fragilitat de la indústria —que en aquest cas seria la fonogràfica—, que és un tipus de problema genèric d'altres àmbits culturals. També hi ha, i aquest és un problema de conjuntura, que el centre de les

polítiques culturals ha estat la constitució de grans infraestructures –i probablement això hagi estat necessari i convenient–, i ara hem d'aterrar a la realitat d'una manera correcta. Cal que es noti que aquestes infraestructures feien falta, però també que no destrueixin el teixit actual. Que tinguin un impacte que faci que no es carregui el que hi havia fins ara.

–Podríem parlar, doncs, d'un cert temor que s'hagi anat més enllà del necessari en la creació d'infraestructura?

–No, no és això. En el conjunt de la realitat cultural hi havia dèficits històrics, i per això fins ara aquesta ha estat la prioritat. Però posar en marxa aquestes infraestructures suposa: a) un drenatge de recursos públics, i, com que són limitats, hi ha vasos comunicants; b) són infraestructures tan grans, que si no vigilem en el moment de posar-les en marxa, correm dos tipus de riscos: 1) per defecte, que no les omplim o que les omplim de manera diversificada i poc adequada respecte a l'objectiu fonamental, i 2) per excés, que omplint-les no debilitin les coses que hi havia abans, en ser aquest un país que necessita microteixits. Crec que aquesta és una inquietud no exclusiva de la música, sinó que també ho és del teatre o de les arts plàstiques. Però ara mateix això és clar, pel que fa a la música, amb els casos de l'Auditori i del Teatre del Liceu.

–Quines són, doncs, les prioritats de la Direcció General?

–En primer lloc ajudar a un bon aterratge de l'Auditori en la

mesura de les possibilitats. Que no pertorbi l'equilibri “ecològic” de Barcelona. Després, i això és molt específic de la música, garantir una certa capil·larització de l'oferta, sempre que hi hagi una societat civil que la pugui sustentar.

Vicenç Villatoro i Lamolla és el creador més important d'aquest país que ha assolit el càrrec de responsabilitat política cultural més elevada. O un dels més importants, per evitar suspicàcies. Nascut a Terrassa, ja des de l'adolescència ha anat inventant una munió de distincions rellevants en el camp literari, a partir d'uns vitals inicis com a poeta –gairebé a tall de nen prodigi–, eclosionats posteriorment en una de les obres literàries catalanes modernes més guardonades al més alt nivell –Premi Sant Jordi, Ciutat de Barcelona, Documenta, Sant Joan, Joaquim Ruyra, etcètera.

Paral·lelament, ha desenrotllat una destacada tasca periodística, que s'ha mogut en uns àmbits de notable relleu: director del diari “Avui” i cap de Cultura de TV3. La doble dimensió de creador i de treballador directe de la cultura atorga a la seva persona uns perfils, sobre el paper, d'una idoneïtat gairebé ideal per al càrrec que ara ocupa: ni més ni menys que el de màxim responsable executiu polític de la cultura del govern català.

Tanmateix, atès que els interessos de la política i els de la creació no sempre són coincidents, el principal repte per a ell, molt probablement, ha de ser mantenir un equilibri productiu entre els dos mons; equilibri massa sovint decantat envers els primers. En tot allò que el senyor Villatoro sigui capaç de fer prevaler la visió i l'alè creatiu –caracteritzat per l'horitzó ample, el termini llarg i l'empremta profunda– sobre el polític –genèricament condicionat pel resultat a curt termini i per l'eficàcia immediata encara que sigui superficial–, la seva obra, en aquest cas inevitablement política, farà o no farà història; en el sentit més positiu de l'expressió, s'entén. Definitivament, es tracta que l'esperit de Mozart domini sobre el de Coloredo. Si fos a l'inrevés, per a un creador com el senyor Villatoro, la sensació de fracàs personal podria resultar especialment amargant.

És el cas emblemàtic de la Xarxa de Música Clàssica de Joventuts Musicals de Catalunya, que ofereix una oferta continuada d'activitat a tot el territori, portada no per l'Administració, sinó que aquesta ajuda els qui ho porten. En tercer lloc, en la mesura que la

Direcció General en té competències, encara que marginals, contribuir a aspectes de formació fonamentalment de públic. O sigui, contribuir a incrementar la demanda. Tenir contactes amb l'ensenyament perquè es pugui viuir aquest aspecte. Finalment, es tracta que els ajuts de l'Administració col·laborin a donar sortida als creadors i intèrprets catalans. Aconseguir que siguin programes.

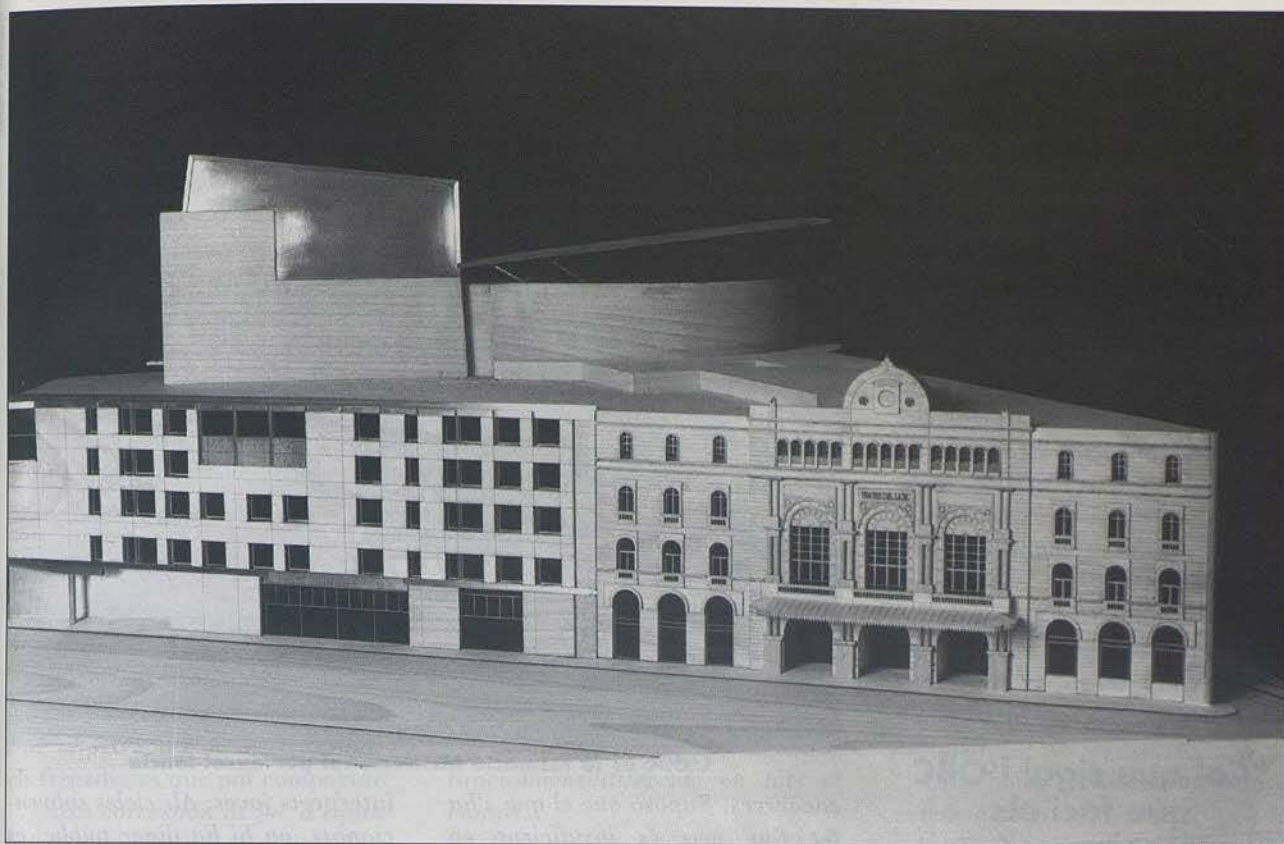
Un cop exposat el que pot considerar-se un autèntic programa d'actuació, entrem en detall. Començant per la dicotomia bàsica música culta i música popular. Conceptes que situem en aquesta terminologia perquè resulta fàcilment entenedora i no amb l'ànim de menystenir la dimensió cultural de la música popular.

–Aquests són dos mons que bàsicament tenen demandes diferents per part de l'Administració. La música popular –no sé com dir-ho més exactament– es nodreix d'esdeveniments, i, per tant, queda condicionada per l'excepcionalitat. La música culta és mou per hàbits i és afavorida per la continuïtat. La música popular és la “moguda”, la concelebració, mentre que la música culta és el cicle, la continuïtat. Això comporta dues polítiques diferents. En un cas es tracta d'alimentar aquests esdeveniments singulars i en l'altre

atendre la constància, la perspectiva mitjana i llarga. Davant l'Administració són dos sectors que no es fan competència, tot i que hi hagi interseccions. Per exemple, el Mercat de la Música Viva hi contribueix.

El senyor Villatoro entra

El Liceu, un dels grans motors de la política cultural institucional

específicament en el món de la música popular:

—La seva problemàtica principal és que el món de la creació i el de la interpretació d'aquí tenen un grau de competència molt elevat. Em refereixo als mitjans de comunicació massius audiovisuals. El problema fonamental dels intèrprets i autors catalans és derivat d'una indústria del disc molt fràgil, fet que comporta una presència feble als mitjans de comunicació massius. Aquí calen canvis de política. Cal treballar per enfortir la presència de la música popular als mitjans massius.

—Aleshores és partidari de les quotes de programació?

—Les quotes, en general, només tenen sentit quan creus que la realitat sense elles ha arribat a un grau de distorsió molt gran. Que no s'assoleix per via normal una quota normal. La quota, per tant, és un mal menor. En aquest sentit, és un instrument útil encara que s'ha de contemplar com una realitat provisional, que, tanmateix, pot ser llarga. L'acció de govern sempre és un intent de modificar la realitat de cara a uns objectius

previs. Si les coses estiguessin bé com estan, no caldrien polítiques.

—Canviem de tema. Liceu i OBC han de continuar essent les autèntiques locomotores pressupostàries?

—Sí que ho han de ser, per la seva pròpia magnitud. En música, una política determinada exigeix accions de referència que estan per damunt de moltes coses, encara que això no impedeix polítiques de suport genèriques. No hi ha polítiques culturals sense locomotores. Són referències que tiben el conjunt, com en el cas de les arts plàstiques ho és el MACBA o en el del teatre el TNC. Les grans referències serveixen per tibar les altres. El seu èxit no és que elles vagin bé, sinó que facin anar bé les altres.

—La disposició d'uns nous equipaments —el nou Liceu i el nou Auditori—, poden suposar canvis en els seus models d'actuació?

—Conceptualment és una mica el mateix. Els nous equipaments obliguen a replantejar els models. Els models no poden restar intactes amb la posada en marxa dels nous equipaments. No té sentit un

nou equipament sense nous models d'actuació. Crec que el 98 serà un any de reflexió, i, de fet, el final del 97 ja ho està essent sobretot en el cas del Liceu.

El senyor Villatoro afegeix:

—Serà una reflexió sense perjudici. No es tracta de ratificar models, sinó que serà una reflexió oberta. En última instància serà el mateix per als dos. Posar en marxa un equipament sacseja la realitat. La disposició de les peces en el tauler serà diferent. Per tant, la partida serà també diferent. Aquesta és la cosa que caracteritza el moment. Els anys 97, 98 i 99 —referma el senyor Villatoro— seran anys de metabolització en el món cultural, pel que fa als grans equipaments que ara es posen en marxa.

—Però encara que sigui una reflexió oberta, tal com ha dit, se'n poden albirar alguns trets?

—Des d'aquí no es propugnarà cap direcció establerta, cap línia específica. Seran uns anys per escoltar. Ja estem demanant opinions a experts.

—Aleshores hi haurà debat? (Insisteixo en aquest aspecte que con-

sidero tan important.)

—Jo crec que hi serà de manera natural, més o menys convocat. De fet, crec que ja hi és de manera més o menys manifesta.

A una insistència meva referida al Liceu, assenyala:

—No està decidit, el nou model del Liceu, però se n'està parlant. Hem posat papers sobre la taula i hem començat a demanar parers. Hi ha consciència que ara és el moment i seria absurd pensar que el nou Liceu no suposarà un canvi de plantejaments. Totes les institucions són sobre això. Aquest debat es produeix d'una manera més reglada.

—L'OBC, quan serà més nacional del que ho és ara?

—El "quan" és difícil d'establir.

"Cal que sigui l'OBC que faci els encàrrecs"

Ara també és moment de fer una reflexió sobre el futur. No hi ha termini, però sí voluntat.

—La comarcalització de la música, com la veu?

—Aquest és un país que funciona en xarxa. Que té estructura reticular sobre el mapa. No és una estructura de capital més desert. És una estructura de gran ciutat que té una altra població important cada 25 quilòmetres. L'oferta ha de tenir xarxes i espais que actuïn com a xarxa. Coses com el que li he dit abans de la Xarxa de Música Clàssica ha tingut aquesta concepció reticular i, per tant, comarcalitzant. Això és bastant paradigmàtic. Que hi hagi nuclis que estiguin organitzats, i això permet crear circuit. Tot el que sigui creació de circuit és prioritari.

—Canviem totalment de tema. Fa poc en un editorial en aquesta mateixa Revista, hom es dolia que les institucions del país no feien cap encàrrec de composicions.

—Crec que la línia per actuar en aquest sentit és l'OBC; cal que sigui l'orquestra la que faci aquests

L'OBC és la formació institucional per excel·lència

encàrrecs. Suposo que el que s'ha fet fins ara és insuficient en aquest sentit, però la que li he dit em sembla la via més adequada.

—Senyor Villatoro, quan un llegeix el currículum dels professionals joves de la música del país, hi troba cursos realitzats amb beques d'instàncies molt variades, però gairebé mai de la Generalitat. Quan s'endegarà una política de beques eficaç i transparent?

—Em consta que durant un temps hi va haver restricció en aquest apartat. Però en el pressupost del 97 ja s'ha previst i també en el del 98 hi és present. I a més, hi ha una partida d'una certa importància.

—No aprofundeixo en aquest tema no perquè em senti satisfet sinó perquè observo que, dissortadament, no dona massa més de si, i passo a un altre fins a cert punt cosí germà. Com es pot afrontar amb eficàcia el tema del mercat laboral dels intèrprets del país?

—Aquest és un tema que preocupa. I de fet s'ha afavorit la creació d'oferta. L'Orquestra Simfònica del Vallès té una vocació de formació, com la de Cadaqués i la de l'Empordà. S'ha donat suport a iniciatives d'aquesta mena que donen sortida professional a

intèrprets joves. Als cicles subvencionats, on hi ha diner públic, es demana un percentatge d'intèrprets del país. Cal que qui disposi de diner públic tingui una certa actuació proteccionista. En tot cas, aquest és un terreny en què és molt difícil desenrotllar macropolítiques.

Encara ara un tema que considero que és de molt d'abast, però que poc evident, el de la valoració de la música com a fet cultural, al mateix nivell que altres manifestacions artístiques —plàstica, literatura, teatre, cinema. Dic això, perquè massa sovint la música exerceix, i és tinguda en compte, més com a fet litúrgic i ornamental, que no com un company de viatge en igualtat d'estima i consideració que les altres manifestacions.

El senyor Villatoro, en principi, sembla no estar-hi del tot d'acord.

—Tots els sectors tenen d'ells mateixos una percepció com si fossin considerats perifèrics. Tot hom té dret a considerar que mereix una consideració més alta. És possible que en la música hi hagi algun factor específic que faci més difícil la seva projecció en el debat cultural del present. El debat és, en bona part, mediàtic i, per

tant, està en la lògica dels mass media, que és una lògica que fa prevaler l'excepcionalitat i que castiga el que es mou en termes de continuïtat, constància i llarg termini. És la cultura de l'esdeveniment, i aleshores valors com els de la música culta són marginats en el debat. Al món de la música li costa molt de fer-se escoltar. Admeto, però, que aquesta percepció de manca de centralitat potser és més justa en el camp de la música que en d'altres.

Acabem aquesta llarga conversa que amb grans dosis de generositat ens ha concedit el senyor Villatoro atenent un tema que considero també força important, el de la convivència en el que podríem anomenar com un mateix mercat, de l'actuació institucional i de la privada i de les friccions i els fregadissos que pot comportar.

Això correspon al joc d'equilibris entre el món institucional i el privat. Està vinculat a les grans estructures i al tema territorial. És obvi que a la cultura contemporània i a la música en particular hi ha una part d'oferta que, de fet, només es pot fer des del món institucional. Pel mateix fet dels recursos que necessita. El que és imprescindible és trobar una fórmula d'equilibri que faci que

l'acció de les institucions serveixi de reequilibri i complement i no de competència de la iniciativa privada. Un panorama només privat fóra incomplet. Hi faltaria la part més arriscada i ambiciosa, la que exigeix més recursos. Però el model ideal és que hi hagi tan poca iniciativa pública com sigui possible. I tot el que pugui fer la iniciativa privada, que ho faci. Però és evident que hi ha una part a la qual aquesta no arriba.

—En tot cas, sembla clar que la intervenció de l'Administració en el món de la música és més important que en altres sectors culturals?

—No és tan diferent com pugui aparentar. Crec que ens movem en proporcions semblants a altres sectors, com el teatre o la plàstica. No estem davant de models substancialment diferents en tots els camps.

—En aquest sentit hi ha, però, el fet que l'Administració entra en competència amb la iniciativa privada en la substracció de recursos de patrocini de les grans empreses.

—En el recurs al diner privat —reconeix el senyor Villatoro—, hem viscut un moment excepcional, sobretot en el procés de reconstrucció del Liceu. Penso que

això ha de ser reordenat en una fase posterior. Probablement ho haurem de reordenar en una línia que tothom hi intervingui en les mateixes condicions. En tot cas aquest és un tema difícil.

Esmento el paper que ha de tenir, i que ha tingut l'Oficina de Mecenatge dependent del govern de la Generalitat.

—Bé, l'Oficina de Mecenatge no ha pres recursos a ningú. Més aviat el que ha aconseguit és que apareguin recursos nous. Penso que la Llei de mecenatge ha d'ajudar en aquest sentit, sense, per altra part, magnificar més del que cal la presència del diner privat en el finançament de l'activitat cultural. No és pensable que pugui significar la desaparició de les administracions com a eix de vida cultural.

Una hora tardana, un temps extens de conversa, una visita a la sala d'espera i sobretot l'evidència de la generositat dispensada pel senyor Villatoro i especialment un discurs molt complet havien de posar inevitablement un punt i final a l'entrevista; un punt i final, però, obert sempre a un punt i seguit. L'horitzó dels grans esdeveniments que s'apropen converteixen en no gens negligible aquesta possibilitat.

catàlunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/libreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat   Nº Agència   Digit control   Nº Compte

Titular Banc/Caixa Agència

Adreça agència Població Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Professió

Carrer Telèfon

Població Dte. Província

Desitjo subscriure'm a partir del número ☐ Faré efectiu l'import mitjançant ☐
amb la quota anual de 4.200 ptes. ☐ taló bancari adjunt.
semestral de 2.350 ☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Ranki, al piano a Ibercamera

Ibercamera. Dezső Ránki, piano. Haydn, Schubert, Debussy, Mompou, Bartók. Palau de la Música Catalana. 16 de febrer de 1998 (21 h).

Considerat com un dels màxims exponents de l'escola hongaresa de piano, Dezső Ránki torna a Barcelona per oferir-nos un programa en el qual a més de la música de Haydn, Schubert i Debussy, hi figuren pàgines de Mompou i de Béla Bartók.

Nascut l'any 1951, Ránki va formar-se al Conservatori Béla Bartók i després de ser guardonat en tres concursos internacionals és admès a l'Acadèmia de Música Franz Liszt de Budapest. L'any 1969 esdevé el punt de sortida de la seva carrera, quan aconsegueix el primer premi del prestigiós Concurs de Piano Robert Schumann de Zwickau. La seva fama anava en augment, i va haver, fins i tot, d'afrontar el repte de substituir en dues actuacions Arthur Rubinstein i Arturo Benedetti-Michelangi.

Professor de l'Acadèmia Franz Liszt, Ránki posseeix un repertori extensíssim, que comprèn des d'obres de Bach fins a Béla Bartók, sense oblidar el repertori de música contemporània, del qual ha ofert estrenes, com la del *Concert per a piano* de Dürkó. El fet d'incloure música de Mompou en el seu programa esdevé un al·licient més per al nostre públic, que tindrà l'oportunitat de gaudir d'un dels pianistes que al costat de Zoltan Kocsis —convocat per Ibercamera el proper mes d'abril— s'erigeix en un dels artistes més destacats d'aquesta escola pianística hongaresa. ● Lluís Trullén

Marriner interpreta Mozart a Palau 100

Palau 100. Orquestra de Cadaqués. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. Isabel Monar, soprano; Maite Arruabarrena, mezzosoprano; Francesc Garrigosa, tenor; Josep Miquel Ramon, baríton. Dir.: Sir Neville Marriner. Mozart. Palau de la Música Catalana. 13 de febrer de 1998 (21 h).

El mes de desembre de 1992 Sir Neville Marriner es convertia en el principal director invitat de l'Orquestra de Cadaqués, una formació que s'ha erigit en un dels principals reclams dels festivals de música d'estiu, essent assídua visitant al de Peralada.

Dues obres cabdals de Mozart, la *Simfonia Júpiter* i el *Requiem* integraran el programa proposta de Marriner en la temporada Palau 100. El protagonisme del director britànic resulta evident. Figura mítica del món de la interpretació, primer com a violinista (actuant com a solista sota les ordres de Karajan, Toscanini o Furtwängler), el seu salt definitiu a la fama com a director va arribar l'any 1959, quan essent membre de la London Symphony Orchestra va fundar la pres-

tigiosa Academy of Saint Martin in-the-Fields, i es convertí primer en el seu *concertino* i posteriorment en el director. El repertori barroc i clàssic s'erigia en la base principal de les seves programacions i els seus enregistraments oferien a orquestra i director una projecció internacional extraordinària. Poc després Marriner es convertiria en director titular de l'Orquestra de Minnnesota, càrrec que va ocupar fins al 1986, l'any en què passà a ocupar la titularitat de la Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Comandador de l'Orde de l'Imperi Britànic, amb possessió del títol honorífic de Sir, Marriner va ser també el director musical de la banda sonora de la pel·lícula *Amadeus* de Milos Forman.

Les seves actuacions al nostre país resulten constants, i un dels seus últims concerts va ser el protagonitzat en el Festival d'Estiu de Peralada de 1997 interpretant al capdavant de l'Orquestra de Cadaqués i d'un equip vocal en el qual figuraven Isabel Monar i Francesc Garrigosa, la *Simfonia Coral* de Beethoven. ● LL.T.

Descobrir Hough amb l'OBC

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Stephen Hough, piano. Dir.: Lawrence Foster. Weber, Mozart, Henze. Palau de la Música Catalana. 27 de febrer (21 h), 28 de febrer (19 h) i 1 de març de 1998 (11h).

La presència a l'escenari del Palau de Stephen Hough interpretant el *Concert per a piano* núm. 24 de Mozart permetrà escoltar a la nostra ciutat un dels pianistes amb major reconeixement internacional dels darrers anys. Quan l'any 1983 va obtenir el primer premi del Concurs Internacional de Piano de Naumburg, la seva progressió va ser immediata. Actuacions sota la batuta de Gergiev, Abbado, Levine, Rattle o Tilson Thomas van projectar les seves interpretacions a escala internacional.

Un dels aspectes que més ha contribuït al seu reconeixement ha estat el fet d'interpretar un repertori, que si bé inclou obres cèlebres de la literatura pianística, també es dirigeix cap aquelles pàgines que han quedat relegades a un segon pla. La seva preocupació per les obres contemporànies —Lowell Liebermann va dedicar-li el seu segon *Concert per a piano i orquestra*— i els seus enregistraments han avalat constantment la trajectòria de Hough. Gravacions que inclouen des de pàgines de Frederic Mompou, fins a *Concerts de piano* de Schwarenka o Sauer, al costat de l'Orquestra de Birmingham sota la direcció de Lawrence Foster, integren una discografia en la qual també figuren pàgines de Corigliano, Cèsar Franck o Ben Weber.

Actuacions en recital, en programes de música de cambra (molt especialment amb els Quartets de Cleveland i Julliard) o actuant com a solista al costat de les orquestres més rellevants del món, converteixen Hough en un dels pianistes més reclamats de l'actualitat, i que ja ha estat invitat —entre d'altres certàmens— pel Festival de Salzburg per commemorar el cent cinquantè aniversari de la mort de Mendelssohn. ● LL.T.

Torna el llegendari Trio Beaux Arts

Ibercamera. Trio Beaux Arts. Beethoven, Ravel, Mendelssohn. Palau de la Música Catalana. 2 de febrer de 1998 (21 h).

Per a molts és el trio amb piano més prestigiós del món. Per a tots ha estat sense cap mena de dubte un dels conjunts de cambra que amb més perfecció ha recreat les pàgines del repertori per a violí, violoncel i piano dels llegats clàssic, romàntic i del segle XX. Són ja més de quaranta anys els que avalen la trajectòria del Trio Beaux Arts de Nova York des que Daniel Guilet, Bernard Greenhouse i Menahem Pressler van fundar aquest conjunt. Integrat en l'actualitat per la violinista Ida Kafavian —que va substituir Isidore Cohen l'any 1992—, el violoncel·lista Peter Wiley —substitut de Bernard Greenhouse l'any 1987— i el ja mític pianista Menahem Pressler, la proposta de concert per a la seva nova actuació a Barcelona està integrada per

obres de Beethoven, Ravel i Mendelssohn.

Amb una extensíssima discografia, que inclou des de la integral dels *Trios* de Haydn o de Brahms, passant per obres de Mozart, Schubert o Beethoven, les recreacions del Trio Beaux Arts sempre s'han caracteritzat per una perfecció absoluta en l'aspecte tècnic i una plena conjunció sonora i d'idees musicals entre els seus membres. Però no hi ha dubte que el carisma de Pressler, l'únic representant del Trio Beaux Arts original, acapara novament l'atenció dels oients.

Nova oportunitat, doncs, d'escoltar al Palau obres cabdals del repertori cambrístic, entre les quals el *Trio* de Ravel, pàgina de maduresa del compositor francès, portadora de tota l'essència musical folklòrica basca en les mans d'uns artistes que per sobre de tot saben transmetre tota la sensibilitat i musicalitat que ha de sorgir dins un concert dedicat al repertori cambrístic. ● LL.T.

Penderecki, Montsalvatge i Henze a l'OBC

per F. TAVERNA-BECH

Pels voltants dels anys seixanta el món musical va ésser sorprès amb l'eclosió de la jove escola polonesa formada per una constel·lació de noms com Kilar, Lutoslawski, Baird, Sierocki i, entre d'altres, Penderecki. Ells, tot i pertànyer a un país que vivia sota l'esfera del domini soviètic, proposaven unes obres en què les directrius del realisme socialista no tenien lloc i en canvi establien lligams amb l'avantguarda europea i nord-americana.

D'ells, va ésser Penderecki qui més aviat va saber obrir-se camí, amb una música en la qual l'aleatorietat i el serialisme anaven de bracet amb formulacions bartokianes i fins i tot amb les maneres dels impressionistes francesos. Aquest estil de música pot dir-se que va desenvolupar-se des dels anys seixanta fins als vuitanta, quan Penderecki va decantar-se per postulats d'ascendència tonal.

D'aquesta nova estètica, n'és fruit el *Concert núm. 1 per a violí*, partitura que no va tenir l'èxit esperat, però que amb el segon sembla que va reeixir d'una crisi de creativitat.

La cita de l'OBC amb X. Montsalvatge és gairebé anual. Així,enguany i després de si fa no fa mig segle de l'estrena, tindrem l'ocasió d'escoltar de nou el *Poema concertant per a violí i orquestra*. La seva composició va ésser suggerida per Szering, violinista polonès que els barcelonins van conèixer en les temporades de la desapareguda Associació de Cultura Musical, coneguda també pel nom de "la Cultural". L'obra de Montsalvatge va estrenar-se al Palau el dia 22 de maig de 1953 en una de les tandes de quatre concerts que oferia l'Orquestra Municipal; Henryk Szering va ser-ne el solista i Eduard Toldrà el director. L'obra palesa el coneixement que Montsalvatge tenia del violí, ja que va ésser aquest instrument amb el qual s'inicià en la música.

Lentament van arribant les obres de Henze, prolífic compositor alemany compromès políticament que residí durant molts anys a Itàlia. És autor de diverses òperes i la seva producció simfònica també assoleix xifres considerables. Després d'una

Krzysztof Penderecki

etapa més o menys influït per les teories de Schönberg i que intentava sintetitzar amb procediments tonals, va evolucionar vers estils menys complexos amb l'objectiu d'assolir un contacte més directe amb els melòmans i en què el possible sentit racional de la construcció sonora era relegat a plans secundaris per atorgar més protagonisme al contingut emocional de la música.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. *Concert núm. 2 per a violí i orquestra* de K. Penderecki, *Old Polish Suite* de Pufnik i *Sinfonia núm. 4* de Mendelssohn. Chantal Juillet, violí. Krzysztof Penderecki, direcció. Palau de la Música Catalana. 1 de febrer de 1998 (11 h).

OBC. Hae-Jung Kim, piano. Angel Jesús García, violí. Dir.: Franz-Paul Decker. Montsalvatge, Mendelssohn, Strauss. Palau de la Música Catalana. 14 i 15 de febrer de 1998 (19 i 11h, respectivament).

OBC. Stephen Hough, piano. Dir.: Lawrence Foster. Weber, Mozart, Henze. Palau de la Música. 27 i 28 de febrer (21 i 19h, respectivament) i 1 de març de 1998 (11h).

Arnold Schönberg

Schönberg i Eisler al Lliure

per F. T.-B.

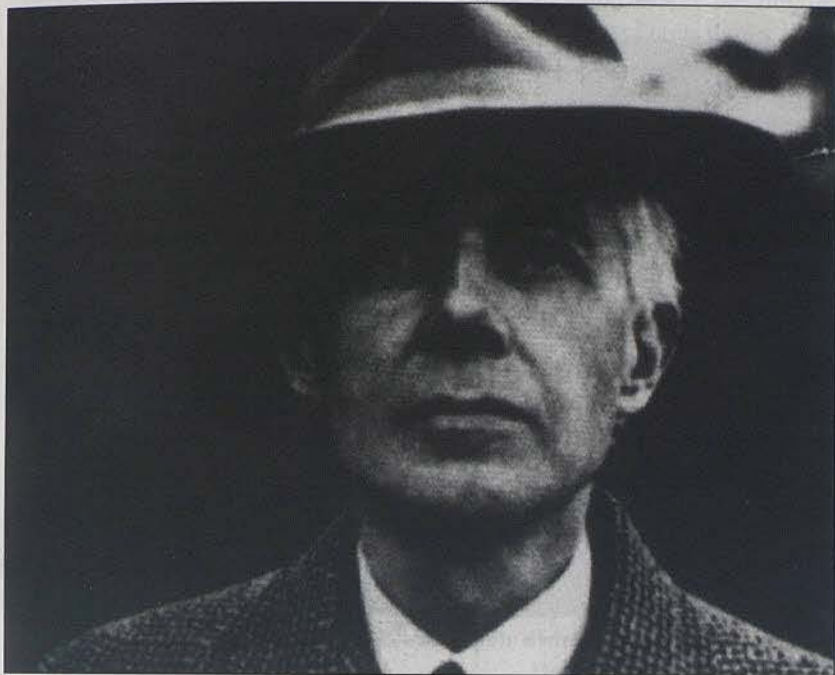
Al marge de l'interès que pugui oferir el muntatge escènic del cicle *Pierrot Lunaire* que Schönberg va escriure per suggeriment de l'actriu Albertine Zehme el 1912, el concert de l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure ens ofereix la possibilitat de conèixer la música de Hans Eisler, compositor alemany afiliat a les esquerres que després del seu aprenentatge amb Schönberg i Webern va practicar una música d'eminent sentit socialista, tot col·laborant amb Brecht i després, en la seva estada als EUA (1932-1949), amb Chaplin. Ell va escriure l'himne de la República Democràtica Alemanya.

Quant a l'aspecte purament musical del *Pierrot* schönberguà, recordem que els poemes de Giraud que li donen suport literari constitueixen la base perquè Schönberg edificui una partitura en què els timbres, les sintetitzades inflexions melòdiques i àdhuc els blocs harmònics siguin entesos com a elements per expressar i suggerir ambients, funció ben llunyana de la que tradicionalment fins aleshores havien aplegut.

Fundació Teatre Lliure. Companyia i Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Direcció: J. Pons. *Cançons* de Hans Eisler i *Pierrot Lunaire* d'Arnold Schönberg. Febrer de 1998.

Música de Béla Bartók a Ibercamera

per F. T.-B.

Ignoro si els responsables dels concerts són conscients de la significació que adquireix la programació de dues obres de Bartók en l'espai de vuit dies.

Per una banda, podem dir que la *Sonata per a piano* és una de les obres cabdals de la literatura pianística d'aquest segle: va ésser escrita, o almenys així consta, el 1926, mentre que el *Concert núm. 3 per a piano i orquestra* va ésser compost poc abans de la mort del compositor el 1945. El seu fill li anava entregant els papers pautats preparats perquè ell hi posés les notes i el seu deixeble Tibor Serly es va encarregar d'acabar-lo definitivament afegint-hi matisos i alguns passatges que Bartók solament havia esbossat.

Pot dir-se que l'esperit del piano romàntic va quedar fixat amb les darreres sonates pianístiques de Beethoven i que és precisament la *Sonata* bartokiana la que ve a instaurar un nou ordre. En efecte, ni Schubert, ni Liszt o Schumann o Brahms, ni fins i tot Berg amplien els horitzons lírics i harmònics de la composició pianística, com tampoc ni Debussy o Ravel descobreixen res que atorgui al piano una nova naturalesa que no sigui una certa aura orquestral. És precisament

Bartók qui entenen el piano com un instrument de percussió, li atorga la capacitat d'estructurar la forma de la música, ja que són els acords percudits, no pas els girs melòdics —ben estrictes, per cert— o bé les ressonàncies harmòniques, els que porten i orienten en definitiva el curs de la música. A aquesta obra seguirà el piano auster i gairebé cosmogònic del "Im freien" i del *Concert núm. 1*, mentre que, ja en els anys trenta fa una recapitulació del seu pianisme amb els volums del *Mikrokosmos* —veritable "Bíblia" de la música per a tecla.

A aquestes obres i a uns quants anys de distància, s'hi afegeix el *Concert núm. 3*, ple de ressonàncies de la música hongaresa i a la vegada manifestant el sentiment nostàlgic per una terra enyorada, la de la seva Hongria llunyana.

Ibercamera. Dezső Ránki, piano. *Sonata en Mi bemoll major* de J. Haydn, *Moments musicals* de F. Schubert, *Imatges* de C. Debussy i *Sonata* (1926) de B. Bartók. Palau de la Música Catalana. 16 de febrer de 1998 (21 h). Orquestra de la Tonhalle de Zurich. Dezső Ránki, piano. Direcció: Neeme Järvi. *Concert núm. 3 per a piano i orquestra* de B. Bartók i *Simfonia núm. 3* de R. Schumann. Palau de la Música Catalana. 24 de febrer de 1998 (21 h).

Una obra emblemàtica de Berlioz

per F. T.-B.

Hèctor Berlioz (1803-1869) va compondre la *Comdemna de Faust* el 1846, però el tema de Faust l'havia seduït des del 1829, en què va poder llegir la versió francesa original de Gerard de Nerval del *Faust* de Goethe. El poema de l'alemany el captivà de tal manera que el llegia constantment; fins i tot sobre el text de Goethe tenia escrites *Vuit escenes de Faust*. Tanmateix va ser el 1846 quan aprofitant una part del que tenia fet va escriure —no solament la música, sinó també el text— *La damnation de Faust*, simfonia dramàtica per a cors i orquestra en quatre parts. L'obra va estrenar-se sense l'èxit desitjat a París, per bé que amb el temps i especialment després de la mort de Berlioz, gràcies als esforços del director Edouard Colonne, el poema va assolir popularitat.

Entre els fragments més recixits assenyalen l'espectacular marxa hongaresa de l'inici, la romança de Margarida, i, entre d'altres, la balada "Le roi de Thulé".

Gran Teatre del Liceu. *La damnation de Faust*, d'Hèctor Berlioz. Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Alain Fondary, Dennis O'Neill, Françoise Pollet, Manuel Lanza. Marc Piollet, direcció. Palau de la Música Catalana. 23 i 26 de febrer de 1998 (21 h) i 1 de març de 1998 (17 h).

Atractiva oferta en el cicle Els Diumenges al Palau

per RRM

Una oferta variada, de considerable qualitat i interès i atractiva presideix el cicle Els Diumenges al Palau que promou i organitza la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música.

Enguany hom recupera el mòdul de vuit concerts, un més que la temporada passada, fet que és conseqüència de l'èxit assolit a les edicions anteriors i que permet parlar d'una consolidació ferma d'aquesta iniciativa en el conjunt de l'oferta musical barcelonina. I aquí podríem dir, per extensió, catalana, atesa la considerable presència d'espectadors comarcals que concita.

La presència de les formacions vinculades al Palau -Orfeó Català i Cor de Cambra, presents a tres concerts- vertebra en bona mesura el cicle, ja que a més protagonitzen els esdeveniments de major format. Així, el Cor de Cambra interpretarà en el segon concert, 29 de març, la *Misa Santa Cecília* de Franz Joseph Haydn acompanyada per l'Orquestra Il Fondamento que dirigeix Paul Dombrecht. Les veus solistes seran les de la soprano Marta Almajano, la mezzosoprano Mireia Pintó, el tenor Joan Cabero i el baix Pau Bordas. El programa inclou la *Simfonia núm. 49, "La Passió"* del mateix Haydn. En el següent concert -19 d'abril-, el mateix Cor de Cambra interpretarà el *Requiem* de Fauré, en la versió instrumental originària, sobre formació de cambra, junt amb l'Orquestra de Cambra Teatre Lliure i les veus solistes d'Anna Moreno-Lasalle i Xavier Comoreira. Aquest programa fa un suggestiu recorregut per la música francesa des de Rameau a l'esmentat Fauré, passant Ravel i Varèse i serà dirigit pel titular de l'Orquestra Teatre Lliure, Josep Pons.

Per la seva part, l'Orfeó Català clourà el cicle el dia 14 de juny amb la interpretació de la *Missa en Do Major* de Beethoven, junt amb l'Orquestra Simfònica del Vallès amb direcció d'Edmon Co-

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

lomer i les veus solistes de Maria Lluïsa Muntada, Montserrat Martorell, Francesc Garrigosa i Àngel Òdena. El programa inclou la *Simfonia número 4* de Beethoven.

El cicle començarà el dia 22 de febrer amb un concert a càrrec de la London Chamber Players amb la soprano Lorna Ruchston i direcció d'Adrian Sunshine amb un programa Mozart, Grieg i Montsalvatge. Posteriorment l'Orquestra de Cambra Nacional d'Andorra amb l'arpista Chantal Mathieu i el flautista Xavier Relats oferiran un programa en el qual destaquen el *Concert per a flauta i arpa* de Mozart i una versió per a orquestra de cambra realitzada pel titular de l'esmentada orquestra, Gerard Claret, de l'imposant *Quartet núm. 8 opus 10 (en memòria de les víctimes del feixisme i de la guerra)* de Dmitri Shostakòvitx...

L'habitual concert de piano serà a càrrec d'un dels pianistes catalans més destacats de la seva generació, Miquel Farré, un músic tan important com de presència poc habitual a les nostres programacions. Del seu programa destaca la *Sonata opus 111* de Beethoven i la versió pianística original de les *Danzas fantàstiques* de Joaquín Turina. Serà el dia 26 d'abril.

Un concert d'una significació especial serà el que oferirà Percussions de Barcelona amb motiu de commemorar el seu vintè aniversari i que tindrà caràcter d'homenatge al seu fundador, el malaurat Xavier Joaquín. Es tracta d'un esdeveniment de característiques insòlites i al mateix temps d'un considerable atractiu.

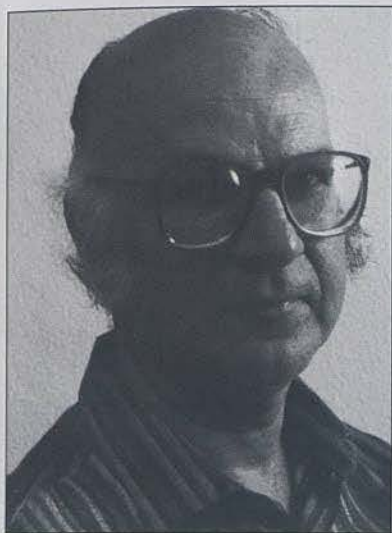
L'Orquestra Barroca Catalana, conjunt que dirigeix Sergi Casademunt, completa l'oferta del cicle en un programa que comptarà amb la participació solista del flautista Jordi Argelaga i el clavicembalista Albert Romaní. El programa és format per obres de Vivaldi, Bach, Telemann i Händel.

Amb un pressupost de 24 milions de pesetes, hom manté el nivell habitual de preus de les localitats, que oscil·len entre un màxim de 2.300 pessetes un concert entre 1.400 i 2.000 els més carats dels altres i un mínim de 500 pessetes per a les localitats menys afavorides. En definitiva, una política que mostra una clara voluntat de divulgació i d'eixamplament de nous horitzons d'espectadors tot afirmant així mateix un horari fins ara força menys tingut en el concertisme -diumenge a la tarda-, que tanmateix es mostra com a molt satisfactori.

Qüestionari Proust

XAVIER BENGUEREL

Xavier Benguerel, que per llinatge familiar ha viscut sempre en íntima familiaritat amb el món de les lletres i les arts, fou un dels artífexs indiscutibles de la renovació de la música catalana que s'inicià cap als anys seixanta, una tasca que, per raons generacionals, li tocà de compartir amb altres col·legues de la seva lleva. Amb el pas del anys, els trets essencials de la seva personalitat han restat intactes, sense perjudici de l'evolució lògica dictada pel transcurs del temps, amb signes significatius de l'evolució artística i humana que l'ha portat a la maduresa que es reflecteix en aquest autoretrat.

celona. Impossible...

11- Quin color prefereix?

- Cap en concert. M'inclino pels tons torrats.

12- Quina flor prefereix?

- Totes em semblen meravel·loses. És que hi ha una flor que no sigui perfecta?

13- Quin ocell prefereix?

- Em fascina contemplar el vol de la gavina rere el menjar que llença el vaixell.

14- Els meus autors preferits en prosa?

- De jove vaig llegir Huxley i Green. Posteriorment m'he divertit molt amb Henry Miller. Sóc un gran admirador de la literatura sud-americana: García Márquez, Vargas Llosa, Carpentier i molt en especial Isabel Allende. Dels catalans em quedo amb Josep Pla.

15- Els poetes preferits?

- La poesia em costa molt. No sóc un bon lector de poemes. No obstant això, he disfrutat amb Neruda, Machado, Lorea, Baudelaire, etc. Considero les traduccions que el meu pare va fer de la poesia francesa al català com a model·liques.

16- Els herois de ficció?

- Algun personatge d'òpera.

Pocs.

17- Les meves heroïnes de ficció favorites?

- Igual que la resposta anterior.

18- Els meus compositors favorits?

- Les meves preferències han canviat en el decurs dels anys. Avui són: Monteverdi, Bach, Beethoven, Brahms, Schumann, Wagner, Debussy, Ravel, Berg, Ligeti, Berio. Per sobre de tots, Mozart.

19- Els pintors predilectes?

- Sempre disfruto amb els grans noms de la pintura espanyola, italiana, holandesa. Sóc especialment sensible al dibuix picassà, que considero absolutament genial.

20- Els meus herois de la vida real?

- Aquells homes o dones anònims que són capaços de donar la

seva vida per un ideal.

21- Les meves heroïnes històriques?

- Les que cada dia pateixen la injustícia d'una societat que encara està lluny d'acceptar-les (especialment a països on l'home és amo i senyor de tot).

22- Els noms que prefereix?

- No en tinc cap.

23- Què detesto més que res?

- En el terreny professional, la mediocritat de la música.

24- Quins caràcters històrics menyspreo més?

- Els que anul·len la dignitat de l'ésser humà.

25- Quin fet militar admiro més?

- Els que desemboquen en la pau.

26- Quina reforma admiro més?

- Les que fan possible viure més democràticament (si hem d'admetre que la democràcia existeix...) l'home.

27- Quins dons naturals voldria tenir?

- La capacitat de convèncer encara més el meu interlocutor de torn sobre un tema en el qual penso que tinc la raó. Que n'és, de difícil, entendre'ns entre els homes!

28- Com m'agradia morir?

- Sense ser-ne conscient, perquè sóc covard davant el dolor físic i moral.

29- Estat present del meu esperit?

- Necessitaria moltíssimes paraules per definir-ho. En poques: relativament tranquil en moltes coses, excessivament inquiet en d'altres. Els millors dies: combinació perfecta de tots dos estats...

30- Fets que m'inspiren més indulgència?

- Els derivats de l'error involuntari.

31- El meu lema?

- En pregunta semblant al Qüestionari Proust que em va proposar l'amic Lluís Permanyer el 1980 vaig respondre: "Per pedant que pugui semblar, millorar." Vint-i-set anys després, aquest lema, ai las!, continua plenament vigent.

1- El principal tret del meu caràcter?

- La voluntat i tenacitat per aconseguir un objectiu determinat.

2- La qualitat que prefereix en un home?

- Admiro la humilitat d'aquells grans personatges que no ingressen mai en l'*star system* i que per les seves obres mereixen tots els premis però que mai en tindran cap.

3- La qualitat que prefereix en una dona?

- La mateixa que en l'home, més la seva condició femenina, que, al meu entendre, la fa superior a l'home.

4- Allò que més m'estimo en els amics?

- La seva sinceritat en el tracte i que siguin indulgents amb els meus defectes.

5- El meu principal defecte?

- Ser excessivament crític amb les coses, massa exigent quan, potser, no caldria. Algunes vegades poc mal·leable i tenir punts de vista exageradament, diria, maniqueïstes.

6- La meua ocupació preferida?

- Crear música. Moltes vegades no fer res. Viatjar.

7- El meu somni de benestar?

- Que quan no hi sigui, se'm recordi amb més simpatia que no amb antipatia.

8- Quina fóra la meua pitjor desgràcia?

- Deixar de ser el que sóc.

9- Què voldria ser?

- A la meua edat crec que sóc el que he volgut ser, si no fóra un desgraciad i un ressentit i res d'això guardo en el meu esperit.

10- On desitjaria viure?

- A Barcelona i lluny de Bar-

¡Clic!

ENDESA ilumina un poco más el mundo. España, Venezuela, República Dominicana, Francia, Alemania, Portugal, Perú, Argentina. En todos estos países, producimos energía. Ofrecemos rentabilidad a los proyectos. O lo que es lo mismo, bienestar a los pueblos.

AU

per

A

a l
a p
mé

Me

per

bé

atr

l'A

les

cle,

-

cer

lad

-

tre

de

nos

am

que

-

-

els

que

Dip

pre

nyo

gra

Dip

d'E

AUDITORIS DE CATALUNYA

Teatre Municipal l'Ateneu Igualadí

Nom: Teatre Municipal l'Ateneu Igualadí.

Adreça: carrer de Sant Pau, 9. Igualada. Tel. 805.03.58. Fax 805.44.44

Arquitecte: Jaume Riba ha fet les últimes obres de remodelació.

Any d'inauguració: el teatre es va estrenar l'any 1901, però el 1910 ja el van refer. L'any 1984 s'hi van fer les darreres remodelacions. No es va inaugurar fins al 24 de febrer de 1995 amb la formació musical Hesperió XX dirigida per Jordi Savall.

Cost de la restauració: uns 250 milions de pessetes, finançats entre la Generalitat i la Diputació.

Propietat: Societat Ateneu Igualadí, però l'entitat ha fet una cessió d'ús a l'Ajuntament fins a l'any 2060.

Gestió: municipal, mitjançant l'Àrea de Cultura.

Aforament: 529 localitats.

Capacitat d'ubicació d'intèrprets: l'escenari té 200 m², suficients per a una orquestra simfònica. No hi ha fossat.

Funcionalitat i/o polivalència: s'hi fa teatre, música,

dansa, conferències, cinema, sessions literàries i teatre infantil.

Temporades estables: la temporada de música no té dates estables, només dos concerts de música clàssica, l'un per Santa Cecília i l'altre per Nadal o Reis. Per l'abril es fa música pop, rock, jazz...

Pressupost de funcionament ordinari: si es compten tots els espectacles i les activitats que s'hi programen, és d'uns 15 milions.

per MONTSERRAT PUIG

Ada Jover és la tècnica municipal que coordina i supervisa les activitats culturals i la Festa Major.

—El primer que vull dir és que a Igualada tenim altres teatres, a part l'Ateneu Igualadí (el de més capacitat). Hi ha el Teatre Mercantil, amb un aforament per a 150 localitats, tenim també l'Auditori del Museu i un teatre molt petit, que és el Teatre l'Aurora. Per tant, en funció de les característiques de l'espectacle, triem l'espai escènic.

—Quina acollida tenen els concerts de música clàssica a Igualada?

—Molt bona, boníssima, però treballem d'acord amb l'escola de música i mirem de repetir-nos. Vostè mateixa pot parlar amb l'Escola i li ho diran més bé que jo.

—Tenen alguna subvenció?

—Només els ajuts d'estar dins els circuits de teatres públics que donen la Generalitat i la Diputació. Tota la resta surt del pressupost municipal d'Ensenyament. Aquest any hem programat un cicle amb l'ajut de la Diputació, va venir l'Orquestra d'Europa, però també vam pro-

gramar Lluís Llach, o la Dixieland Band amb Carme Canela.

Una de les professores de l'Escola Municipal de Música completa la informació.

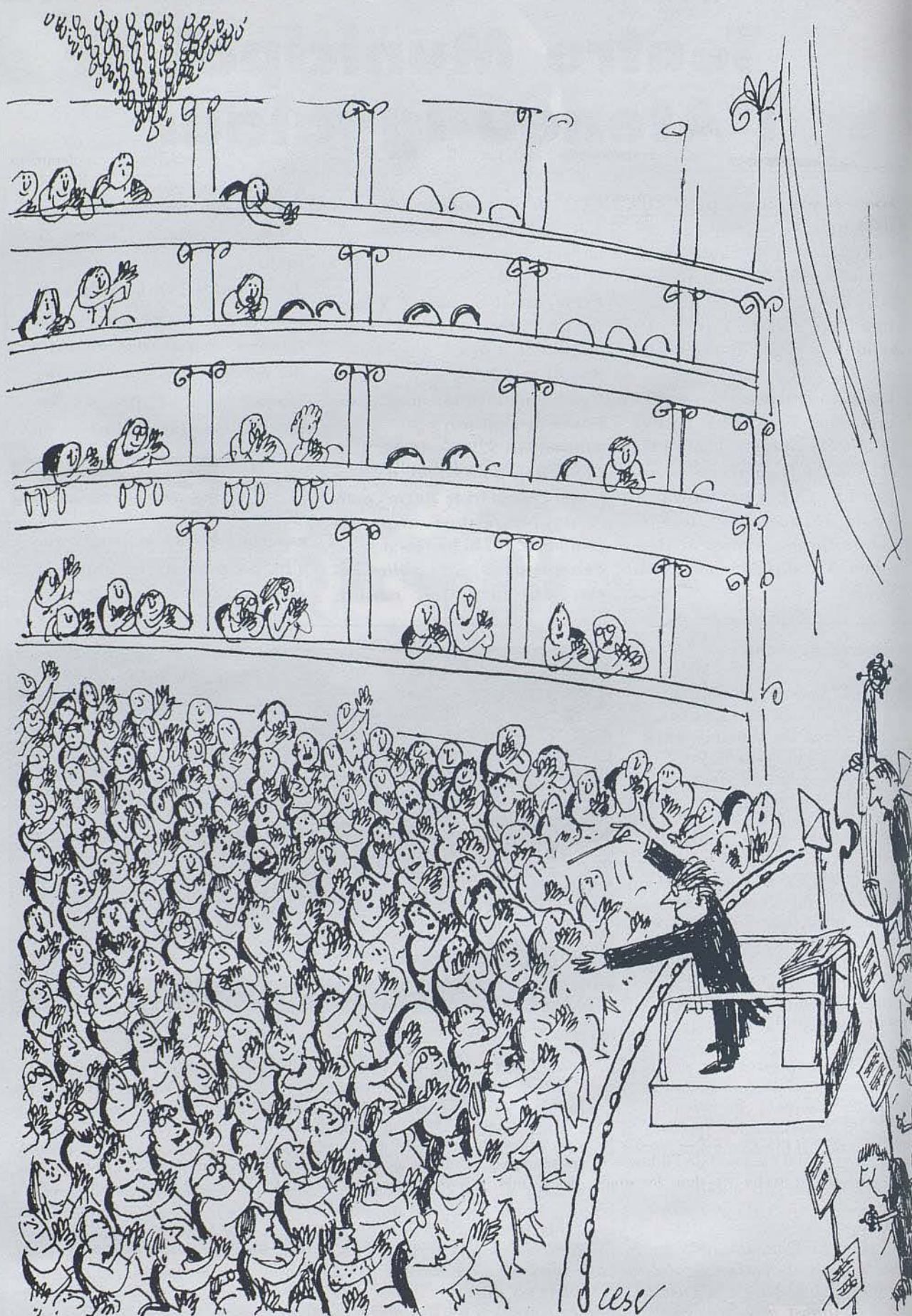
—Tenim 700 alumnes, que són el resultat de dos centres municipals. Cada mes fem un concert, els mesos d'abril i maig, un a la setmana, amb professors oficials de l'Escola. Hem establert els dilluns musicals, en què es conviden músics de fora, i són oberts a tota la ciutat. Durant el segon trimestre s'organitza el Concert de Cant Coral,

més o menys pel març. Per Santa Cecília i Nadal col·laborem amb l'Ajuntament per organitzar els dos concerts tradicionals. Durant el mes de maig hi ha quatre sessions de jazz, organitzades també per l'Escola. I finalment el Curs Musical d'Estiu, que és una setmana en què hi ha un concert diari. Pensem que la salut musical d'Igualada és bona i tenim moltes esperances en aquests 700 alumnes.

Certament, si es mantenen s'ompliran tots els espais culturals d'Igualada.

GIACHES DE WERT:

Madrigali

Cantus Cöln
dir. Konrad Junghänel
Harmonia Mundi - HMC
901621

La present proposta reflecteix una vegada més la interessant aportació que el mercat discogràfic està fent, sobretot a partir de l'aparició del disc compacte com a suport fonogràfic a meitat de la dècada dels vuitanta. Ens estem referint a la gran oportunitat de conèixer la producció d'autors aparentment desconeguts, com ara el que centra aquestes ratlles. No seria just oblidar el vesant de recuperació que han protagonitzat una bona quantitat de grups d'arreu del món inserits de ple en el corrent de la interpretació amb criteris històrics.

És de gran interès re-trobar la música de Giaches de Wert, a qui ja hem definit com a compositor aparentment desconegut. I diem "aparentment" perquè realment aquest flamenc que va viure entre el 1535 i el 1596, va viure la major part de la seva vida, és a dir, des del 1565 fins a la seva mort, al servei del duc de Màntua. La seva petita fama, doncs, pot venir pel fet que també Claudio Monteverdi va treballar a Màntua, encara que a partir del 1590. Per tant, no resulta difícil, tot sentint els 25 madrigals que integren aquest enregistrament, de poder percebre alguns dels elements que ben segur van marcar l'estètica sonora, expressi-

va i fins i tot teatral d'una bona part dels madrigals monteverdians.

Entre aquests 25 madrigals, n'hi ha d'extrets dels llibres números 2, 7, 8, 9, 10, 12 i 14, compostos entre el 1561 i el 1595. Els responsables de la versió són els membres del conjunt Cantus Cöln, que dirigeix el llautista Konrad Junghänel. La impressió general és la de ser davant d'un recopilatori antològic de madrigals de Giaches de Wert que permet una aproximació amb bones condicions a la seva música, gràcies a l'excel·lent interpretació que se'n fa i en la qual s'ha reforçat tota la dimensió expressiva teatral, fent més propera així la versió a la mentalitat d'una època en què la moda era la recerca de l'expressió dels afectes. Per fer-nos un idea de l'interès i la bellesa de la música de Giaches de Wert i de la interpretació dels membres de Cantus Cöln només cal parar l'orella a madrigals com els titulats "Vago augeletto", "L'anima mia ferita" o "O come vaneggiate dona". ● Joan V. Bellalta.

MANUEL DE FALLA:

El sombrero de tres picos

Noches en los jardines de España. Josep Colom, piano. Orquesta Ciudad de Granada. Josep Pons, director. Harmonia Mundi France 901606.

Són dues obres emblemàtiques d'una etapa de la producció de l'il·lustre compositor gadità, les quals, des d'unes arrels fondes i genuïnes i en estreta connexió amb elements estètics vigents a la seva època —l'auge i la moda de les produccions coreogràfiques, a *El tricòrn*, i la sensibilitat impressionista, a les *Noches*—, han assolit en el context dels nacionalismes

europaus tardans.

Precisament el fet de la difusió privilegiada d'aquestes obres i, doncs, la competència de tantes i tantes versions il·lustres, a la sala de concerts i als estudis d'enregistrament, atorguen un valor afegit a les versions que comentem, que acrediten una notable personalitat, no gens estandarditzada.

Cal esmentar, en primer lloc, l'excel·lència de l'encara jove Orquesta Ciudad de Granada, que mostra una qualitat perfectament homologable als nivells de més exigència, i, en aquest cas, una imatge sonora peculiar, de gran precisió cambrística i al mateix temps rodonesa sonora, segurament atribuïble, també, en part, a les característiques tècniques de l'enregistrament de Pere Casulleras.

Josep Pons, que ja ha realitzat altres versions discogràfiques notables d'obres de Falla, acara *El sombrero de tres picos* d'una manera molt singular: en algunes escenes, com la "Danza del corregidor" que clou la primera part o la "Danza final" amb què conclou el ballet, escull un *tempo* trepidant; altres vegades, com en la "Danza de los vecinos" que inicia la segona part, adopta un esperit més reposat. En els passatges d'acció mostra una gran voluntat comunicativa, ja sigui dinàmica o contemplativa, que, en una primera audició, fins i tot ens sembla esllanguida en alguns breus moments.

La interpretació de les *Noches* és extraordinàriament poètica, sense evitar

les típiques sonoritats de la instrumentació impressionista, però dotant-les d'una càlida inspiració completament nova reeixida. Josep Colom és a l'altura dels

millors pianistes que s'han encarat amb aquesta coneguda partitura, tant en l'aspecte tècnic com en el sonor i expressiu. En aquest cas, director i solista mostren una compenetració absoluta i exemplar. ● Agustí Montellà

C.P.E. BACH:

Simfonies

Concert per a orgue i orquestra. Akademie für Alte Musik Berlin. Harmonia Mundi France 901622.

El més personal dels fills de Johann Sebastian Bach, Carl Phillip Emanuel, es va fent un lloc, progressivament, en el repertori dels conjunts especialitzats, sense que encara no hagi conquerit el favor d'un públic majoritari, com, d'altra banda, mereixeria la inextinguible vitalitat del seu estil.

Carl Phillip no es decanta tant cap a l'estil galant —com el seu germà Johann Christian, que tant influí en el jove Mozart—, sinó que presenta una extrema riquesa de sentiments i una imparable gamma de contrastos dinàmics i tonals, els quals s'han convertit en el paradigma de l'estil *empfindsam* que, als països germànics, representa una peculiar deriva-

ció de l'esperit barroc, conjuntament amb elements del moviment del *Sturm und Drang*, que s'havia de projectar de manera més o menys esporàdica cap a algunes obres esporàdiques dels clàssics vienesos.

Les simfonies que integren aquest CD —algunes per a cordes soles i altres a 12 veus obligades, amb flautes, oboès, fagots i trompes— foren escrites en l'etapa hamburguesa del compositor, quan era realment un artista lliure. Aquest fet li confereix una independència estètica que no sempre pogué exhibir en l'època anterior en què estava al servei de Frederic el Gran de Prússia. És una música vital que impul·leix, literalment, la circulació de la sang per les venes!

Els membres de l'Academie für Alte Musik de Berlín —darrerament molt actius en el món discogràfic i que han treballat sovint amb personalitats de la categoria de René Jacobs, Reinhard Goebel o Ton Koopman— es troben en el seu element natural en aquestes músiques i les tradueixen amb un virtuosisme, impulsivitat i engatjament del tot convincents i encomanadissos. ● Lluís Millet

W. A. MOZART:
Duos per a violí
i viola K. 423
i 424

Sergi Alpiste (violí) i Bernat Bofarull (viola)
Dismed A DM 285 02

En els temps que corren, en què les discogràfiques manifesten sovint la des-

acceleració que pateixen les vendes i que esmercen molts esforços a oferir bons intèrprets i particularment repertoris atractius i espectaculars, és absolutament sorprenent trobar-nos amb un disc com el present, en què dos intèrprets joves decideixen enfrontar-se a la sempre difícil tasca de donar vida a la música de Wolfgang Amadeus Mozart. A més, no estem parlant d'obres de gran consum, almenys aquesta és la nostra impressió. Es tracta dels dos duets per a violí i viola inclosos en el catàleg Köchel amb els números 423 i 424.

El nostre company Xavier Casanovas-Danès, col·laborador habitual de la Revista, en el text del fullet que acompanya el disc explica que Mozart va escriure aquests dos duets destinats a ajudar Michel Haydn, el germà petit de Franz Joseph, que havia rebut l'encàrrec de sis obres com aquestes del seu patró comú, l'arquebisbe salzburguès Colloredo. Sembla que la mala salut del petit dels Haydn, agreujada pel seu alcoholisme, li dificultaven la capacitat de correspondre aquella comanda puntualment. Mozart, amb una mostra de la seva filantropia, compon aquests dos duets sense signar-los perquè ho pogués fer el seu company. Es tracta, però, de dues pàgines frontereres entre l'etapa de Salzburg i la de Viena en la producció de Mozart.

La interpretació que en fan Sergi Alpiste i Bernat Bofarull ens fa oblidar de ple aquell qualificatiu que hem inclòs al començament d'aquest comentari amb una certa recança... el de "joves" intèrprets. El fet que cap dels dos no hagi arribat encara als trenta anys és una simple anècdota quan som capaços de valorar l'extraordinà-

ria versatilitat interpretativa que mostren tot resolt amb esperit dúctil i contrastant el que una interpretació plantejada més o menys "d'anar fent" podria convertir en un pur tràmit. La seva proposta no dissimula gens l'aprofundiment que han fet de les dues obres, les quals intenten apropar cap al discurs característic dels antològics quartets mozartians.

Els disc es complementa amb l'arranjament virtuosístic per a violí i viola que el compositor i violinista suec Johann Halvorsen (1864-1935) construeix a partir dels primers compassos d'una coneguda *passacaglia* original per a clavecí sol de Händel. ● J. V. B.

BRAHMS:
Zigeunerlieder
- Quartette

Rias-Kammerchor. Alain Planès, piano. Director: Marcus Creed.
Harmonia Mundi-HMC 901593.

El Rias-Kammerchor és un conjunt de reconegut prestigi en la vida musical berlinesa, amb col·laboracions sovintejades amb la Philharmonie i l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Darrerament, a més, ha entrat en el món de la música que podríem anomenar "històrica", sota la direcció de René Jacobs, amb enregistraments de la música de J. S. Bach (cantates profanes, motets i l'*Oratori de Nadal*). Aquesta

amplitud de repertori li dóna, al nostre entendre, una versatilitat i un rigor dels quals el repertori presentat en aquest compacte surt molt beneficiat.

El present disc ens mostra un aspecte dels menys coneguts de la música de Johannes Brahms, com són les composicions per a quatre veus i piano (que alguna vegada s'interpreten a quatre veus solistes): el cor de cambra ofereix una major amplitud de matisos sense necessitat de forçar els registres en cap moment, i alhora no té el gruix que faci pesades les interpretacions.

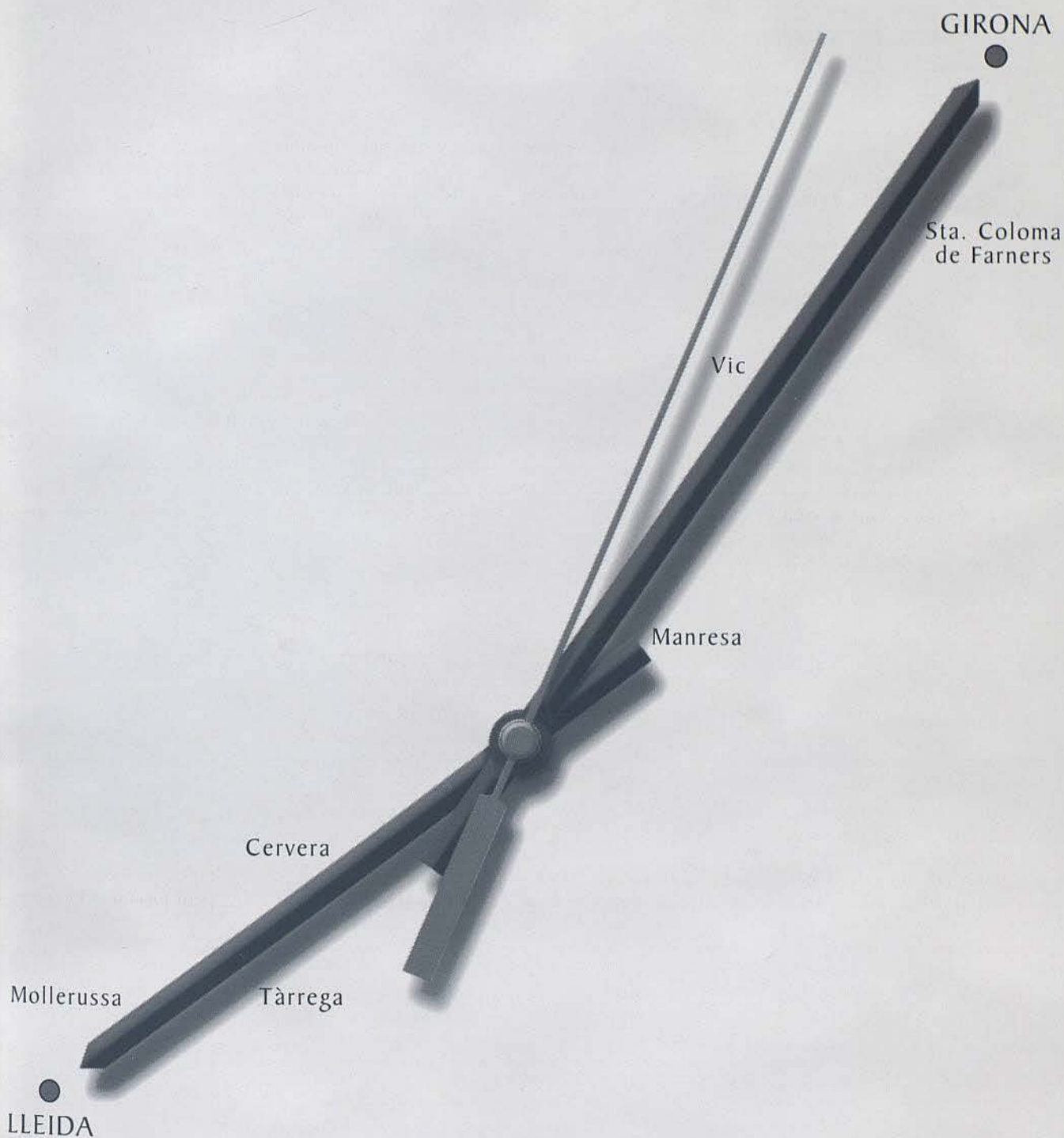
Les versions del Cor Rias són transparents, clares, consistents i lleugeres o dramàtiques segons la conveniència amb els textos brahmians, i compten amb un piano, Alain Planès (no únicament acompanyant) que s'integra perfectament en les seves versions, subratllant i donant suport a les veus, o bé cantant també quan pertoca.

Per als aficionats a la música de Brahms es tracta d'un compacte important: en aquestes peces de petit format hi ha, no obstant això, el millor de la magnífica escriptura del compositor hamburguès. Escrites entre els anys 1864 (*Drei Quartette op. 31*) i 1891 (*Sechs Quartette op. 112*), mostren com els textos escollits, de qualitat desigual, són tractats amb una cura i una poesia especial, sovint com si el compositor hi volgués aplicar els tractaments "afectuosos" que tan bé conceixia en els seus mestres del barroc, en haver-los estudiat curiosament. Dintre de la indiscutible bellesa de totes les obres presentades, ens permetríem de recomanar les famoses *Zigeunerlieder op. 103*, per la seva força i *Sehnsucht i Nächstens op. 112, núm. 1 i 2*, pel seu lirisme. ● J.Cq.B.

Eix Transversal.

Reduïm distàncies per fer Catalunya més gran.

Estalvi's temps.

Ja és una realitat. L'Eix Transversal, la columna vertebral de la Catalunya interior, entra a formar part de la nostra xarxa viària. Neix com una de les carreteres modernes, ràpides, segures i ecològiques, com una decisiva millora de qualitat en les comunicacions del país a través de les seves comarques interiors. calgut creuar rius, pobles, ciutats, muntanyes..., sense canviar el seu aspecte. Reduir l'impacte ambiental ha estat en tot moment una de les màximes ocupacions. La integració d'aquesta via en el seu entorn natural ha estat el resultat d'un ampli conjunt de mesures correctores preses al llarg de la seva construcció. Des del principi a la fi. Així doncs, d'ara endavant ens estalviarem temps, quilòmetres, combustible i sorolls a la carretera, però el més important és que en la infraestructura del nostre país disposem d'un instrument d'equilibri territorial perquè junts continuem fent gran Catalunya. Reduïm distàncies per fer Catalunya més gran.

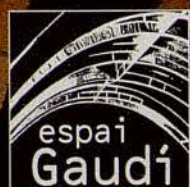

Generalitat de Catalunya

ies a: **Constructores** ACS • Agroman E.C. • CGS • Comapa • Comsa • Construcciones Rubau • Copisa • Dragados • Elsan • FCC Construcción • Ferrovial • Guinovart • Oshsa • guè. **Impacte ambiental** Acycsa • Agrotecsa • Anthos • Comersa • D.S.P. • Floret • Stachys • Talher • Wanner y Vinyas. **Comunicació i senyalització** Indra • Sainco • Sice • y Cia • Givasa • Grupo Postigo. **D. d'obres i control de qualitat** Cicsa • ECA • Eurogeotécnica • Inema • Intecasa • Payma • Saem • Taller d'Enginyeries • TEC-Cuatro

espai Gaudí

Veure, viure,
i entendre Gaudí

Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95

Horari:
de dimarts a dissabte: de 10 a 20h.
Diumenges i festius: de 10 a 15h.
Dilluns tancat.

Visites comentades:
de dimarts a divendres, a les 18h.

Visites concertades:
de dimarts a divendres, de 10 a 12h.

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

